

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Niles_Douglas-Maztica-01-Zelezny_Helm.PDB

PDB Name: Niles_Douglas-Maztica-01-Zelezn
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.5.2005
Modification Date: 22.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Douglas Niles

Železný Helm

Ruka se mi tak chvěje, když líčím tento příběh, že mohu sotva psát. Mohu jen sdělit, co jsem viděl, a doufat, že Čas a snad i spánek mi dovolí prozkoumat jeho hlubiny. Slunce zapadá, čas je dnes...
Naltecona se účastní obětování na velké pyramidě, dvě z nich provádí sám - nabízí srdce Rudému Zaltecovi a Černému Tezcovi. Kněží i dav, shromážděný na náměstí, jsou ve stavu jakési otrocké pokory. Pohyb utichl, smysly se zostřily. Neznámý, silný hluk přitáhl naše zraky k obloze a tam se objevilo zvíře, obrovský tvor, jakého Maztica nikdy nepoznala. Tvarem připomínal ptáka, leč peří žádné neměl, tělo kryla kůže podobná krokodýlí. Z tlamy čněl dlouhý ostrý pilovitý zoban. Kněží v panice ustoupili a monstrem se usadilo na vrcholu pyramidy.
Bestie roztáhla křídla, mávla a vichřice, již způsobila, zatlačila kněze ještě dál. A potom jsme užířeli vůli bohů. Přes její prsa se rozestřel lesklý povrch jako obsidián nebo naprosto hladký led. V tomto zrcadle z nebes jsem užasle zíral na můj vlastní ohromený obličej. Později jsem se dověděl, že i ostatní viděli totéž, co já: odraz pyramidy a shromážděného kněžstva.
Mimo Nalteconu.
Ctihodný rádce poněkud odstoupil a pohlédl do zrcadla. Bestie k němu pokročila a Naltecona vyděšeně vydechl. Zíral plnou minou a nikdo jiný nespasil vidění určené pouze jeho očím. Sténal a plakal - v nevěřicím strachu se bil do prsou. Mluvil o dvouhlavých příšerách, o stříbrných kopích, o domech plujících na oceánu.
Potom bestie rozeplala křídla, vznesla se vzhůru a vichr jejího výstupu nás téměř smetl z plošiny. Nato Naltecona klesl na kolena a políbil kameny před místem, kde stála...

M A Z T I C A

SWAZEK 1

ŽELEZNÝ HELM

Douglas Niles

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT ? 1996

This work is protected under international copyright law

and the Berne Convention.

Any reproduction or other unauthorized use of the material or artwork contained herein is prohibited without the express written permission of TSR, Inc.

IRONHELM

Cover Art by FRED FIELDS

Czech translation by DAGMAR KRAFKOVÁ

Digitalizoval NeverS@seznam.cz

FORGOTTEN REALMS, AD&D and the TSR Logo
are trademarks owned by TSR, Inc.

© copyright 1990, 1996 TSR, Inc. All Rights Reserved

ISBN 80-7174-458-1

Kavitě - psát pro tebe
je radostí a inspirací

MAZTICA

The North Wilds - Severní divočina; Kultaka City - město Kultaka; Western Ocean - Západní oceán; The House of Tezca (Desert) - Dům Tezcy (poušť); Far Payit - Daleký Payit; Great Eastern Sea - Velké Východní moře

Předmluva

Tyto stránky zahajují Kroniku zániku, sepsanou Coto-nem, pradědem patriarchy Zlatého boha Quotala.

Všechno moje úsilí je jako vždycky věnováno větší slá-vě Quotala, Opeřeného, Duhového předka bohů.

Dopadá na nás Čas zániku, jehož příchodu si vládci Mazticy celkem nevšímají. Urození a válečníci velkého města Nexalu se starají jen o bitvy a dobývání, zisky z poplatků a vězňů každého podrobeného okolního státu. Kněží mladších bohů vůbec nevidí za své nesmyslné požadavky po větších počtech obětí, jimiž by nakrmili své krvežíznivé pány.

Rudý Tezca, bůh slunce, si žádá krev každý den, aby nechal své planoucí já uchlácholit k výstupu na ranní oblohu. Modrý Azul, bůh deště, dává přednost životům malých dětí výměnou za životodárnou rosu.

Ale nikdo netouží po krvi tak jako Zaltec, patron božstva Nexalu. Jeho rudý cejch značí hrudi nejoddanějších následovníků a dlouhé řady vystupují na pyramidy, aby mu dobrovolně či nedobrovolně nabídly v oběti svá srdce. Taková je Zaltecova sláva!

Žádný z bohů Pravého Světa není tak záhadný, tak taj-nůstkářský jako krvavý Zaltec, mocný bůh války! Rozsáh-lé obřady - tyhle války, obřady bojované pro čest a slávu Zalteca. Vojska Nexalu jdou a obsadí Pezelac, aby získa-la zajatce. Bojují s armádami lité Kultaky a obě strany skončí s mnoha zajatci pro Zaltecovy oltáře.

V Nexalu všichni - válečníci, knězi, panstvo, kouzelní-ci, spokojení ve věčném trvání Mazticy, Pravého Světa - hájí pouze své vlastní zájmy.

Soutěží spolu, dosáhnou vítězství a utrpí porážky pro své vlastní patetické cíle. Všichni jsou slepí! Všichni, ti blázni! Jenom já, Coton, vidím, jak se Pravý Svět mění. Vidím počátky úpadku, Čas zániku, jež jsme my, věrní kněží Quotala, dávno předpovídali. Jiní kněží mluví jen o vět-ším počtu obětí, nádhernějších pyramidách, jasnějších chrámech. Vidím čas, kdy chrámy nadobro zmizí a pyra-midy se rozpadnou v nerozlišitelné hromady kamení!

Quotal je schránou mé vidiny. Věrných má málo, ne-bot' většina Mazticy začala vyznávat Zalteca a jeho krve-žíznivé potomky. Kdysi předsedal Quotal, hrdina našich otců, a Pravý Svět ho ctil. Byl to Quotal, kdo do Světa přinesl kukuřici, aby lidstvo mělo vždycky potravu. Jeho blahodárná jsoucnost po staletí dohlížela na lid Mazticy.

Jenže nyní po celém Pravém Světě Quotalovo místo zaujal Zaltec. Lidé boha války slepě následují, neznajíce mírumilovnou moudrost, již Quotal nabízí. Obzvlášť zde, v Nexalu, převzal Zaltec Krvavé ruky čestné místo, které bývalo vyhrazeno Opeřenému.

Moje postavení mě zavazuje k mlčení. Mocným Nexalu nic neříkám. Místo toho se můj příběh stane Kronikou zániku. Dle vůle mého nesmrtelného pána, Tichého rád-ce, já pozoruji a zaznamenávám - jsem svědek, jenž se neúčastní na tvorbě dějin.

Jednotlivá vlákna chaosu jsou rozličná, většinou je ani neznám. Moje věštby mi ukazují svrchovaného boha, mocnějšího než kterýkoli vládce v dějinách Mazticy, a přesto slabého a plného chyb. Ale také mluví o malé dívce, dlicí ve šťastné nevinnosti nedaleko Srdce Pravého Světa; hovoří o příběhu mladíka, vzdáleného mnoho dní cesty. Nevím, jak se během Zániku vlákna propletou. Pouze běh času, ten vířivý odliv osudu může vlákna pro-pojit.

A až se svážou, utvoří uzel všemocné síly a katastro-fální důležitosti.

1

Vlákna

NEMOHL ŘÍCT, ZDA TO BYL DĚŠT NEBO vlastní krev stékající mu do očí, ale jeho zrak se docela zamlžil. Noc se usadila, noc osvětlená pekelnými ohni. Ostrý třesk smrtonosné magie blesku - měl dojem - štěkl za linií stromů, potom ječely polnice a půda se otřásla dusotem těžkých kopyt.

Otřel si obličej, s úlevou shledal, že mu oči zalepilo jen bláto, a brzo opět viděl jasně. Plameny šlehaly takřka z celého města, chytlo i pár stromů, vše ostatní tonulo v temnotě. Uši mu řekly, že bitva postupovala.

Podíval se na díry ve svém ocelovém hrudním plátu a suše se uchechtl. Helma zmizela a kolem ležela těla jeho mužů, vlastně ještě chlapců. Byli mladí, veselí - farmáři, co se vydali do boje a válečníci je zmasakrovali. Zvedl oči a hořký smích se mu v hrdle zadrhl. Zuřivě mrkal, aby potlačil slzy, pálící ho v očích.

Pod nečekaným dotekem štíhlé ruky sebou trhl, obrátil se a zíral do elfího obličeje. Stála před ním malá žena, zahalená do širokého hávu. Plet' jejích tváří byla neob-vykle bledá, téměř mléčně bílá. V odražené záři ohňů se zdála zářit a zase pohasínat. Náhle nedaleko vybuchla koule ohně a teď viděl bledé oči s rozšířenými zornicemi, jež ho pozorovaly a utišovaly.

"Jste raněn, kapitáne," pronesla.

"Bitva je ztracená," vzdychl.

"Ztracená, protože jí veleli idioti! Vy i vaši muži jste se drželi dobře."

"A dobře zemřeli." Byl příliš vyčerpaný, aby cítil co-koliv, snad jen neurčitou trpkost. Zahlédl prapor - rudá, stříbrně olemovaná postava v jasně červeném poli byla zčernalá krví mladých vojáků, co ji následovali, a zašla-paná v blátě. Blížil se hřmot kopyt; hlídky v černých přilbách proče-sávaly les. Bledá žena zvedla ruku, pronesla pár podiv-ných slov a jezdci je minuli. Pádící koně je pošpíchali blátem z širokých kopyt, ale rytíři je přejeli bez povšim-nutí. Skupina zastavila nedaleko a jezdci proti záři pla-menů hledali rozprášené bojovníky.

Muž cítil měkkou, ochrannou pokrývku kouzla nevidi-telnosti, již je žena zahalila. Rytíři za chvíli vyrazili do noci a nyní důstojník a žena slyšeli křik ubožáků, které zasáhlo kopí nebo kopyto.

"Pro prapor se červená nehodí," rozhodl nepřítomně s očima na krvavých skvrnách roztrhané látky. "Bude se muset

změnit."

Žena uchopila jeho paži a odváděla ho pryč, ač bylo těžké odhadnout, kudy jít. Obklopovalo je bitevní pole, oheň, kouř a povyk boje, kam až dosáhl zrak i sluch.

"Uplná zkáza," uvědomil si. "Spojenectví skončilo. Válka je prohraná."

"Ale vy, kapitáne Cordelle, vy budete žít a znovu bojovat. A já budu bojovat po vašem boku."

Zmateně přikývl. Jak žena znala jeho jméno? Otázka se nezdála nijak důležitá, jeho pozornost přitahovala víc její pevná sebedůvěra.

Ze tmy se nořilo víc a víc stínů, prchajících na všechny strany, pronásledovaných vlnami jezdců dychtivých zabíjet donekonečna. A pokaždé je jezdci minuli, aniž by je spatřili. Jednou je koutkem oka zahlédl tvor dvakrát tak vysoký jako muž, podezřívavě zavětlil a obrátil se jejich směrem. Obr sklapl své strašné tesáky a plížil se blíž.

Žena zvedla paži, ukázala a vyrazila ostrý cizí zvuk. Drobná kulička plamene blikla ze špičky prstu a letěla k obrovi. Monstrum pitomě mžiklo a nato ohnivá bublina vybuchla a zahalila netvora v rostoucí kouli neuvěřitelně-ho žáru a plamenů. Žalostně vyjel, padl k zemi a zmítal se ve smrtelném zápase.

Žena pobídla zraněného kapitána k chůzi. Bitva hřmo-tila za nimi, když se kapitán náhle zastavil a řekl: "Zlatá."

"Cože?" Zůstala stát a zvedla k němu tázavě obličej. Kapuce jí sklouzla a kapitán hleděl na sněžně bílé vlasy, bledou, skoro bezkrevnou plet'. Z vlasů vykukovalo špi-čaté ucho, charakteristický znak elfů. Ani ho to nepřekvapilo.

"Zlatá," vysvětlil. "To bude barva mého praporu. Zla-tá."

? ? ?

Erixitl šplhala vzhůru strmou stezkou a nevšímalá si ani příkrého spádu po levici, ani křovinatého svahu, jenž se tyčil po pravé straně. Velké hnědé oči sledovaly vytr-vale zákruty cesty. Její dlouhé vlasy se táhly za ní, černý chochol lehce vlající ve vánku, ozdobený červenými a zelenými pery.

Kolem se odvíjelo srocení zelených kopců, většinou pokrytých stejnou spleť křovin, které lemovaly cestičku. Na nižších svazích ji obtáčelo několik příležitostných terasovitých polí kukuřice.

Hnědé děvče spěchalo kolem ostré, příkré zatáčky. Bosé nohy teď bušily do země ve volnější kadenci, když se začala ozývat únava z výstupu. Přesto jí kulatý obličej zářil nějakým vnitřním štěstím, a jakmile se jí v zorném poli objevilo malé obílené stavení, dala se do běhu.

"Otče! Otče!" Její silný hlas přehlušil i vítr, honící se dvorem. Za pár vteřin otevřel dveře muž s hnědou barvou pleti.

"Co je, Erixitl? Stalo se něco?"

Mužovy tmavé oči se zaměřily na horský svah v oba-vě, zda dceru někdo nepronásleduje.

"Ach ne! Nic se neděje!" Dívka klopýtala k domu a lapala po dechu. Tváře zrudlé úsilím a vzrušením jasně prosvítaly tmavou měděnou pokožkou. "Payatli! Je nád-herně! Och, otče, musíš mě nechat - musíš -"

Mužův výraz potměl a dívka se zarazila uprostřed věty. Unaveně hleděl dceři do očí. Proč nesklopila zrak, jak se na děvče sluší? Tato tvrdohlavá pýcha mátlá otce skoro stejně, jak obtěžovala Zaltecova kněze, jehož si Erix umínila studovat pokaždé, když ji otec vzal s sebou dolů do Palulu.

A přece byly její oči nepopíratelně krásné, tak živé a pozorné, že otec mnohdy uvažoval, jestli je nesdílela jako dar s těmi, kteří byli pozhnaní jejím pohledem. Dar od samotného Quotala, rozdávacího krásu těm, které za sebou zanechal.

Možná proto její zrak vyváděl Zaltecova kněze z míry. Zaltecovi věřící se z takové krásy nikdy nedovedli radovat.

Erixitl soustředěná na otce si povšimla, že v rukou drží kus jemné bavlněné látky. Jeden roh ukazoval, jak asi bude vypadat celý vzhled dokončeného kouzla, neboť ten malý kousek svítil zářivou změť barev - červeně, modře, zeleně a množstvím jiných odstínů - a vybuchoval nadpři-rozenou duhovou září, daleko jasnější než jakákoli ob-vyklá barva. Jak se dívala na otcovo zpracování plumy, kouzla per, uhodla předem, co odpoví.

"Payatli! Nebudeš mne nazývat Nejvýše ctěným patri-archou, jen aby ses vykroutila ze svých povinností, že?"

"Payatli! Prosim!" Erix měla nutkání si kleknout, ale pýcha ji držela na nohou. Nespustila zrak z otcova stále hněvivějšího obličeje. "Terrazyl jde se svým otcem a bratry do Cordotlu pro sůl! Mohu jít s nimi? Otče, pohleď na nebe! Dnes budou určitě vidět chrámy a pyramidy Nexalu! Prosim, prosím! Slíbil jsi mi, že se letos mohu podívat na město!"

Péraři se bolestně stáhly rty a vzdychl. "Opravdu slíbil. Ale tvůj bratr je ve škole v našem vlastním chrámu - ne tak výstavně jako chrám Zalteca v Nexalu, to jistě ne, ale důležitá povinnost..."

V Erix se zvedalo rozčarování. Kolena se jí chvěla, spodní ret se třásl a snažila se nedát to najevo. Zapomně-la, že bratr dnes nebude doma. Jeho zaučování bylo po-pravdě velkou ctí, neboť jestli dosáhne kněžství, bude si ho ves pro jeho postavení nesmírně vážit. Ačkoliv otec byl jedním z mála, jenž dal přednost víře v mírného Quo-tala, Opeřeného, neodrazoval syna od jeho touhy stát se knězem Zalteca.

Ještě než otec skončil s vysvětlováním, pochopila, že její žádost byla marná.

"Někdo se musí postarat o pasti, a to je dnes tvoje prá-ce. Přece nechceš, aby ptáci zbytečně dlouho trpěli, že ne?"

Nebo aby se jim poškodilo peří!"

Erix si uvědomila, že debata skončila, ale emoce jí přes rty přenesly záplavu slov, záplavu, již litovala, už jak ji vyslovovala.

"Ale ty jsi mi to slíbil, otče! Byli jsme v Cordotlu tři-krát a pokaždé buď pršelo nebo byla mlha, takže jsem město neviděla! Tohle je mé desáté léto a já musím vidět Nexal!" Skousla si jazyk a mlčky čekala, až dopadne rána.

Žádná nedopadla. Místo trestu jí otec odpověděl měk-kým, litostivým hlasem. "A také uvidíš, dítě. Teď s tím nevhodným prošením přestaň."

"Dobře." Povedlo se jí ovládnout hlas, že se nechvěl. Odvrátila se, aby se vydala na stezku plnou zákrutů, míje-jící dům

a stoupající do hor.

"Počkej!" zvolal pérař na dceru snad s pocitem viny. Nebo mu možná tísnivá předtucha napověděla, jakou cestou se život této hrdé dívky bude ubírat. Přitiskl ji k sobě v pevném objetí.

"Zakrátko tě tam vezmu sám, Erix, až bude ten nejjasnější, nejslunečnější den! Budeme vidět pyramidy, chrámy kolem hlavního náměstí i samotná jezera - tak tyrky-sově modrá, že ti stoupnou slzy do očí!"

"A Zaltecův chrám? Ten také?"

Mužův obličej se na chvíli zachmuřil při představě krví zalitého oltáře a raději ji potlačil. "Ano, dcero, ze svahu Cordotlu uvidíme celý Nexal."

Erix tiše popotáhla, cítila se lépe. Objala otce a potom vykročila k úzké stezce. "Postarám se o pasti."

"Erixitl." Při otcově opětném zvolání se překvapeně obrátila. Bral něco ze své mošny. "Chtěl jsem ti tohle dát už dávno, možná, že teď je ten pravý čas."

Přistoupila k němu a spatřila malý dárek na památku, vyrobený ze zlatého a smaragdového spodního peří, vroubího hladký tyrkys. Kámen byl zasazený do jadei-tového prstence a visel na jemné kožené šňůrce. Modrý a zelený kámen se třeptil, ale byla to pírká, jež dodávala přívěsku jeho pravou krásu. Zdálo se, jako by měkce a křehce nadnášela nehybný dar - jako by beztlížně plul ve vzduchu. Erix se sotva odvážíla vydechnout, tak byl čarovně krásný.

"Nese památku na naše předky a zašlé časy slávy," vy-světloval pérař. "Zlatá a zelená jsou svaté barvy Quotala.

Tyrkys ti ukazuje jeho oko, pozorné a mírné; má barvu oblohy."

"Děkuji ti, otče! Je překrásný." Srdce jí skákalo vzrušením nad jemností provedení, zářivostí barev. Řeči o Quotalovi moc nerozuměla, pro ni byl bůh jako bůh. Ale vnímala pocit krásy a míru, který vyzařoval, jež byly tak odlišné od barvitých, násilných Zaltecových rituálů.

"Budu si jej navždycky vážit!" Impulzivně objala otce a jeho paže ji na chvíli pevně sevřely.

"To také doufám," odvětil s podtónem žertu. Byl velmi nadaný a zručný. Pro Vysokého rádce z Palulu stvořil magické vějíře a jeho výrobky se na nexalském trhu pro-dávaly za vysoké ceny. Hleděl na medailon na dceřině dlani a dodal s důvěrou: "Doufám, že si ho budeš vážit, neboť ti nemohu dát nic významnějšího."

Erix se dala energicky do práce. Stezka, po níž došla k domu, byla širokou silnicí v porovnání s chodníčkem, na nějž teď vykročila. Šplhala po příkrém horském svahu, zarostlém zelení. Chytala se kořenů a plazivých šlahounů, lezouc jako opička, a zanedlouho vystoupila o pět set stop. Konečně dosáhla křovinatého hřebenu nad svým domovem.

Zde se zdržela, lehce oddychujíc. Dívala se na široký obzor pod sebou, zelené svahy, které padaly tisíce stop dolů k patám hor. Plochá pole kukuřice kryla dno údolí jako vysoký koberec - bujný koberec potravy. Údolí se stáčelo doprava a za ním se zvedala další široká hora, kterou opar a dálka zbarvily do modra.

Cordotl. Město obchodu stálo u paty té hory, z jejíhož svahu se nabízel nerušený pohled na široké údolí Nexalu a jeho jiskřivých jezer. Mohla si jasně představit ten kle-not, svítící ze středu jezer, Nexal, Srdce Pravého Světa. S povzdechem se odvrátila, její první pohled na věžatou metropoli musí počkat.

Snažila se mít neustále na paměti důležitost peří, které měla najít, i význam otcova řemesla. Vskutku, praktici kouzel plummy patřili k těm nejváženějším občanům Nexa-ly! Všechny výrobky jejího otce byly ovšem jednoduché, venkovské. Ponejvíce zpracovával peří do brnění pro bojovníky Palulu a okolních měst - lehké, leč velmi odol-né vesty, o něž se roztříštil kamenný hrot šípů či odrazilo zubaté obsidiánové ostří meče; příležitostně udělal plo-voucí nosítka pro mluvčího vesnice, nebo coby dar Nexa-lu.

V Nexalu prý péraři dokázali vyrobit nádherné věci: obrovská nosítka, do nichž se vešel urozený majitel s celým doprovodem, mohutné otáčivé vějíře, které chladi-ly paláce urozených a domovy válečníků; nebo velké zdviže, vznášející se půvabně vzhůru po straně pyramidy s břemenem oddaných kněží a plačících obětí.

Myšlenky jí opět zabloudily k těm mystickým nádhe-rám města a tentokrát se vyhnula seblitosti. Pokračovala na své cestě a nedočkavě vyhledávala opeřenou kořist v rodinných léčkách s jistotou, že jednoho dne nejen spatří, ale stane se součástí vznešenosti, kterou Nexal předsta-voval.

Vykročila vpřed a pohlédla daleko doprava. Tam, v divočině ležící na východ, leží země obávaných Kultaka-nů, zapřísáhlých nepřátel Nexaly. Byl to také národ vá-lečníků, ctitelů Zalteca, neúnavně krmících bohův úděsný apetit na obětních oltářích. V porovnání s Nexalou to byl malý národ, který se však nikdy nenechal mocným sou-sedem podrobit.

Erix sledovala stezku podél úzkého hřebenu. Po levé straně spadaly známé zelené svahy vedoucí k domovu; hlouběji pod ním leželo malé městečko Palul. V ohybu se zastavila a zahleděla se na malou pyramidu, kde její bratr studoval na Zaltecova kněze. Zrak se jí zastřel hněvem, ale potom se odvrátila, když ji za její žárlivost zalil pocit viny. Vždyt' být knězem boha války bylo ctí, již by si každý Nexalan vážil!

Konečně dorazila k první léčce, v níž visel živě zbar-vený papoušek.

Ptákuv poděšený boj způsobil, že se uškrtl, a Erix s neosobním potěšením zjistila, že se poškodilo jen několik málo zářivých per. Zručně roztáhla oko vyrobené z pev-ných stře-v jaguára, přetáhla je přes ptačí hlavu, uhladila peří a vložila jej do kožené brašny. Potom pokračovala podél stezky.

Na hřebenu bylo několik léček prázdných, ale v páté našla světlého maka. Teď cesta spadala na druhou stranu hřebene. Vrhla za sebe obezřetný pohled a počala scházet východní svah. Tohle byly vzdálené pasti, území jejího bratra, ale Erix jejich rozmístění znala dobře.

Hlinitá cestička obtáčela pěnivý vodopád. Erix se po-sadila, nohama kopala kříšť-álovou vodu a nastavila obli-čej chladivé tříšti, jež jí spláchla prach. Ponořila se do stínu křoví na druhé straně osvěžená a spokojenější.

Hněvivý ptačí protest napověděl, že se do léčky chytil další papoušek. Rychle po něm sáhla a zakroutila mu krk.

Ohnula se pod nízkými větvemi a probíjela se hustou záplavou zeleně, která se tyčila vysoko nad její hlavou. Našla ještě několik ptáků - otec bude mít radost.

Drsný skřek přivábil její pozornost k hustému křoví. Viděla pohybující se záblesk zářící svítivosti, která zmi-zela a objevila se o kus dál. Překvapeně vydechla, rozhr-nula větve a strnula úžasem. Napřed měla dojem, že spatřila cosi připomínající tva-rem barevného hada, vlnícího se hustým podrostem. Ale pak se zatřepetala dvě široká, neomylně ptačí křídla. Musí to být pták, ale velký a pestře zbarvený druh. Ba-revný tvor rychle vklouzl do divoké zeleně, opět měla dojem hadovitého tvaru.

Nezastavila se však, aby uvažovala nad jeho zjevením. Jako očarovaná se plížila porostem a jen tak tak zahlédla dlouhá ocasní pera, jež tvora zdobila. Neměla v úmyslu jej chytnout, i když si uvědomila, že tohle zářivé opeření se musí řadit mezi nejvzácnější poklady celé Mazticy. Následovala jej s pocitem úcty, sama chycená do lěčky jeho neobvyklé, jedinečné krásy.

Proběhla pod kvetoucím vínem a tiše přebrodila mělký proud právě včas, aby jej viděla vzlétnout. Usadil se ve vršku vysokého stromu. Erix se váhavě přiblížila a hledě-la nahoru na pyšného, podivuhodného opeřence.

Nepostřehla oranžovou postavu nehučně postupující mezi stínícími větvemi, jejíž černé skvrny klouzaly tiše jak olejnatá tekutina. Erix spíš cítila než viděla velké tělo za zády, zapomněla na opeřený tvar, zapomněla na všechno mimo hrozící nebezpečí.

Bleskově se otočila a zírala na široce rozevřené čelisti, číhavé oči a silné zahnuté drápy vztažené k jejím rame-nům. Jaguár se postavil na zadní nohy, Erixitl vykřikla, výkřik se zlomil ve sten hrůzy. Mohutná kočka ji srazila k zemi, na tváři cítila její horký dech. Ležela natažená na zemi, víčka semknutá, tělo třesoucí se děsem a čekala na polibek smrtonosných tesáků.

"Tiše, malíčká!" sykl jí do ucha mužský hlas s cizím přízvukem. V šoku otevřela oči - mezi jaguárovými če-listmi byl vrčící, ale lidský obličej.

Dívčino srdce divoce bušilo a hlas jí v hrdle zamrzl. Zvíře, které ji napadlo s hlubokým vrčením a zvířecím teplem jako kočka, ale teď ji držel muž oblečený v kůži a lebce jaguára!

Erix věděla o Rytířích Jaguárů, v Palulu dokonce po-tkala některé členy tohoto tajného řádu. Zcela pokrytý skvrnitou kůží, nalíčený pro obřad nebo bitvu, ozbrojený složitě opeřeným štítem a zářivě opeřeným oštěpem, skýtal skvělý pohled. Jenže ti, co viděla, byli nexalští bojovníci, její vlastní lidé.

Instinktem poznala, že muž, který ji uchopil prsty - ne drápy - jak se domnívala, nebyl Nexalan.

Pochopila, že tento útočník musí být z Kultaky. S od-tažitým pocitem nevíry uvažovala, jestli z ní udělají otro-kyni nebo oltářní obět'. To druhé bylo pravděpodobnější. Trásla se strachem a její tmavě vytřeštěné oči hledaly nějaký náznak mužova úmyslu. Třeba ji zabije hned? Asi ne, ale pomýšlení na budoucnost ji vyděsilo ještě víc. Z křoví se vynořily další postavy - rytířova družina. Něko-lik mužů na sobě mělo prošívaná bavlněná brnění, obar-vená na zeleno jako lesní podrost. Asi půl tuctu nosilo jenom bederní roušky, uvázané z jednoho pruhu látky. Dva z nich ji od rytíře převzali a rychle, zručně jí dali roubík a svázali ji vepředu ruce.

Rytíř zašeptal rozkaz v cizí řeči, jeden muž zatahl za provaz a vlekl dívku do křovin, k východu, ke Kultace a nexalským nepřátelům.

Za zády zůstalo palulské údolí a ještě dále než kdy dřív mystické město Nexal, Srdce Pravého Světa.

? ? ?

"Jak to, že žádný z mých nejmoudřejších kněží nedo-káže vysvětlit předzvěst lakového řádu?"

Naltecona vstal ze svého trůnu a chodil sem a tam přes pódium. Jeho Široká pláštěnka z třpytivých zelených per vetkaných do nejjemnější bavlněné síťoviny vlála beztíž-ně za ním. Mocný vládce se zastavil a kouzlo plummy po-malu zvedlo skvělou pláštěnku za límec jako tyrkysovou nádheru podrážděného páva. Naltecona přehlézel zástup kněží před sebou se směsicí opovržení a zoufalství.

"Vy, Caracatl!" Měřil si roztrěseného kněze mrazi-vým pohledem. "Co říká Velký patriarcha Tezcy této zprávě od bohů?" Naltecona napřáhl prst k muži, jehož obličej byl pomazaný světlým popelem. Tenké tělo vysu-šené častými pústy halil sytý rudý hábit.

"Nejctihodnější rádce," velebně odpověděl Caracatl se stěží potlačeným chvěním hlasu, "oheň, který na obloze nad Nexalem hoří, je skutečně znamením zřejmě seslané rudým Tezcou, bohem slunce! Má kouzla mi říkají, že vidíme odraz jeho vlastní mocné duše. Je to znamení bohova hladu, Nejvyšší Excellence. Tezca si při západu slunce žádá více krve, aby pohaněla jeho životadárnou zář!"

Naltecona se od kněze prudce odvrátil a pláštěnka se za ním elegantně zatočila. Vládce vykračoval před bázli-vou řadou dvořanů a úředníků, stojících za jeho trůnem. Zářivá pera pláštěnky jim bičovala tváře pokaždé, když je Naltecona mýjel. Ačkoliv každý z nich byl bohatý, urozený, vysoce postaveným Nexalanem, do jednoho byli oděni v prosté obarvené bavlně bez jediné ozdoby. Nyní se ti vážení a urození v přítomnosti rádce viditelně třáslí, a jak . je mýjel, nikdo si netroufal zvednout zrak od podlahy.

Mocný vládce se náhle otočil čelem k jednomu ze čtyř velekněží, kteří před ním stáli na schodech. "Atl-Olline, možná vy nám můžete tuto záležitost vysvětlit. Calor si bezpochyby žádá další dětský život." Na rádcových rtech zahrál náznak ironie, jež Calorův klerik nemohl zazna-menat - jeho oči uctivě hleděly dolů.

I tento kněz byl hubený. Zatímco Caracatlovu kůži kryla hlína a popel, Atl-Ollinova byla dočista vydrhnutá. Jeho pokožka byla vpravdě pokrytá odřeninami, které si sám způsobil, když se pilně třel kusem lávy, již používal jako mýdlo v obřadní očištění.

"Velectěný rádce, obávám se, že Calor ohledně tohoto zlého znamení naneštěstí mlčí." Modře oděný patriarcha si úzkostně mmul vrásčité ruce. Není pochyb, že tato Hvězda-Svítící-Ve-Dne v posledních deseti dnech září stále oslnivěji a určitě je znamením katastrofické důleži-tosti!"

"Přinejmenším pravdivá odpověď," utrousil vládce, kráčeje podél okraje pódia. Všichni se nervózně uklonili, když je vznešená postava mýjela.

"A vy, Hoxitl?" Ctihodný rádce zůstal stát před třetím veleknězem. "Prosím, podělte se s námi o své názory. Jaká je vůle našeho Prvního Boha?" Naltecona oslovil na kost vychrtlého muže. Knězova pokožka těsně obepínala vyhublou postavu, zjizvenou vlastnoručními ranami po-kání, jež Zaltec vyžadoval. Krvavě červené ruce byly obarvené rituálním barvivem, jímž se mohli honosit nej-loajálnější Zaltecovi následovníci, ti, kteří nosili čestný cejch, nazývaný Ruka zmije. Klerikovy husté vlasy však byly nejnápadnější. Tak jako všichni Zaltecovi kněží i Hoxitl si je tzužil sušenou krví svých obětí do masy černých, zakroucených spirál, trčících jako bodliny.

"Zaltec netrpělivě vše, Ctihodný rádce Naltecono. Mu-sím si ihned vyžádat radu Starověkých. Vydám se do Vysoké jeskyně ještě dnes před setměním. Pouze až s nimi promluvím, až vyslechnu moudrost Předků Temnot, budu mít dost odvahy, abych uvážil, co toto znamení říká."

Kněz se nedíval do Nalteconových očí, ale hlas se mu ani nezachvěl. "I tak vím, že od poslední vítězné slavnosti již uplynul víc než rok. Možná náš První Bůh dostává hlad."

Hoxitl, patriarcha Zalteca, pevně vydržel vládcův upřený pohled. Stejně mu však vyrazily krůpěje na čele a mezi spečenými vlasy tekly pramínky potu.

"Musíme mít zajatce - mnoho zajatců! - abychom je-jich srdce mohli nabídnout Zaltecovi!" Hoxitl se odvážil promluvit rozhodným tónem se stále sklopeným zrakem. "Jen tak můžeme to výhružné znamení odstranit z ne-bes!"

Naltecona se od tohoto klerika neodvrátil s opovrže-ním, ale v tiché úvaze zavrtěl hlavou a oslovil dalšího. A tento hleděl do vládcových očí stejně upřeně a zamyšleně jako rádce do jeho.

"Co vy, Cotone?" Naltecona promluvil měkce s mla-distvým podtónem žertu. "Kdybyste promluvil, mohl bych vás i slyšet. Jaká moudrost se skrývá za tím štítem mlčení?"

Coton, skvěle oděný v prostém hávu nejčistší bavlny, uctivě kývl, ale ovšem neřekl nic. Naltecona se opět prudce otočil, rozčilení ho nutilo k neklidnému přecháze-ní. Před trůnem se konečně zastavil.

Nahore nad hlavou, ve vzdálené zdi komnaty bylo vy-soké okno. I teď mohl vidět mrkající drzost zlého zname-ní, zářícího jasněji než nejjasnější hvězdy, ačkoliv bylo něco po poledni.

"Jsi znamením návratu? Varuješ nás, že Quotal se zase vrací do Pravého Světa?" řekl zamyšleně a odmlčel se.

Po chvíli se obrátil k dvořanům a nařídil už rozhod-ným hlasem: "Na večerní obřad Tezcy připravte tučet otroků. Informujte mé generály, aby připravili tažení proti Kultace. Jejich posláním je získat vězně pro Zaltecův oltář!"

? ? ?

Tisíce mil odtud se k nebi nesla bláznivě skloněná věž. Úzká stavba s kuželovitou, taškami krytou střechou se tyčila z vln červeného písku, ale místo aby se pyšně vypí-nala k obloze, skláněla se v úhlu napůl mezi kolmicí a horizontálou. Vzpírajíc se zákonům tíže, dokazovala svou vlastní existencí daleko vyšší sílu - magii.

Uvnitř se všechno zdálo normální - zdi vypadaly, že se zvedají a padají přímo nahoru a dolů. Kolem středu věže se točilo schodiště, vedoucí od nejspodnější místnosti až k té nejhornější. Zbytek byl prázdný válec. Prázdný střed byl klidný - mimo jednu rozhodnou postavu.

Krisah... barul... hotteisk. Znovu a znovu formule za-znívala Halloranovou hlavou. Studoval slova, slovní složení kouzelného zaklínání střely, až mu brnělo v hlavě. A přesto ho jeho pán nutil k ještě vyššímu soustředění.

Halloran stoupal schodištěm a pěnící pohár držel opa-trně před sebou oběma rukama. Ještě dva okruhy do vr-cholu věže, do čarodějovy laboratoře, k...

K čemu?! Chlapec by byl raději neviděl.

Momentální zaklínání čaroděje Arquiiuse - mocná svolávací formule - Hallorana vyděsilo jako žádné jiné. Tvor dle mágovy vůle nabíral tvar po celé tři dny a noci a každá hodina jako by přidávala další mokvavou bouli, nafouklé chapadlo či přivřenou vlhkou kouli.

Tohle snad měly být oči, odhadoval Halloran, ač na neforemné bublině jich bylo snad několik tuctů. Tvor zabíral celý střed laboratoře.

Krisah ... barul... hotteisk. Opakoval si zase slova, ale myšlenky se mu rozbíhaly. Bylo velice časně, před svítá-ním; během tohoto učitelova zaklínání spal jen několik málo hodin. Měl bych se víc ovládat, připomínal si a uvědomil si, kolik tomuto čaroději dluží. Kouzelník ho našel jako osiřelého, leč zkušeného pouličního tuláka. Rodiče ztratil během války a Arquiius se ho ujal a při-vedl ho sem. Poslední léta dětství mu porůznu sloužil. Nyní, jak dospíval, začínal se učit tajemství kouzel. Třeba se jednou stane tak mocným čarodějem jako jeho pán, uvažoval Halloran.

Opatrně pokládal každou nohu na hladký, vyšlapaný schod. Mladý učeň měl před sebou ještě jeden okruh...

"Co tady vlastně dělám?" nehlasně pohyboval rty se skutečnou zvědavostí. Věděl ovšem, že má vlastnosti, které jeho učitel rozpoznal před mnoha roky. Byl teď schopen vyslat šíp magie z konečku prstu nebo uspat nic netušícího sedláka u pluhu. Dovedl jemně okouzlit hos-tinského, aby mu poskytl bezplatný nocleh, nebo magic-kým světlem ozářit temnou místnost. Nikdy, prohlásil nedávno Arquiius, nezvládl učeň tolik - tak dlouho před-tím, než mu narostou vlastní vousy!

Schodů ubývalo moc rychle, pomyslel si a zvolnil i tak už pomalý výstup, když se blížil odpočívadlu a velkým dubovým dveřím.

"Proč jsem se raději nechopil meče a štítu jako můj otec?" úpěl. Na odpověď mu nezbyl čas.

Velké dveře se nehučně rozevřely jako na svůj vlastní rozkaz a Hal se ze všech sil snažil zvládnout své roztře-sené ruce. Z poháru, jež nesl, začal vystupovat štiplavý kouř, oči se mu zalily slzami. Přesto viděl, že té věci uprostřed laboratoře vyrašilo několik nových údů. Na některých plochách se objevily vlhké přísavky - otevíraly se a zavíraly jako

rybí tlamy.

Arquiuius seděl na zkřížených nohou, oči soustředěné tak jako všechny tři předchozí dny a noci. Čaroděj byl vždycky štíhlý, ale Halloranovi se zdálo, že vypadá spíš jako mrtvola. Okno za jeho zády se svou podivně vyklo-něnou rovinou ukazovalo thayskou poušť, sotva osvětle-nou nadcházejícím ránem. Hal samozřejmě věděl, že nikoliv horizont, ale věž byla původcem vyšínuté roviny, a přece čarodějovo bizarní porušení zemské přitažlivosti ho vždycky znovu fascinovalo.

Nu, Hale, sykl hlas v jeho mozk; věděl, že čaroděj ho oslovil, i když jeho rty se nepohnuly a nevydaly žádný zvuk. Obezřele obešel tu věc, utišil své nervy a napřáhl koufící pohár k Arquiuiusovi.

Vtom z toho tvora vyšvihlo růžové chapadlo, přesáhlo i svůj magicky vymezený prostor. S rostoucím děsem viděl, že odporný úd se přitiskl k hranici vyznačené na podlaze a pomalu se přes ni tlačí.

Ted!

Kouzelníkův rozkaz proběhl ozvěnou v mladíkově mysli. Otočil zrak k učiteli a při pohledu na jeho tvář mu srdce bilo na poplach. Byl to strach, co zahlédl?

Ta věc se znovu zavrtěla a pak z ní odněkud vystřelilo stébko slizkého masa směrem k Halovi. Instinktivně uskočil; zachránil si život jen o vlas, leč úder mu vyrazil pohár z dlaní.

"Ne!" čarodějův hlas byl slyšitelný, naplněný hrůzou.

Pohár dopadl na kamennou podlahu a rozbil se. Z ob-sahu se syčivě vznesl oblak žlutého plynu a hoch klopýtl nazad. Při pohledu na obrovitá ústa, vynořující se z kouře, mu spadla brada. Slyšel čarodějův smrtelný výkřik. Řada za řadou dlouhých zahnutých zubů se široce roztáhla a plila na hrůzu ječící obět' kapky kyselinových slin.

Hallorana ovládl odvěký instinkt. Vyrázil ze dveří, le-těl otáčkami schodiště dolů a bez dechu vyběhl ze vstup-ních vrat. Zde klopýtl a padl jak podřatý. Zapomněl se přizpůsobit zemské přitažlivosti, když přestoupil práh věže.

Rychle vyskočil a prchal do pouště. Srdce mu bilo až v krku, rty se napjaly přes zaťaté zuby. Nic na světě by ho nepřinutilo, aby se vrátil do světa té noční můry. Ani když věž zahřměla a rozpadla se mu za zády na prach, nezpomalil zoufalý běh. Ani se neohlédl, když oblaka sedajícího prachu ozářily první paprsky ranního slunce.

? ? ?

Tisíce zelených, rudých, modrých a zelených per se spojilo do širokého kruhu jásavých barev a utvořilo bal-dachýn. Pravidelný, tichý pulz kouzla per, plummy, zvedal a snižoval baldachýn a jemně províval předsíní. Ale čelo otroka, který stál pod ním, se lesklo potem, když se ucti-vě sklonil před Rytířem Orlů.

Válečný veterán byl oděn do tuniky z černých a bílých per, protkané plumou ve vlákna, jež zadržela sebeostřejší zbraň. Na pažích měl zavěšená rudá pera, povlávající s každým krokem, a za ním poletovala krátká, lehoučká pláštěnka. Rytíř Orlů si beze slova sundal opeřenou hel-mu a podal ji pokornému sluhovi u dveří. Převzal od něho špinavý šál, potlačil výraz odporu a zakryl si jím své hezké rysy.

Sluha hleděl na podlahu, zahanbený ponížením rytířo-vy důstojnosti - ale taková byla Nalteconova vůle.

"Můžete vstoupit do přítomnosti Ctihodného rádce, čestný kapitáne setniny." Sluha tiše otevřel dveře.

Rytíř vstoupil s očima sklopenýma, měděnou tváří bez výrazu. Okamžitě poklekl a políbil podlahu. Vstal, kráčel k pódiu a opakoval ještě dvakrát gesto pokory, než stál před trůnem moci. Válečník na opeřenou postavu před sebou nepohlédl, upřel zrak na ucouraně oblečenou řadu dvořanů a kleriků za nádherným trůnem.

"Nejctihodnější rádce, lituji, že vám musím oznámit, že naše výprava proti Kultakanům skončila porážkou. Nepřítel bojoval dobře. Vlákali nás do léčky. Mnoho našich válečníků skončilo na kultakanských oltářích."

Naltecona se opřel se zúženými očima o plující polštář zelených per. Oni nesmí vidět moje rozrušení, myslel si zachmuřeně. "Vy sám, dva z vašich přátel a tři Rytíři Jaguárů nabídnou svá srdce v pokání Zaltecovi. Modlete se, aby byl spokojen!"

"Mohu jen doufat, že mne a mé druhy První Bůh při-jme jako rovnocennou náhradu." Rytířova tvář byla ne-pohnutá.

"To se dovíme večer." Rádce vstal a otočil se zády k muži, jehož právě odsoudil na smrt. Povlávajících vějířů kolem sebe si nevšímal, otráveně prošel mimo kouzelná pera a přešel pódium. "Zítra vyšleme druhou výpravu. Aspoň ji to naučí, jaká je cena odporu!"

Rytíř Orlů nehnul svalem. Políbil před svým vládcem zem a ustupoval pozpátku ke dveřím; dvakrát se zastavil a opakoval obřad pokory.

"Strýčku?" Hlas se ozval z řad dvořanů - hlas sličného mladého muže s ocelovým leskem odvahy v očích. Pod špinavým bavlněným pláštěm se neslo tělo urozeného muže. On jediný se odvážil promluvit, když všude kolem starší Nalteconovi poradci drželi jazyky za zuby.

"Mluv, Poštíli," řekl vládce.

"Strýčku, nebylo by vašim přáním uštédřit Kultaka-nům pořádnou lekci? Mohl byste, ve své moudrosti, do-hlédnout na doplnění vojsk, zničených v posledním výbo-ji? Až se dají dohromady, mohli by se připojit k čerstvým šikům a všichni by pak pochodovali proti Kultace?" Pošt-li se uctivě uklonil a klidně čekal Nalteconovu odezvu. Tak jako všichni přítomní věděl i on, že uspěchaná vý-prava proti bojovným Kultakanům by vyústila v další porážku. Jako syn rádcovy sestry si mohl dovolit vyslovit radu, ale neměl žádnou jistotu, že taková rada bude vítaná nebo přijatá.

"Vskutku," uvážil vládce s přezíravým pohledem, ur-čeným jeho dvoru, "udělám to tak. Vyrážíme proti Kulta-ce, až budu připraven."

Poštíli si úlevně oddechli. Vtom se dveře rozlétlý. Vstoupil nesmírně rozrušený válečník; rychle klekaje a líbaje zem poskakoval k trůnu. Jeho bavlněné bitevní brnění prosvítalo pod ošumělým šálem, který si u dveří přehodil.

"N - nejctihodnější rádce," koktal ve strachu, jak Nal-tecona zareaguje.

"Co je? Mluvte, muži!" Rádce teď seděl vzpřímeně na své trůnní lavici, zíraje zlostně na bezohledného rušitele.

"Je to chrám, Zaltecův chrám! Nejurozenější, prosím, musíte se přesvědčit sám!"

"Co tím chcete říct? Já nemusím nic. Vysvětlíte mi to!"

"Chrám vybuchl v plameny! Já osobně jsem stál na náměstí a ten výbuch jsem viděl. Ačkoliv se jej nedotkla ani jiskra, i kámen sám začal hořet. Chrám je zničený!"

Naltecona vstal, sešel ze schodů a za ním celá dvorní horda. Všechny o hlavu převyšoval a nesl se tak hrdě, že vypadal ještě vyšší.

Tentokrát se mu sebeovládání moc nedařilo, jak zjistil, když spěchal dveřmi do předsálí. Následován družinou a strážci překročil můstek přes jeden z průplavů, jenž protékal jeho palácem. Vyběhl schody a vstoupil na širokou terasu.

Na druhé straně obrovského náměstí stála mocná pyramida, nejvyšší ze všech staveb v Nexalu. Na vrcholu pyramidy stály vedle sebe tři chrámy, uprostřed nejvyšší Zaltecův, po stranách nižší svatyně boha slunce Tezcy a boha deště Calora, dvou nejmilejších synů Krvavého Zalteca.

Voják měl pravdu, obrovský chrám ve středu byl zaha-lený oblaky kouře a v srdci řvoucích plamenů praskal žárem. Kamenné zdi rudě žhnuly a stékaly dolů jako láva. Před ohromenými zraky diváků se celá obrovská budova zvolna roztavila.

"Nebyla tam jediná jiskra, aby požár založila, Nejcti-hodnější," opakoval strážce přesvědčivě.

"Vskutku." Naltecona dlouho pozoroval skomírající požár neproniknutelným pohledem. Co to znamená? uvažoval potají.

"Dáme jej okamžitě postavit znovu!" štěkl. "Do té doby budou kněží používat pyramidu Měsíce. Zaltec dnes večer bude mít hostinu."

Nikdo nesmí vidět můj strach!

? ? ?

Hluboké vrčení hlídacích jaguárů hřmělo všude kolem. Hoxitl pomalu vystupoval ke vchodu Vysoké jeskyně. Polkl kletbu, když ve tmě zakopl o kámen.

Celou dlouhou noc on a trojice učňů šplhali vzhůru po svahu vysoké, kouřící hory Zatal. Sopka shlížela dolů na Nexal a bylo známo, že v ní bydlí svatá duše samého Zalteca. A teď nedaleko vrcholku dosáhl Hoxitl s mladými knězi vchodu do tajemné jeskyně, o níž patriarcha věděl, že je domovem Starověkých.

"Počkej tady," sykl tiše kněz a jeho černě oděni po-mocníci jistě nepotřebovali žádné povzbuzení a rozvážně se usadili před jeskyní. Velekněže Hoxitla obklopily obláčky páry a štiplavé sírové výpary. Shodil si černou kápi na záda a hleděl do tmy, již slabě rušilo občasné mihotání vřících jezírek rozžhavené lávy.

Zadržel dech a potlačil kašel, neboť právě míjel děsně páchnoucí gejzír. Oči se mu úplně zalily slzami, které ho oslepovaly.

A potom najednou cítil přítomnost jednoho ze Staro-věkých; ze tmy se vynořila zastíněná postava a zastoupila mu cestu.

"Chvála Zaltecovi!" zašeptal klerik.

"Nejvyšší chvála bohu noci a války!" syčela černě oděná postava, dokončujíc obřadný pozdrav.

Hoxitl zíral na Starověkého, jako na něho zíral mno-hokrát předtím, ale nedozvěděl se ani tentokrát nic nového. Kdo jsou? Co jsou? lámal si hlavu.

Starověký byl menší než Hoxitl, štíhlejší. Jeho tělo zcela halily hábity a látky až po tenkou síťovinu, jež skrývala ruce, ale neomezovala pohyb štíhlých, obratných prstů.

"To znamená," začal klerik. "Musíme vědět, co značí!"

"Víme o vašich starostech, známe jeho význam." Tmavá postava mluvila tiše zdušeným, chraptivým hlasem. "Tvoje slova rádci obsahovala pravdu. Oheň na obloze je skutečně znamením Zaltecova hladu. Musí mít více srdcí. Hladoví, nemá dost krve!"

Hoxitl přikývl. Analýza znamení ho potěšila, ale hlu-boká moudrost Starověkého ho nesmírně rozrušila. Ta křehká postava věděla, o čem se dnes odpoledne jednalo v trůnní komnatě Ctihodného rádce!

"To není všechno." Hlas Starověkého klesl do chrop-tění. "Zaltec si přeje srdce mladé dívky; dítě žije ve ves-nici Palul. Její jméno je Erixitl a její život musí být Zalte-covi obětován krátce před vypršením deseti dnů."

"Jak si přejete. Náš chrám v Palulu ji bude moct obě-tovat ten den večer, jakmile obdrží moji zprávu." Hoxitl se neobtěžoval zjišťováním, proč právě tato dívka - dítě byla pro Zalteca nebezpečná. Slib ho vázal a jedno ven-kovské děvče v tuctech každovečerních obětí projde bez povšimnutí.

"V tomhle nesmíš zklamat!" Slova Starověkého byla neobvykle napjatá, pomyslel si Hoxitl. Snažil se, aby jeho hlas plnila sebejistota. Byl přece nejvyšším lidským kně-zem Zalteca, vládcem Ruky zmije! - ale i jemu samému slova zněla hluše. "Než se příště setkáme, bude mrtvá."

? ? ?

Z Kroniky zániku:

Věnováno k nekonečné slávě Opeřeného, Zlatého Quo-tala. Zanikání říše a národa nemůže být postupným pro-cesem, měřeným ne dny nebo roky, ale generacemi a staletími. Podle toho měřítka zánik Nexaly bude náhlým, katastrofickým pádem do zkázy.

I tak v průběhu těchto slov musí moje kronika přeskočit deset roků. Vlákna se musí shromáždit, a ti, tvořící jádro příběhu, musí dospět do pevnosti a síly.

Předpovědi zjevené Nalteconovi se hrůzyplně splňují. Jeho vojska jsou v neustálých bojích s Kultakou ničena. Krvavý Zaltec - dle jeho patriarchy - není spokojený a víc zajatců a otroků padá za obět' jeho neutišitelnému, hrůz-nému apetitu.

Vlákna dětí pevně rostou do dospělosti - jedním je ot-rocká dívka v Kultace, druhým hrdý voják, který v bitev-ních vřavách nabyl sebedůvěru, která se mu v čarodějově věži vyhýbala.

A teď mi má proroctví ukazují další postavu, zkušeného válečníka stejné rasy jako Halloran. Tento muž má nad druhými velikou moc, je schopen brilantnosti a kru-tosti, vynikající odvahy a matoucí chamtivosti. Je vůdcem válečníků, jaké jsem nikdy neviděl, a pod jeho vedením jsou neporazitelní. Vím, že bude hlavním nástrojem Záni-ku. Jeho jméno je Cordell.

2

Dobyvatel

DVA TUCTY GALEON PLULY ÚZKÝM PRŮLI-vem a jejich vesla bila mocně vodu. Dva tucty praporů vlály ve větru, představovaly stejný počet pirátských kapitánů. V této flotile byli nejobávanější bukanýři z Pirátských ostrovů. Hrozivá beranidla - mědí pobité trámy v předí každého plavidla - se natočila k pobřeží. Akbet-Khrul, velký vezír Pirátských ostrovů a metla Mečového pobřeží řídil své galeony ke břehu.

Hnány setrvačností hladce propluly přibojem, pak každá z pestře pomalovaných lodí narazila na písčný násep. Divá posádka se vyrojila na břeh a okamžitě se zfor-movala do širokého šiku, blýskajícího kopími, válečnými sekerami a zahnutými šavlemi - scimitary.

Muži Akbet-Khrula byli nejpočetnější, nejbarbarštější ze všech bukanýrů z Pirátských ostrovů. Nesrovnatelnou lítou krutostí si i mezi těmito ostrovy vydobyli prvenství. Mezi Akbet-Khrulem a totálním ovládnutím vod centrálního pobřeží teď stál jen malý zástup žoldnéřů, najatých zoufalými obchodníky Amnu.

"Vpřed! Zničte legii!" Sám Akbet-Khrul, pán pirátů, pokynul k linii obránců seřazených na nízkém pahorku. "Ať ani jeden neunikne mému hněvu!"

Piráti nabíli lítou sebedůvěrou vyrazili vpřed. Bylo jich šest na každého z obránců na vzdáleném kopci a kapitáni se nejvíce obávali možnosti, že se legie námezdních vojáků probere a přehne dřív, než se k nim dostanou.

Jasným ranním vzduchem štekaly ostré rozkazy. I kroužící racci přestali všeštět, jak se vojsko dalo do po-hybu. Hejna se v ladné křivce tiše stočila nad barevnými falangami a zamířila od skalnatého pobřeží do vnitrozemí.

Prapory se třepotaly v brize zvolna silící do větru. Tři-tisícová pirátská armáda se rozvinula do mílové fronty. Její křídla se hladově rozestupovala a chamtivé čelisti byly připravené spolknout malý šik obránců.

Pojednou se celá masa ježící se zbraněmi zastavila, neklidně postávala, čekala.

Z řad pirátů si hrdě vykračovalo deset postav v lesk-lém rudém hedvábí a za každou z nich pár mužů nesl kulatý železný hrnec. Černé kotle obsahovaly hromady žhnoucího uhlí, z nichž vyletovaly jiskry syčícího popele.

Deset kotlů bylo zavěšeno na třínožky, deset ohňů se rozhořelo. Ve slunečním světle byly plameny zprvu ne-zřetelné a potom vzplály naplno.

Jeden oheň za druhým rostl do síly, až plameny šlehly ve vysokém sloupci. Tyto sloupce na sebe braly tvar, vířily a narůstaly, údy vyrážely, pak číhající ohnivé obli-čeje, až se staly nikoli sloupy ohně, ale tvory ohně. Zprvu zůstávali spojeni s kotli, ale vypínali se a natahovali v prskajícím úsilí se uvolnit.

Vtom jako v odpověď na jediný rozkaz se každá ohni-vá postava vykroutila z držení a svištěla jako cyklon žhavého hněvu namířený proti nepříteli. Pirátská armáda vydala bojový pokřik a vyrazila vpřed přes ožehlý pás, který ty ohnivé věci za sebou zanechávaly.

"Dokonalé!"

Poznámka, pronesená s chladnou sebedůvěrou, vyšla ze středu vojenského útvaru na pahorku. Z dlouhé žerdě vedle něho vlál zlatý praporec, a jak jej vítr napnul, obje-vil se jeho symbol: křičící zlatý orel s rozepjatými křídly a vztaženými spáry; z ptačích prsou zíralo oko vševidou-cího Helma, božského patrona Zlaté legie. Černě orámo-vaný orel živě svítil z pozadí kovově třpytné zlaté látky.

"Ženou se k nám rychle bez jakéhokoliv smyslu pro taktiku. Věci půjdou za sebou v přesném pořádku - než se k nám dostanou, bude to chvilku trvat. Až přijdou, bude-me se držet na vrcholu."

Mluví se s jistotou vůdce odvrátil od postupujících vozů a oslovil skupinu kapitánů po svém boku. Nebyl to vysoký muž, ale mluvil a pohyboval se s tak železnou sebedůvěrou, že jiní muži mu museli naslouchat. Úsporný černý vous, nezakrývající doličkovitou pleť, rámoval pevná ústa, jež se obvykle zvedala v okouzlujícím srdeč-ném úsměvu.

"Mocný Helm svěřil naše nepřátele do vašich rukou, kapitáne - generále Cordelle." Vysoký, zarostlý a štíhlý muž v hnědém hábitu kývl k vůdci. Ve výstřihu bylo vidět kroužkovou košili brnění. Na rukou měl kovové rukavice a každá nesla realistické zpodobení široce otevřeného oka - symbol Bdělého Helma. Muž držel vyso-kou hůl a u pasu mu visela palice. Ačkoliv se tyčil nad ostatními, pohyby prozradily ztuhlost stáří. Jeho vousatý obličej byl ošlehaný a zatrpklý.

"A svěřil mi nástroje, s nimiž je zlomím, biskupe Do-mincusi."

Cordell vřele kývl ke knězi. "Dobře jste se postaral o duchovní sílu legie, přáteli. Teď tu sílu vyzkoušíme."

"Ať Helm shledá, že jsme jí hodni," odvětil biskup pokorně a poděkoval za pochvalu.

Kapitán - generál oslovil dalšího bojovníka a přátelsky poplácal jeho záda v ocelovém brnění. "Nuže, kapitáne Daggrande, je léčka připravená?"

"Mí lučištníci již čekají, kapitáne - generále." Kapitán Daggrande byl ještě menší než jeho velitel. Široká rama a prohnuté nohy napovídaly, že je trpaslík. Měl na sobě lesklý hrudní plát a hlavu mu chránila vyleštěná přilba se zvednutým okrajem. "Připojím se nyní ke svým mužům, pane."

"Dobře." Cordell ho kývnutím propustil; zcela spoléhal na jeho schopnosti. Daggrande a jeho stovka lučištníků byla v mnoha směrech hlavní zbraní legie, neboť je-jich smrtenosné střely pomohly Cordellovi nepřítele zaměstnat ještě dřív, než se dostal do přímého kontaktu s jeho obránci s meči nebo jízdou.

Pohlédl na svoji skupinu s pronikavější otázkou: "Kde je Broker?"

"Posílá nás sem, generále Cordelle - kapitána Alvarra a mne," hlásil seržant major Halloran. Mladý jezdec nosil kroužkovou košili, úzký meč a malý štít. Držel u hlavy černého, hladkého válečného oře, pomalu hrabajícího kopytem. Vedle stál Alvarro, kavalérista s ostře rezavými vlasy a vousy, ústa roztažená krivozubým úsměvem. Alvarro byl starší válečník a teď se s otevřeným opovržením díval na mladého mluvčího. Halloran pokračoval: "Jeho zranění mu brání se dnes účastnit boje."

Cordell vzal zprávu na vědomí a oba muže si pečlivě prohlížel. Broker, jeho věrný vůdce jezdecký, byl pro bitvu ztracený. Vskutku, když Cordell viděl jeho zranění, pochyboval, že kdy bude bojovat. Takže jeho výběr byl daný.

"Seržante majore - ne, řekněme kapitáne Hallorane, po dobu jeho nepřítomnosti převezmete velení kopiníků. Taktické příkazy dostanete od Modré a Černé setniny."

Velitel se obrátil k Alvarrovi a hleděl přímo do jeho rozhořčených očí. Cordell se nepokusil obhájit povýšení mladšího muže. Vydal rozkaz a ten taky bude vykonán. "Vy převezmete taktické velení Zelené a Žluté setniny. Buďte si jistý, že vyrazíte, až když dostanete signál k útoku!"

Opět bryskně kývl, než pokračoval. "Chci, aby všech-ný čtyři setniny kopiníků útočily zaráz v útvaru od pravé strany. Modrá a Černá půjdou v čele za vaším praporem. Kapitán Alvarro bude následovat se Žlutými a Zelenými."

"Ano, pane."

"Ale vyčkejte, až vás trubka vyzve k útoku. Nechci, aby byl někdo v cestě Daggrandovým salvám. Nechte nepřítele lukům, než se připraví pro vaše kopí."

Halloran se plánu suše usmál a náhle vypadal mnohem starší. "Vyjedeme na signál trubky, ani o vteřinu dřív."

Cordell bystře přejel Hallorana zrakem, velitelovy černé oči mu rychle braly míru. Drž se a služ mi spolehlivě! pomyslel si. Cordell po mnoho let pozoroval zručnost a odvalu obou mužů. Alvarro byl lepším jezdcem, neúnávným, obratným bojovníkem. Ale Halloran v sobě nesl hrdou sebejistotu, jež v ostatních mužích budila důvěru. A Hal by mohl mít kázeň, jíž by odvážné jezdecké zvládl, něco, co by prudký Alvarro nikdy nedokázal.

Řev útočících pirátů zněl hlasitěji, když k pahorku s legiemi zbývala necelá míle. Velitel rychle připomněl kapitánům, aby drželi muže s meči pevně ve středu, aby rezervy zůstaly v pozici, dokud nedostanou rozkaz. Kapitáni se rozešli k mužstvům a zanedlouho Cordell na malé vyvýšenině osaměl, mimo jedinou postavu.

Nebyla v brnění jako válečníci, nebyla ani dost vysoká či široká, aby vypadala na to, že patří do bitevní vřavy.

Cordellův společník ve skutečnosti nebyl mužským bojovníkem. Měla bílé vlasy a perleťovou, takřka průsvitnou pleť. Hluboká kápě jí clonila tváře a ochraňovala každý kousíček pokožky před ostrým slunečním světlem. Kdyby kápi odhodila, byly by vidět špičaté uši, tak typické pro elfy. Její vlající háv s mnoha kapsami prozrazoval, že užívá kouzla.

"Měla bys začít s destrukcí v pravý okamžik, drahá Darien." Cordellův hlas byl měkčí, než když hovořil se svým štábem. Vzal do dlaní štíhlé ruce a hleděl přímo do světlých očí a jako vždycky obdivoval jejich skrytou hloubku. V těch deseti letech, kdy se k němu připojila na zkrvaveném poli Cordellovy jediné porážky, se stala nepostradatelnou stálíci jeho života a jeho legie. Oni dva společně vybrali i kapitány, kteří se stali základy legie.

"Ledojazyk je zadrží." Darieniny jemné prsty lehce vytáhly z černého hávu krátkou černou hůlku. "Je jich však mnoho."

"Dnes je porazíme," odvětil Cordell. "Všichni kapitáni jsou váleční veteráni, nejlepší, co jsem kdy měl. Zlatá legie je nejlepší armádou podél celého Mečového pobřeží a zodpovídají se pouze mně!" Darien se ironicky usmála; její rty bylo v hloubce hávu sotva vidět.

Piráti se za předvojem kouřících sloupců žhnoucího cyklonu přiblížili. Ječivý křik tří tisíců hrdel se nedal přeslechnout, vytvářel disonantní pozadí jejich rozpravy.

"Buď opatrná," připomínal jí Cordell upřímně. "Ale znič je!"

"Zničím," šeptla zpoza kápě mrazivě chladným hlasem. Cordell se neklidně pohnul. Jako vždycky ho její naprostá lhostejnost ke smrti poněkud vyvedla z míry. Potlačil ten pocit do pozadí, ta neúčastná lhostejnost byla nepochybně ohromným vojenským přínosem.

"Celý Amn bude dnes večer oslavovat naše vítězství," dodal. "A zítra bychom se měli sejít se samotnou Radou šesti." Generál se obrátil k pirátské armádě. Plamenné magie si nevšímal, věnoval se barvitým bukanýřům. Nepřítel postupoval ve třípytlivé zdi hedvábného přepychu; červené košile, smaragdové tuniky, modré a žluté šerpy dodávaly vojsku vzhled, jako by slavilo svátek. Stále postupovali ve své široké formaci.

Darien pustila generálovu ruku s dlouhým polaskáním. Malý úsměv stále vlnil její drobná ústa.

"Pojď, má milá!" Cordell si narazil přilbu se širokou střešou a galantně mávl k poli pod nimi. "Máme vyhrát bitvu."

? ? ?

Hoxitl, velekněz krvavého Zalteca, si opatrně vybíral cestu vzhůru do jeskyně Starověkých. Přišel potmě sám, svůj

doprovod mladých noviců nechal čekat na větrném svahu pod vrcholem sopky. Jako vždycky mu krví vyztužené vlasy trčely kolem hlavy a popel zcela pokrýval pokožku.

Uvažoval teď, tak jako si tím lámal hlavu celou dobu výstupu, proč ho jeho rádci povolali. Naposledy s nimi mluvil před deseti roky, a to jim přišel ohlásit, že ta dívka z Palulu, Erixitl, zmizela v horách, kde ji pravděpodobně zabil jaguár. Ačkoli Zaltec byl připraven o svoji zvlášť vyhlédnutou oběť, Starověcí se zdáli být s jejím odstraněním spokojeni. Vchod tentokrát nehlídali jaguáři, ale v temné záři jeskyně viděl dva rytíře, oděné do jejich skvrnitých kůží, kteří ho nevzrušeně pozorovali otevřenými jaguářími čelistmi svých příleb. Náhrdelník z drápů suše zachřestil a připomněl klerikovi mocné kouzlo spárů, které Rytíře Jaguárů obrňovalo. V tomto omezeném prostoru strážci neměli svá obvyklá kopí a oštěpy, místo nich měli kyjovi-té meče, posázené vpředu i vzadu zuby nebroušeného obsidiánu.

Hoxitl rychle postoupil hlouběji do jeskyně, nechávaje strážce za sebou. Bublající kotly bláta měkce odfukovaly jako hustý sliz a z trhlín ve skále vyrážely s ostrým syko-tem páchnoucí páry a kouř.

Z půdy před ním náhle vyrazil zelený oblak a polekaný klerik takřka odskočil. Kouř se rychle rozptýlil a před ním stál černě oděný tvar. Hoxitlovo překvapení vzrůstalo, neboť v okolní temnotě postřehl nikdy nevidaný počet postav, zahalených látkami a síťovinou.

"Chvála Zaltecovi!"

"Nejvyšší chvála bohu noci a války!" Starověký do-končil pozdrav a klerik nervózně stál a přemýšlel, proč jich dnes přišlo tolik.

"Ta dívka se našla," ozvala se štíhlá postava, šeptající hlas zněl neobvykle silně a jaksi výhrudně. "Je v Kultace.

Posledních deset let je tam držena jako otrokyně."

"Ta dívka?" Knězova paměť trochu vynechala, ale pak skočila deset roků nazpět. "Erixitl z Palulu?"

"Právě ta. Vlastní ji muž, jenž o Zalteca nedbá, vyznává Quotala a býval Rytířem Orlů. Jen díky neohrožené cestě mladého Rytíře Jaguárů jsme se dozvěděli o jejím polapení."

"Co - co se v této věci má učinit?" Klerika zpráva roz-rušila jenom proto, že jasně cítil, že Starověcí se té dívky bojí.

"Proto jsme vás povolali. Naše magie spárů dnes půjde do Kultaky a vy pomůžete s kouzlem odeslání. Schrána pro přijetí kouzla je již připravená."

Hoxitl přikývl. Chápal, oč se jedná. Ačkoli Starověcí mohli vládnout daleko mocnějším kouzlem spárů než kněží nebo Rytíři Jaguárů, pro tak daleké vyslání potřebovali pomoc kněze.

Klerik poklekl na kamennou podlahu společně s postavami ve tmách jeskyně. Spustili se k zemi s půvabem, ne ztuhle a opatrně jako staří lidé. Hoxitl jako vždycky potlačil všechny úvahy, týkající se původu jeho rádce, neboť s určitostí věděl, že takové otázky by na jeho hlavu přivolaly jenom neštěstí.

? ? ?

Chrámoví strážci, stojící po stranách, pravidelně tloukli do dřevěných bubnů. Na náměstí Nexaly stál ucti-vě stotísícový - možná i větší - dav obyvatelů města. Z paláce se konečně vynořilo skvělé procesí!

Když se ukázala žena, davem projela vlna obdivných vzdechů. Nádherně rozložená v pozlacených nosítkách, podpíraných deseti Rytíři Orlů, pánovitě ze svého přepychu přehlížela množství...

"Au!" Kapka vařící vody vyšpláchla Erixitl na holé rameno. Otráveně opustila svůj snový svět a věnovala víc pozornosti své práci, než se vážně opaří.

"Tvůj pán potřebuje lázeň!" prozpěvovala si posměšně. Na hlavě nesla nádobu vřelé vody a opatrně šlapala po zahradním chodníku. Koupelna majitele domu byla už blízko.

Erix povzddechla - povzddechla alespoň stokrát denně, milionkrát za posledních deset let. Popravdě vzato měla štěstí: Huakal, její majitel, byl laskavý, jemný, byl jedním z nejbohatších mužů v Kultace. Býval váženým Rytířem Orlů, ve válkách s Nexalem velel několika setninám. Užil svého vlivu a koupil ji hned po příchodu do města. Rytíři Jaguárů, co ji polapil, nabídl neobvykle vysokou sumu. Začala ve velkém domě sloužit dřív, než ji Zaltecovi kněží spatřili. Od té doby s ní jednal víc jak s trochu obtížnou neteří než otrokyní.

Nikdy se nebála, že by ji zatratil a odsoudil k smrti na oltáři, jak se obvykle stalo otrokům, kteří se pánům znelíbili.

Huakal ji dokonce nechal nosit pernatý otcův dar, jenž jí jediný zbyl jako upomínka na dětství v Palulu. Vždycky měla jadeitový klenot ukrytý pod šatem, aby nebudil pozornost, ale Huakal o něm věděl a měl právo si jej přivlastnit.

Deset roků dospívala v Kultace. Zřídka kdy zahlédla někoho z Nexalanů, ale nikdy s žádným nemluvila. Už jako dítě byla hezká, nyní dorostla v krásnou mladou ženu.

I když byla otrokyní, její pán se jí nikdy nedotkl, i v tom se lišil od ustáleného zvyku. Dokonce se mu podařilo zvládnout i svého neposlušného syna, aby ji nechal na pokoji.

Erix se o Právém Světě něco málo dozvěděla, neboť Huakal byl zcestovalým mužem, který projel Nexal, Pezelac a dokonce i oblasti džunglí v Payitu. Možná, že jí Huakal věnoval čas a podělil se s ní o své znalosti, proto-že byla zřejmě inteligentnější než jeho vlastní syn.

Ztratila ze svého života už tolik roků, nechtěla se vzdát celé budoucnosti! Kultaka byla živé, čisté město, ale proti skvělému hlavnímu městu jejího národa byla omšelou náhražkou. Celé dny trávila jeho představami, jenže teď bylo přespříliš vzdálené. I nejbližší oblast, kde žili její lidé, ležela za horami a pouští.

A také tu byl problém s "mladým pánem", majitelovým synem. Callatl byl neotesaný mladý bojovník; nikdy ji nenechal projít bez hrubé poznámky, gesta či něčeho horšího. Mladý muž mřhal dny marnou snahou stát se Rytířem Jaguárů.

Dokonce i jeho otec si dávno přiznal, že postrádá základní elitní vlastnosti, aby mohl na rytířský řád vůbec pomýšlet.

Callatlovy úspěchy coby válečníka měly daleko do ideálu. A Erix se ho bála.

Opatrně balancovala těžký džbán, aby se vyvarovala dalšího vyšpláchnutí. Sytě smaragdově zelená nádoba měla na

obou stranách ozdoby, zobrazující v hrubém reliéfu Quotala s vyceněnými zuby. Huakal, stejně jako její otec, vzdával úctu tomuto pravěkému, téměř zapome-nutému bohu. Přidržovala džbán za čelisti reliéfu, které jí zajistily pevné držení. Voda byla horká, musela dávat pozor na každý krok. Konečně došla ke čtvercové kamenné budově, usazené mezi růžemi a zurčícími potůčky čisté vody, kde se čle-nové rodiny těšili své lázni. Prošla záclonou ze zavěše-ných rákosových stébel a vstoupila do parné koupelny.

"Horká voda, pane Callatle," řekla tiše.

Kolohnát byl roztažený v hluboké vaně; nevšimavě se trochu odsunul stranou, aby mohla vodu přilít, aniž by ho opařila.

Spustila džbán dolů, ignorujíc páru, jež jí stoupala do obličeje, a pomalu jej nahnula. I při vší opatrnosti pár kapek vyšpláhl na mladíkovu měděné hnědou kůži.

Navzdory horké koupelně cítila v místnosti náhlý zá-van mrazu. Rákosové louče na zdech zajiskřily, pohasína-ly a uvrhly místnost do temných stínů. Dívka neměla ponětí o magii spárů, nemohla tušit, že ji a Callatla ob-klopuje kouzlo děsivé podstaty, vyslané z Vysoké jesky-ně Hoxitlem a Starověkými. Ustoupila nazad a ruka se jí nevědomky zvedla k otcovu dárku, který stále nosila.

"Holka pitomá!" Mladý muž vyskočil bez ohledu na svou nahotu. Napřáhl ruku, aby ji uhodil, a Erix instink-tivně zvedla džbán před obličej. Louče se rozhořely, jak kouzlo sláblo, ale škoda už byla spáchaná. Callatlovo tělo se stočilo neúměrným vztekem.

Jeho pěst narazila na džbán, jenž jí vypadl z ruky a na kachlících okraje vany se rozbil. Ostrá střepina zasáhla mužovo koleno a rána krvácela.

Mladík vystoupil z vany a Erix udělala krok zpět. Chvěla se hrůzou, nikdy dřív neviděla, že by se najednou tak rozzuřil. Mohl by být docela pohledný, nebýt blízko položených očí a krutých úst. "Dráždila jsi mne dost dlouho, svůdkyně! Teď jsi na řadě ty, abys platila!"

Obrátila se v letu ke dveřím, Callatl se po ní vrhl. Chy-til ji za paži a zkroutil ji k zemi.

"Přestaňte!" křikla a vrazila mu pěst do už tak dost rozplácleho nosu. Její bojovnost mu sloužila jako zábava. Bez námahy ji chytil za zápěstí a tiskl ji na podlahu.

"Smíř se s otroctvím, péřová princezno!" syčel vý-směšně její přezdívkou. Trápil ji tím názvem dlouhé roky, když si všiml její lásky k opeřenému amuletu. "Otec s tebou zachází moc jemně!"

Teď se jí zmocnil skutečný strach, panika, která dodala jejímu svižnému tělu nadpřirozenou sílu. Kroutila se, mlátila ho a uvolnila si náhle nohy.

"Ve jménu bohů, přestaňte!" Její koleno vyletělo zuří-vě nahoru. Callatl řval bez sebe bolesti, bez ohledu na to, že jeho křik se rozléhá zahradou, dvorem a rozsáhlým domem.

"Zvíře!" vyplivla, a když se od ní stočil, bouchla ho do břicha. Převalil se do střepin, pořezal si čelo i paže, ale nějak se vyškrábal na nohy. S tváří zrůzněnou nenávistí, plnou krve z nosu a čela, se vrhl na otrokyni.

Erixitl sáhla po velké střepině. Nevšimla si, že na kusu kameniny v její ruce je celá bohova opeřená podoba, celá Quotalova tvář. Callatlovy ruce se jako drápy vztáhly k jejímu obličej. Vrazila střepinu útočníkovi do krku.

Urozený mladík zachroptěl, padl na kolena a klesl k zemi. Erix si tupě uvědomila cinkání záclony za zády. Obrátila hlavu a pohlédla do Huakalovy důstojné tváře. Uvědomil si, co se stalo, jeho patricijské rysy zbledly.

Erixitl poklekla a políbila zem. Huakal klekl nad syna, strhl si nádhernou péřovou pláštěnku a Callatla zakryl. Mladý muž bolestivě kašlal, jeho namáhavý dech chrop-těl a bublal.

Dívka vyděšeně zírala na muže, jenž k ní byl tak las-kavý, nikdy se jí nedotkl, nikdy ji v hněvu neuhodil. Rysy měl stažené utrpením, ale hlas měl pevný.

"Jestli zemře, tvé srdce nakrmí Tezcu následujícího rána."

? ? ?

Halloran prošel řadou mužů s meči a palcáty. Tato set-nina, již velel kapitán Garrant, stála v plném dohledu na svahu kopce. Ječící piráti se po dvounílovém běhu rojili vpřed poněkud pomaleji. Mladému kapitánovi teď došlo, že Cordell vybral obrannou linii daleko od pobřeží z dobrého důvodu.

Pokračoval dolů z kopce k Daggrandově setnině, ležící v přepadovém úkrytu za nízkou kamennou zídou. Hallo-ranem prochvěl pocit vzrušení, když se blížil k lučištníkům a svým kopiníkům, kteří vedle Daggrandových mužů čekali v olivovém sadu.

Tato legie, tito válečníci byli jeho domovem. Stali se tím nejlepším, nejbezpečnějším domovem, jaký kdy po-znal. Když ho asi před deseti lety Cordell s Daggrandem objevili - tehdy to byl vytáhlý, mladý, ulice znalý kluk, toulající se po Mulsanтеру - nikdy by ho bylo nenapadlo, že bude mít někdy takový pocit příslušnosti. Hladovému sirotkovi katastrofa v Arquiuusově věži brutálně pře-třela výuku kouzel. A těm obrněncům ve stříbře vůbec nedůvě-řoval.

Nejprve sloužil veliteli jako páže, pak se stal panošem napřed u Daggranda a potom u Brokera. Než mu bylo osmnáct, naučil se způsobům války, boje a zabíjení. K jízdě na koni měl vrozený talent a našel své pravé uplat-nění jako kopiník - k Daggrandovu rozhořčení, neboť trpaslík si ho v duchu maloval s těžkou kuší v ruce.

Broker byl pryč, ve včerejší potyčce s piráty utrpěl těžké zranění. Biskup Domincus mu svým hojivým kouz-lem zachránil život, ale jezdec ztratil vládu nad nohama. Vzpomínka na tu ztrátu dodala Halloranově dychtivosti boje trpké ostří. Dnes Brokera pomstí.

Halloran našel Daggranda u jeho mužů za zídou. Tr-paslíkova jednotka lučištníků se krčila za kamennou bariérou a trpělivě čekala na kapitánův rozkaz. Smíchaná sbírka mužů a trpaslíků nosila různá brnění všech mož-ných typů, kožených i kovových. Mnoho z nich bylo zraněno v předchozích srážkách s piráty a byli obvázaní. Všichni vypadali

zarostle a neuspořádaně, leč Halloran dobře znal smrtelné důsledky jejich těžkých střel.

"Jak dlouho ještě?" zeptal se mladý kavalista. Snažil se ovládat hlas, ale blízkost bitvy ho plnila nervózní energií.

Jeho vlastní jednotka kopiníků neklidně čekala v olivovém sadu za zídou. Útočící vlna barev, oceli a plamenů, jež byla pirátskou armádou, byla ještě asi půl míle vzdálená, ale blížila se rychle.

Trpaslík se zasmál, smích zněl jako ostrý štěk. "Vsa-dím se, že dost brzo." Daggrand si Hallorana pozorně prohlížel. "Po všech těch bitvách, proč jednáš jak rekrut, co čelí prvnímu nepříteli?"

Hal vrátil upřený pohled starému příteli s rozpačitým úsměvem. "Cordell mi dal standartu kopiníků. Povedu všechny čtyři setniny."

Daggrand se ušklíbl. "Máš na to! Ale co Alvarro?" Zrzkova prudkost a závistivá povaha byly mezi kapitány pověstné.

"Druhý ve vedení. Bude následovat se dvěma posledními setninami." Aspoň doufám, dodal mlčky.

Trpaslík přikývl. "Jen neztrať hlavu. Čekej, až ti trub-ka dá tvůj signál. Vzpomeň si, co jsme s Cordellem do tebe vtloukli, a budeš v pořádku!"

"Držíme vrch," řekl Halloran. "Neztratím takovou vý-hodu!" zněla smrtelně vážná odpověď. "Cordell má prav-du. Jestli to správně načasujeme, je Akbet-Khrul vyřízený navždy!"

Daggrand se přítelově vážnosti uchechtl. "A my bu-deme bez práce!"

Hal se zasmál a jeho napětí trochu povolilo. "Myslím, že náš kapitán-generál nám vždy najde někoho, s kým bojovat."

"Mnoho štěstí! Běž už ke svým mužům."

"Tobě taky. A tentokrát se snaž střilet přímo, ano?" neodpustil si Hal a zuby bleskly v úsměvu.

Daggrand dotčeně zabručel, ale kavalista již mizel mezi olivami. Zakrátko došel k Bouři, své válečné klisně, která v předtuše bitvy neklidně a nedočkavě přešlapovala.

"Standarta, seržante majore." Panoš stál u koně s ko-pím, nesoucím pyšný prapor Modrých kopiníků - Dlouhý praporec zobrazoval zlatého pegasa v modrém poli a nyní se v silicím větru divoce třepetal.

"Už kapitán." Halloran se s úsměvem lehce vyšvihl do sedla a uchopil standartu. Panoš se šťastně rozesmál.

Olivové stromy stínily pozice jízdy před nepřitelem, ale jejich pravidelné řady skýtal dobrý výhled doleva i doprava. V rozpětí několika set stop napravo viděl čer-nou, žlutou a zelenou standartu ostatních setnin. Z druhé-ho konce ho Alvarro hněvivě pozoroval ze sedla tančící-ho hřebce a v ústech, rozšklebených grimasou, svítily jeho nepravdivé, křivé zuby.

Čtyři sta koní nervózně uskakovalo, přešlapovalo, když stejný počet kopí s kovovými bodci spočinul jezd-cům po boku. Koně se leskli všemi barvami, od bílé, rezavé, hnědé až po černou. Byli netrpěliví, chtěli by vyrazit. Jen klid, pomyslel si Hal, váš čas přijde.

Snažil se zvládnout závrtné opojení. Helmův Zub, dlouhý stíhlý meč, který mu Cordell osobně předal, mu visel lehce po boku.

U Helma! Jak skvělým velitelem je jejich generál! Ha-lovo srdce pukalo pýchou. Jaké cti se mu dostalo!

Cordell byl skutečně tím tmelem, jenž držel celou legii pohromadě. Jeho umění velet, plynulá výřečnost, odvaha v boji, to všechno sjednocovalo všechny jeho muže a pohánělo je k velkým činům.

Skrz olivové stromy mohl Halloran vidět postup pirátů s jejich předvojem ohnivého cyklonu - přesně dle Cordel-lovy předpovědi. Ze sedel měli jezdci krásný výhled na počínající bitvu.

Plevelné křoví sesychalo pod planoucími sloupy, mnohé keře začaly hořet, když je cyklon mýjel. Hal znovu napočítal deset nepřírozených plamenů, postupujících v dlouhé bojové linii před halasnou armádou.

Vtom spatřil bílý záblesk, jako výbuch měsíční-ho svitu natolik silného, že zářil i ve dne. Kuželovitá bělost explodovala z bodu před armádou a šířila se dole-va. V témže okamžiku tři ze žhavých sloupů zasyčely parou a zmizely.

Záblesk se opět ukázal v tom stejném místě, tentokrát expandoval v opačném směru a čtyři další cyklony zmi-zely.

"Ledojazyk!" zabručel si potichu a pocítil úlevu smí-šenou s trochou děsu. Celá legie věděla o Darien, elfské čarodějce. Výjma Cordella se držela nepřístupně stranou a mužům legie připadalo, že právě to činilo její náklon-nost k veliteli mnohem cennější. A k tomu byla velice tajemná, stále hluboce zahalená ve svých hábitech, proto-že prý její plet' albina by velice trpěla, kdyby na ni dopa-daly sluneční paprsky.

A její moc! Ovšemže měla svoji tenkou hůlku s jejím smrtonosným výbuchem ledu. Ale mohla přivolat ze země výbuch žhavé zdi plamenů, seslat blesk do středu nepřátelské formace a dokonce i roj meteoritů, padajících k zemi s drtivou silou. Tyto její schopnosti zajistily legii víc než jedno vítězství v dravé bitvě, kdy výsledek byl na vážkách.

Viděl černě zahalenou postavu Darien stát před vojsky - najednou tam nebyla, zmizela. Halloran hádal, že se přenesla nazpět do bezpečí legie.

Piráti postupovali, zkáza jejich ohnivých pomocníků je viditelně nijak neovlivnila. Dvojice žhnoucích sloupů vířila na levici, jeden se blížil zprava. Vtom slyšel hro-mový štěk mužského hlasu, který přehlušil i řev nepřátel, a věděl, že biskup Domincus přidal k bitvě Helmovu moc.

Dvojice žhnoucích sloupů se rozdělila, aby obešla ne-velký bahnitý rybník. Avšak jak klerikovo zaříkání do-padlo, rybník vystoupil z břehů a v malé zátopě zalil okolní pole. Voda vřela kolem plamenných základů slou-pů, jež se začaly zmítat v agonii, syčely a pomalu zašly v oblacích páry. Nicméně armáda se valila vpřed, vzdálená snad sto yardů.

"Palte, u Helma!" Daggrandův rozkaz se nesl nad bi-tevním polem. Ocelové přílby jeho lučištníků vyskočily nad zídou, následovány okamžitým ostrým klapáním kuší odpalujících střely.

Piráti soustředění na linii mužů s meči, čekajících na svahu, pod nečekaným úderem střeleckého útvaru zakolí-sali.

Daggrandovi muži začali zručně znovu nabíjet své smrtonosné zbraně, zatímco Akbet-Khrul a jeho důstojní-ci hystericky řvali na vojáky, aby obnovili útok. Divoký jek tisíců pirátských hrdel oťásl vzduchem.

"Palte, teď!" Druhá salva výstřelů si vybrala těžkou daň; mocné střely prolétly těly neobrněných mužů a se smrtící silou pronikly i štíty a kroužkovými košilemi některých pirátů v brnění.

Ohromný květ plamenů vybuchl v nepřátelském středu; pro legii teď pracovala magie ohně, neboť Darien proti nim vrhla dvě obrovité ohňové koule. V infernu obou kouzel zahynul každý, koho zastihla.

Halloran cítil, že se jeho klisna sune dopředu. Na vteřinu nechal otěže volně viset, ale hned je silně přitáhl. Ostrým pohledem přešel linii nedočkavých kopiníků a zároveň vážil Daggrandovu smělost - má čas na další salvu?

Vyjící dav pirátů běžel s nezměnnou divokostí. Hallo-ran pozoroval lučištníky, jak namáhavě napínají své zbraně, byl si jistý, že dřív než budou moci vypálit, za-hnuté šavle pirátů je rozsekají na cáry. V čele útočníků byl sám Akbet-Khrul a byl vzdálen už jen nějakých pat-náct yardů, když se zvedla první kuše. Pirátův obličej byl zkřivený do nelidské grimasy - fanatický obraz divokosti válečnického barbara.

Rev Halloranovi bušil do uší. Nemohu dál čekat! Mu-síme zaútočit! Ale teď byly nabitě další kuše a mířily na nepřítele, jenž byl deset yardů daleko. Proč nestřílí?

V příštím okamžiku byl připraven plný počet zbraní, zamířen... pět yardů. "Palte! A do útoku!" K rozkazu se z vrchu kopce přidalo vřeštění mosazné trubky, v němž Daggrandův výkřik zanikl.

"Kopiníci, vpřed!" Halloran zařval, co mohl, a přece ho nebylo slyšet, avšak sklon jeho praporu dal jezdecktvu znamení. Ze sadu vyrazilo sto koní, někteří přeskakovali zídku mezi trpaslíkovými lučištníky, jiní letěli paloukem přímo do srdce pirátských hord.

Už jak se jeho klisna nesla přes kamennou překážku, spatřil Hal následky poslední salvy, vypálené z tak krátké vzdálenosti. Silné střely kuší někdy projely dvěma těly za sebou a po celou dobu jejich postupu nalézal mrtvé a raněné, svíjející se v bolesti.

Šok z útočících kopiníků nadobro roztříštil setrvačnost pirátského přepadu. Halloran se díval po Akbet-Khrulovi, myslel, že rozezna jeho tělo rozervané několika střelami z kuší, a pak hřměl kupředu, unášen bitevním opojením.

? ? ?

Naltecona jel v pérové zdviži k vrcholku pyramidy a bezděky proklínal její půvabné, královsky volné zvedání. Velekněží a nexalští mágové, tvořící jeho nejbližší radu, stoupali dole po schodišti; všichni chtěli mít výhodu širokého rozhledu. Neboť bohové opět obklopili Nexal předzvěstmi a znameními. Jednou spálili Zaltecův chrám na vrcholu právě této pyramidy. Tentokrát neprojevili svoji nelibost hořícím chrámem ani žádným znamením, jež by přímo postihlo město rozkládající se kolem. Bohové dali průchod svému hněvu za městem, kde je mohli všichni Nexalané dobře vidět. Skvělé město Nexal, Srdce Pravého Světa, se rozkládalo mezi křišťálovou nádherou čtyř širokých jezer. Každé jezero křížil přechod, takže bylo přístupné ze všech stran. Kanoe sbíraly úrodu z bažinatých mělčin, rybáři v nich rozhazovali své sítě a mohutné plovoucí zahrady den za dnem oblast města rozšiřovaly.

Jezera nesla jména čtyř dominujících bohů.

Tři největší - severní, východní a jižní - měla nejčistší vodu a podporovala všechnen obchod. Jmenovala se Zal-tec, Calor a Tezca. To nejmenší, západní, obsahovalo poloslanou vodu. Bylo pojmenováno po Mlčícím rádci, Quotalovi. Nyní se z nich zvedaly sloupky par, syčely z vod těch tří jezer a nesly se vzhůru k obloze v masivních mračnech, která hrozila, že zatemní slunce. Špičaté, ne-přirozené vlny vrhaly ohřátou vodu do množství kanálů křižujících město, převracely kanoe a ohrožovaly nízká stavení. Jezero Quotal zůstalo klidné, jediné vlny na jeho hladině zvedal lehký, obyčejný vánek.

Naltecona odvrátil zrak od jezer, leč pohled na kněze a mágy ho nijak nepovzbudil. Na náměstí pod pyramidou stál dav dvořanů a pánů, ale ti mu připadali ještě neuži-tečnější než jeho rádci.

Donedávna mu pomáhaly rady s mužem, jehož přítomnost Nalteconovi dodávala sebedůvěru - byl to jeho synovec Poštlí. Jenže nyní ten hrdý Rytíř Orlů vedl trestnou vojenskou výpravu proti vzpurnému vazalskému městu Pezelacu. Naltecona se cítil opuštěný a nádherně barevný výtah, zvolna stoupající vzduchem po boku pyramidy, ten pocit naprosté opuštěnosti ještě víc prohluboval.

Ctihodný rádce téměř zoufale pohlédl nahoru. Nad hlavou mu volně, půvabně vířil krásný zelený vějíř, ko-lem zářila modrá bezmračná kopule letního nebe. Do ní se tyčily tři zubaté vrcholy mohutných sopek. Dvě sopky nesly jiskřící čepice sněhu. Třetí, Zatal, byla nejvyšší, ale teplo vnitřních ohňů udržovalo vrchol čistý.

Pérová zdviž dosáhla plošinu a se vzdušnou lehkostí pluny se usadila. Vůdce se hněvivě otočil, hrozivé před-povědi bohů ho obklopovaly ze všech stran.

"Ještě víc znamení! Proč mne zahrnujete tajemstvím a děsivými věštbami?" Zahrozil pěstí k jezerům, jako by vyzýval bohy, po nichž byla pojmenovaná. Kněží a má-gové lapali po dechu. Nevšímal si jich. "Alespoň jednou mi místo dalších otázek dejte jasnou odpověď!" zvolal.

Naltecona zuřil, jeho hněv se týkal stejně shromáždění poradců jako neviditelných tvarů bohů. Co to znamená? Velký panovník se nutil k sebeovládání, ale s posledními důkazy nelibosti bohů ho to stálo nadlidské úsilí.

Na vrcholu vysoké pyramidy, nejimpozantnější stavby ve městě, rozrušený Nejctihodnější kráček sem a tam. Tucet kněží mu chválo z cesty a pak pelášilo za ním, aby zůstalo nablízku. Stejný počet čarodějů také přešla-poval kolem; měli jen málo skutečných mocí, ale užívali zařikání, jež jim umožnilo trochu nahlédnout do budoucnosti. Proto si rádce někdy vyžadoval jejich služeb.

Uprostřed plošiny se opět vzosně tyčil do výše Zalte-cův chrám obnovený po záhadném požáru před deseti roky. Uvnitř chrámu byla socha samého Zalteca olepená krví tisíců obětí. Hladový bůh měl ústa otevřená dokořán a tohle byla schrána, do níž se obětovaná srdce házela.

"Jděte ode mne! Všichni!" zařval rádce neočekávaně. "Počkejte, Cotone... chci, abyste zůstal."

Ostatní kněží na kolegu podezřívavě pohlédli a dali se na cestu dolů nekonečným schodištěm. V mýtech přeplněných závistivými a pomstychtivými bohy se jejich kněží navzájem pozorně sledovali. Že se teď Coton, pa-triarcha dávno

zapomenutého boha, který ani nežádal lidské oběti, těšil výjimečné pozornosti Ctihodného rád-ce, jim připadalo jako přímá hrozba.

Zaltecův velekněz Hoxitl zůstal pozadu, jako by se chtěl panovníkovu přání vzepřít. Raději si to rozmyslel, začal sestupovat dolů k náměstí, ale na Cotona upřel zlý pohled. Quotalův patriarcha nevzal kolegův hněv na vědomí. Naltecona nespokojenost kněží ignoroval a vyčkával, až budou všichni z doslechu. Ten pár tam stál, vysoko nad městem, na plochem vrcholu pyramidy. Vládce si měřil bělovlasého Cotona ocelovým zrakem, jako kdyby síla jeho vůle mohla patriarchu přinutit k mluvení.

Pak si uvědomil, že Coton je vázán svým slibem, a od-vrátil se.

"Proč si ale jediný kněz, který by mi mohl nabídnout moudrost a jistotu, umínil, že nebude mluvit?"

Podíval se na klerika. "Všichni mě budou poučovat po nekonečné hodiny. Budou mi vykládat, jak jsou jejich bozi hladoví. Že potřebují více srdcí, více těl, aby se nasýtili! A my jim ta srdce dáváme, a přece bez ustání sesílají tato znamení!" Nalteconův hlas se zadrhoval obavami a vládce se díval k obloze, k zemi, kamkoliv, pryč od těch týraných, posměvačných jezer.

"Co tohle znamená?" Panovník se naprosto přestal ovládat a freneticky ječel. "Vy to víte, Cotine. Vy vidíte a chápete! Musíte mi to říct!"

Kněz hleděl Ctihodnému rádci přímo do očí a jeho vý-raz byl zachmuřený a soucitný zároveň.

"Jezero Quotal je úplně klidné, zatímco ta ostatní se nám před očima vypaří!" šlel Nejctihodnější. "Jak tomu mám rozumět? Musím to vědět!"

Coton neodvrátil zrak, ale ovšem ani nepromluvil. V náhlé depresi se vůdce otočil k nepřírozenému panorama-tu, jež obklopovalo jeho slavné město.

"Je to znamení Quotalova návratu?" zeptal se příduše-ně s nadějí smíšenou se strachem. Pokračoval, jako by se mu nekonečně ulevilo, že má posluchače, který neodpoví.

"Dobře si pamatují vaše učení, patriarcho, než jste převzal svůj vysoký úřad a složil tu otravnou přísahu! Mluvil jste o bohu-králi Quotalovi, Opeřeném, právoplat-ném vládci Pravého Světa... jak se ve skvělé kanoi plavil na východ se slibem, že se vrátí, až lid Mazticy prokáže, že je jeho vedení hoden!"

Kněz teď konečně odvrátil zrak od Naltecony a hleděl k východu, jako by očekával, že se tam každým okamžikem zjeví představa Opeřeného. Potom obrátil své sta-řecké oči zpět k panovníkovi a ten se do nich nořil s poli-továníhodnou dychtivostí, pátraje po odpovědi, jež nebyla k nalezení.

"Věřím, že je to jeho znamení," řekl Naltecona a nutil se přijmout důkaz.

"Quotal se vrací do Mazticy."

3

Rada Amnu

CORDELL SI POHLADIL ŘÍDKÉ PRAMÍNKY vousu ve snaze ukázat své uspokojení. Věděl, že zelený háv s límcem z nejčernější kůže, sahající až nad kolena, a jeho zdobný ocelový hrudní plát a přilba mu dodávaly bojovný vzhled. Vedle něho stála Darien s kápí na zádech. Její nápadné bílé vlasy opalizovaly svým vlastním světlem. Rudý hedvábný háv zdůrazňoval kontrast alabastrové pleti. Shluk rubínů se třeptil v jediné sponě - šokující výbuch barvy proti sněžně bílým vlasům.

"Říkám ti, jedno kouzlo a měli bychom je všechny!" Elfi žena hovořila skoro neslyšitelným šepotem, ale nalé-havost jejího argumentu byla očividná.

"Ne... je to příliš riskantní. Rada má jistě vybudovanou ochranu proti takovým pokusům!" odvětil Cordell též šepotem.

"Myslíš, že je přemluvíš?"

"Tím jsem si jist."

"Rada, kapitáne-generále." Olivrejovaný strážce ote-vřel měděné dveře s širokým gestem, hluboce se uklonil a pokynul Cordellovi a dámě, aby vstoupili.

Cordell nedbale prošel dveřmi, Darieninu ruku na své paži ani necítil. Kráčeli po bělostném koberci, ženiny křišť-álové sandály lehce klouzaly vlněným vlasem, za-tímco generálovy holínky zanechávaly drobné šmouhy bláta.

"Kapitáne - generále Cordelle, Rada šesti vám vzdává poctu. Pro dobro pořádku v celých Říších a v Amnu jste zasadil zlu mocnou ránu." Mluvčím byl člen rady, jeden z vládnoucích obchodních princů v Amnu. Stál na druhé straně sálu v anony-mní tmě. Měl hluboký, rezonantní hlas. Generál tam viděl několik postav a jakousi zástěnu, co vypadala jako přední část velké zasedací stolice.

Několik malých svíček s barevnými skleněnými stínít-ky vrhalo komnatu do ztlumeného šera. Rada zasedala u stolice a ti, co vstoupili, sledovali koberec k velkému okrouhlému místu před šesti obchodními princí státu.

Cordell spokojeně zaznamenal, že zde bylo všech šest členů a všichni stáli, aby ho pozdravili. Ovšem každý obličej se skrýval za černou hedvábnou síťovinou. Těch šest bylo pány mocného obchodnického národa a jejich identity byly nejstřeženějším tajemstvím v zemi.

"Konec Akbet-Khrulových pirátů je pro všechny histo-rickým okamžikem."

Cordell gestem ruky vděk odmítl, sundal přilbu a hlu-boce se uklonil. Darien mírně pokrčila kolena s elfím půvabem a šest členů rady zaujalo svá místa, když Cor-dell promluvil.

"Pánové - promiňte, a dámy, jsou-li přítomné - je ctí vám posloužit. Ve vši pokoře však musím podotknout, že hluboko v ostrovech stále ještě mohou přežívat malá pirátská sídliště. Ale do blízké budoucnosti by měla být plavba Asavirským průlivem zajištěná."

"Vskutku!" Muž, který promluvil poměrně vysokým hlasem, seděl na levé straně rady. Cordell si představil tlustého obchodníka, jak si radostně mne ruce, ač, ovšem, maska a řasnatý plášť činily tento odhad čistě náhodným. "Platbu najdete ve skřínce před sebou zároveň s bonusem, jenž, jak věříme, vás plně uspokojí."

"Jako vždycky mne vaše štědrost dojíhá." Celou vůli se přinutil, aby na skříňku nepohlédl. Odmíchl se, aby jim dal čas všimnout si a uvážit, proč se drží zpátky. Když cítil, jak jejich zvědavost roste, pokračoval.

"Chci vám přednést jiný návrh - možnost podržet si svůj poklad a získat mnohem víc. Desetkrát, padesátkrát víc než to, co tu máte!"

Opět na moment umkl, aby semínko mohlo zapustit kořínky. Všechno šest nehnutě sedělo a čekalo na pokračování.

"Vaše obvyklé obchodní cesty i pobřeží jsou vám teď otevřené. Ale co říct o skvělé pozemní stezce do Kara-Turu?"

Věděl, že představa rozlehlého Kara-Turu vyvolá myšlenky na čaj, koření, hedvábí a rubíny.

Cordell návrh rychle rozvinul. "Tyto cesty jsou uza-vřené kvůli stepním hordám! Koření, umění - poklady jako třeba tento koberec pod mýma nohama - všechno zboží Východu je ztraceno."

Této připomínky, tak bolestné pro každého ziskuchtivého obchodníka, nebylo ani zapotřebí. Každý věděl, že všechny pozemní cesty středem pevniny - obchodní stezky ke kara-turskému zboží - byly nyní nepoužitelné. Nespočetné kočovné hordy barbarských jezdců na koních je dokonale uzavřely všem civilizačním záměrům.

"Podotýkám, že jsou ztracené nejen pro Amn, jsou ztracené pro všechny Říše. Stovky měst touží po zboží, které není k dostání. Princové, myslíte na odměny, jež čekají každého, kdo otevře obchod s Východem...a s těmi, kdo jej podporují!" Poslouchají dobře - budou moji.

"Říkáte snad, že vaše legie cestu stepmi zabezpečí?" zapištěl obchodník nevěřicně. Hordy prý čítaly víc než milion divošských bojovníků.

"Jistěže nikoliv. To by byl šílený úkol, přinejmenším úkol pro jiné šilence, ne pro mne." Členové se zdvořile zasmáli.

Jdou blíž, uchechtl se v duchu Cordell.

"Rado Amnu, žádám vás, abyste mi poskytli fondy na cestu do Kara-Turu přes oceán! Mám v plánu se plavit na západ, abych dosáhl Východu!"

Dva členové rady pobaveně odfrkli, jeden zavrtěl hlavou a tři zůstali bez pohnutí. Cordell se obrátil na ně a naléhal.

"Astrologové a moudří řekli už dávno, že taková plav-ba je možná. Poskytněte mi deset pevných lodí, zásoby a výměnné zboží. Lodi ponесou ty nejlepší z mé legie. S podporou vašich úřadů bych mohl vyplout za šest měsíců, než přijdou první sněhy."

"Ale kam... jak se budete plavit?" Obchodního prince s hlubokým hlasem, jenž Cordella při vstupu zdravil, návrh zaujal.

"Západně. Vpravdě, mírně jihozápadně. Náš biskup se radil s Helmem, božským patronem legie. A požádali jsme o radu proslulé věstce na pobřeží, poradili jsme se i s čaroději od Hlubiny až po Calimport!

Věštby jsou skvělé. Jeden význačný symbol je všechny převyšuje, objevuje se ve všech představách. Převládá nad vyhledávacími formulami čarodějů, poskytuje téma podporující dohady mudrců.

Jeho představa je tak silná, že nemůžeme jinak než věřit, že na této výpravě leží před námi.

Ta představa, vážení členové rady, je zlato."

Mám je.

? ? ?

"Tak jsme dohodnutí." Starý kněz spokojeně hleděl přes Huakala na výhru mnohahodinového dohadování a smlouvání. Erixitl tu strnule stála, ten záhadný proces ji lekal.

V měsících po srážce s Callatlem se v jejím životě nic nezměnilo. Mladý muž se zvolna zotavil, ač po zranění na krku se jeho hlas navždy zkomolil. A navíc ho Erixina rána kolenem do rozkroku zbavila schopnosti mít děti. Během synovy dlouhé, bolestné rekonvalescence byl Huakal podivně otažítý... až do dnešního rána.

Nechal ji předvést, aby se setkala s tímto mužem, tím-to bíle oděným Quotalovým knězem. Huakal s Kachinem, jak se kněz jmenoval, dlouho hovořili řečí Payit'anů. Z jejich rozhovoru moc nepochytila, ale neušlo jí, že si ji cizinec pozorně prohlížel. Teď přehodili jazyk do kulta-kánštiny.

"Bedna kakaa, deset pláštěnek, dva rákosy zlatého prachu. Děvče je vaše," přikývl Huakal s konečnou platností.

Erixino srdce pokleslo. Byla prodaná! Přemýšlela chvíli nad cenou, na které se dohodli. Za tu by se dal koupit deset zdravých pracovníků!

Huakal ji oslovil pevným hlasem. "To je Kachin. Je to tvůj nový majitel. Vezme tě do Payitu." Dívala se na něho nehnutě svýma hrdýma velkýma očima. Rozrušilo ho to. Nikdy se nechovala jako otrokyně, myslel si, neví, co to je být otrokem! Ty její oči...

Bývalý pán kolem ní bryskně prošel a ji napadlo, zda to byly slzy, co viděla v jeho očích.

Výstaval v ní náhlý popud, aby ho objala, aby poděko-vala, či utěšila a rozloučila se. Ale rychle ji zcela zaplavil pocit paniky a zlé předtuchy, a tak tiše proklínala, že ji posílá pryč.

Pravda, jiný pán by se dvakrát nerozmýšlel a byl by ji po takovém zápasu se synem obětoval. Čekala, že se to stane, a připravila se na smrt.

Huakal ji sice ušetřil, avšak místo smrti ji za absurdní cenu prodal knězi ze vzdálené, necivilizované výspy Mazticy.

Moc toho o Payitu nevěděla, jenom že to byla oblast džunglí, bažin, jedovatých hadů a polodivochů.

Klerikův zvláštní způsob vyjadřování a neobvyklé ob-lečení ji mátlý, zneklidňovaly. Nosil jednoduchou bavlněnou

pláštěnku bez ozdob. Nenosal ani ozdobná pera, zlato či kameny. Jeho kůže byla velmi tmavá; šedivé dlouhé vlasy měl svázané do jednoho uzlu a vrásčitý obličej měl stále připravený k úsměvu. Na starého muže nesl svou malou, poněkud kulatou postavu s překvapující čilostí.

Zřejmě jedl dobře, ne jako kněží, které znala - zasvěcenec Zalteca a jeho hladových potomků. Jedinou rozpoznatelnou věcí byl amulet Opeřeného, jenž se mu houpal na prsou a označoval ho za Quotalova kněze. Možná, že Opeřený bůh po svých oddaných nechtěl dlouhé pusty, jako si žádal Zaltec a mladší bohové.

Víra v Quotala nebyla tak rozšířená jako víra ve válečného Zalteca a životně nezbytné bohy deště a slunce. Erix věděla, že její otec uctíval Quotala, ale to byla jeho vlast-ní, soukromá věc. Také Huakal udržoval svatyni Opeře-ného. Callatl si vybral Zalteca místo mírného boha otců, stejně jako její bratr.

Život ji však naučil se knězi bát, neboť až příliš často měli pro otroka jen jediné použití. A teď byla prodaná knězi, který ji odvede kamsi daleko k pobřežím Pravého Světa, který za ni z nějakého tajemného důvodu zaplatil přemrštěnou sumu. Huakal ji vytrhl z myšlenek. Neurčitě si uvědomila, že jeho oči spočinuly na jejím přívěsku, než je zvedl k její tváři. Coby maztická žena měla pokorně sklonit zrak, ale neučinila to; vracela pohled bývalého pána svýma pronikavými tmavými očima.

"Erixitl, ty jsi vzácný poklad." Huakalův příškrčený hlas jako by přicházel z dálky. Urozený muž se vskutku poddal žalu, ani se nesnažil skrýt slzy, když promluvil. "Jsi dítě chmurného osudu. Linie mé rodiny Callatlem končí a teď ztrácím i tebe. Půjdeš do Payitu a díky tvé osobě ta země už nikdy nebude stejná. Ať jsou k tobě bohové laskaví."

? ? ?

Z Kroniky zániku:

Necht' moudrost Opeřeného osvítil Pravý Svět!

Nyní, jako když se labutě zvedají do vzduchu, vidím ci-zince rozpínat svá křídla a vydávat se na moře. Leč tito tvorové, co plachtí k Maztice stále blíž, jsou víc dravými jestřáby než labutěmi.

Přicházejí s mocemi za hranicemi mého chápání, s vy-nálezy a přístroji, jimž podobné jsem nikdy nespátřil. Je mi dán zrak, abych je pozoroval, ale nedovedu si před-stavit, k čemu ty početné věci slouží. Ale nejděsivější z mých věštev nejsou přístroje ani moci těchto cizinců.

Jsou to ti muži sami.

Cítím - i přes světy vzdáleností - že tito muži jsou jaksi odlišní. Jejich bůh je lýtý - možná i víc než mladší bohové Mazticy.

Jsou přitahováni věcmi, puzení silami, jimž nerozu-mím. Vidiny kovu a kamenů s nimi hýbou silou, již pozo-rují se zmatkem a bázní.

Vím pouze, že mne děsí!

4

Výprava

HLAVNÍ MOŘSKÝ PŘÍSTAV AMNU, MURANN, páchl rybinou skrz naskrz - od výstavných vil a elegant-ních zahrad až k přeplněným chudinským čtvrtím a ži-vým obchodním střediskům. Olejnatý puch pronikal domy, podlahami a každým vláknem oděvu.

To však nebylo nic proti samotnému pobřeží přístavu, kde nyní Halloran v horkém slunečním odpoledni praco-val.

Přístav vřel pohybem, křikem zvířat, vrzáním jeřábů, klád a voláním lidí.

Za jeho zády se ozýval bušivý, ohlušující rámus nej-větších loděnic na Mečovém pobřeží, které chrly lod' za lodí - těžké galeony pro obchod nebo válku, přisedlé mořské karavely nebo karaky, plavidla s vysokými zádě-mi.

Jeden tohoto typu - krátká lod' s tupou přídílí, třemi vy-sokými stěžni a charakteristicky zvednutou palubou na zádi - stála u přístavního mola, kde se mladý kavalierista potil. Stejně jako karavely ani Mořský orel neměl vesla a závisel na nastavení plachet, měl-li manévrovat po nebo proti větru. V podpalubí byly zásoby soleného masa a slaniny a Hal dohlížel na skupinu přístavních dělníků, kteří přes prkna na zádi valili obrovské sudy s vodou.

Úzkostné říčení přitáhlo jeho pozornost k přídi.

"Opatrně! Nesmíte ji uhodit!" křikl Halloran na pod-sadité nádeníky, kteří zápasili s klisnou, aby ji převedli přes úzká prkna.

Trojice přestala spěchat a zanedlouho Bouři uchlácho-lili a dopravili na palubu pod ochranu přístřešku. Pod napnutou celtovinou byli přivázáni dva koně.

"Na kterém pobřeží se příště asi proběhne?" dumal drsný hlas. Halloran zaslechl známé dupavé kroky a obrá-til se, aby se pozdravil s kapitánem Daggrandem.

"Na polích Kara-Turu, řekl bych."

Daggrande odfrkl. "Ne v Říších, které znám! Plavit se na západ, aby se dojelo na východ... to je směšné!"

Halloran si také nad smělým plánem Cordellovy expe-dice lámal hlavu, nicméně naprostá důvěra ve velitele jeho pochyby, týkající se úspěchu cesty, rychle rozptýlila.

S cílem výpravy byli obeznámeni před šesti měsíci a dnešním úkolům předcházely vír činností, aby legie byla dobře připravená na jednu z nejdůležitějších plaveb v dějinách. Flotila šesti karaků a devíti karavel se shromáždila v Murannu. Velitel je s výpravou seznámil s tím, že je dobrovolná. Jen pár tuctů účast odmítlo a byli snadno nahrazeni. Cordell trénoval svých pět set mužů pro transport a muži se cvičili v nakládání a vylodění koní pro místa, kde třeba nebudou přístavy a mola. Dvě stovky námořníků - odvážných či lehkomyšlných mužů - bylo najato k obsluze plavidel. Všechny přípravy provázely slavnostní pocity očekávání, přestože cíl byl zcela nepředvídatelný. Koně rozčileně řičeli, psi se motali pod nohama. Brali s sebou pár tuctů velkých chlupatých chrtů, kteří sloužili jako hlídači tábora a váleční psi.

Ohromné zásoby potravin, náhradních zbraní a brnění a nezbytný proviant pro pochod a bitvu se shromáždil v přístavních skladištích a teď to všechno dělníci ukládali do nákladních prostor lodí.

"Proč teda jedeš, když myslíš, že je to pitomost?" zeptal se Hal trpaslíka.

Daggrande na něj vrhl lišácký pohled. "Protože ten Cordell, kterého znám, by se nevydal na milost a nemilost riziku, kdyby nevěděl, že tam - daleko - něco je. Hádal bych, že přinese dost pokladů pro nás pro všechny, aby-chom do smrti žili v přepychu!"

"Jak to můžeš vědět? Co ti dává jistotu?"

"Je to ten biskup - on a ta urozená čarodějka." Daggrande si odplivl. Jeho vztah k elfům nebyl žádným ta-jemstvím, a jak se zdálo, čarodějka Darien už v tak dost nevrhlém trpaslíkovi budila silnější odpor než jiní elfové. Zavrtěl hlavou a pokračoval: "Musím připustit, že její moc nám přijde vhod. Vsadím celoroční mzdu, že oba viděli dost z toho, co tam čeká, aby Cordellovi mohli říct, že tahle hra bude stát za to.

A kromě toho jsou lidové tradice trpaslíků plné příběhů o dalekých bohatých krajinách. Říká se, že kdysi se dalo cestovat pod Neprozkoumaným mořem a vyjít v zemi na západě. Jedna z největších válek mezi drovy a trpaslíky se prý odehrávala několik mil pod mořským dnem."

Drovové, či temní elfové, prosluli jako rasa ovládající ohromné síly a velká zla. Znali mocná kouzla, rozuměli zbraním a měli smrtelnou bitevní schopnost. Nyní jich zbývalo málo, neboť byli ze všech území civilizovaných národů vytlačeni.

"Říká se, že to byli drovové, co tu válku ukončili," pokračoval Daggrande. "Založili požár tak obrovský, tak mohutný, že se i skály roztekly a vtilo se tam moře, které celou tu podzemní říši zničilo.

Zničilo navždy, ale traduje se, že země bohatství existuje na druhé straně. A to mi stačí! Koneckonců Cordell má vždycky kliku!" Oči mu zajiskřily. "No, měl bych ti snad pogratulovat."

Hal přikývl a musel se nechtě usmát. "Kapitán jízdy. Povýšení je nyní trvalé! Mám velení všech čtyř křídel."

"Nu, nenech si to stoupnout do hlavy. Ale stejně jsem na tebe pyšný a měl bys být rád. Je tu však jedna věc. Dej si pozor na Alvarra. Je zárlivec a prudeš a doufal, že velení dostane on sám."

"Už jsem si všiml, že se na mne mračí," souhlasil mladý muž. "Neboj se, zvládnu ho."

Halloran se podíval přes přístav na valící se vlny. Chráněný přístav vyhlízel jako les otesaných stromů, tolik lodí se tam tísnilo. Obvyklé obchodní koráby kotvily v zálivu, neboť všechna mola byla k dispozici Cordellově flotile.

Patnáct lodí lemovalo přístav, největší z nich ne delší než sto stop. Každá ponese několik koní a asi čtyřicet mužů - výběr těch nejlepších z celé legie - s tuctem či více námořníků. Poslední z koní byl ustájený na palubě a jednotliví kapitáni se na molech vztekali a nadávali, když konečné práce nešly podle jejich rozkazů.

"Kde je Cordell?" Halloran neušlo, že kapitán - generál nedohlíží puntičkářsky na každý detail, jak měl ve zvyku.

"On a ta elfka - " opět odmlka a hlasitý plivanec - "tráví den nákupy na trhu alchymistů. Obstarávají nějaké ty její věci pro plavbu... nebo pro země po doplutí."

Halloran potlačil zachvění. "Myslím, že se raději svěřím vlastní oceli." Položil ruku na uklidňující známou kůži dlouhého meče.

"Moudrá slova. Já se spolehnu na ostří své sekery, sílu ruky a nic víc!" Trpaslík bezděky vyňal z opasku malou sekeru s ostřím na obou stranách a začal ji brousit. Oči mu bystře jezdily po tom, co se dělo kolem.

Ostrý zvuk trubky zastavil náhle všechnu činnost. "Generál se musel vrátit," bručel Daggrande a zastrčil sekeru za pás.

"Jdeme si poslechnout, co řekne."

Zbývající práce se odložily a všichni členové expedice se tlačili mezi skladištními budovami k hlavnímu mu-rannskému náměstí. Kapitán - generál Cordell tam vskutku čekal, impozantní v ozdobném hrudním plátu brnění, přes nějž se řasila purpurová sametová tunika. Helmici s širokou střešou svírali v podpaží a stáli s nepokrytou hlavou v plném slunci na pódiu.

"Kdo je tam s ním?" zeptal se trpaslík hněvivě, neboť přes namačkaný dav vysokých mužů neviděl.

"Jeho urozená Darien... biskup Domincus ... vidím nějaké představenstvo a vedle biskupa mladou ženu. Je překrásná!"

Pohled na rusovlásku, stojící vedle vysokého klerika, vyrazil Halloranovi dech.

"Pravděpodobně Domincusova dcera." Daggrande nic neviděl, což mu nebránilo ventilovat své názory. "Doslech jsem se, že má výpravu doprovázet."

"Vojáci Zlaté legie!" Cordellov hlas zazvonil náměstím a tichý šum hovoru ihned ustal. "V několika krátkých hodinách se vydáme za posláním, skrývajícím mnohá nebezpečí. Nevíme, čemu budeme čelit, leč já vím jedno - že každý z vás bude věren své odvaze a své víře. S pomocí našeho všemocného ochránce Helma zvítězíme nad vším!

Jak víte, naši výpravu financuje vážená Rada Ammu," pokračoval velitel. "Máme tu jejich Nejvyššího odhadce, Kardanna. Bude nás na naší misi doprovázet a povede zápisy pokladů, které získáme!" Muži vyrazili hlučný pokřik.

"Ve jménu Helma!" Biskupův hlas zněl přes hlavy vojáků a námořníků, shromážděných na náměstí. "Nechť náš dobrodinec požehná našim mečům a naostří jejich ocel. Nechť posílí naše paže, aby naše rány dopadaly rychle a přesně, když zaútočíme v jeho nesmrtelném jménu! Nechť nás bdělost jeho věčného pohledu varuje před proradností a

snese okamžitou pomstu na ty, kdo by nás podvedli. A nechť nás svaté světlo jeho obrněné jas-nosti vede k zemím bohatství a slibu a otevře našim vý-zkumům poklady bájného Východu!" Biskup snížil hlas, obrací se k Helmovi, patronovi legie, s tichou modlit-bou a potom upřel vřelé modré oči na dav.

"Teď spojme naše hlasy v hymně. Martino, prosím, ved' nás..."

Žena, jejíž krása Hala tak okouzila, postoupila před skupinu. Zvedla tvář k nebesům a její čistý melodický hlas vedl muže Zlaté legie jejich Hymnou války.

V písni se spojovala oslava vítězství se žalem za padlé kamarády. Její slova hovořila k srdci každého bojovníka a Halloran nebyl sám, kdo při konečném chóru plakal. Svíral meč, až mu klouby zbělely, a vzpomněl na slávu mnoha bitev. Nořil se do zpěvu, a když skončil, díval se na Martinu, jež se připojila k otci po Cordellově boku.

Biskup s dcerou se určitě poplaví na velitelské lodi So-kol s Cordellem. Uvažoval, kdy ji zase uvidí, a říkal si, že do té doby uplyne jistě víc času, než by si přál.

"A teď k lodím!" křikl Cordell nepřítisť hlasitě, ale jeho hlas zněl náměstím čistou silou rozkazu. Ten hlas naplnil Hala energií a vzrušením.

"Odliv začíná po půlnoci a my vyjedeme na moře před úsvitem - k západu a do dějin!"

? ? ?

Erixina cesta do Payitu začínala prapodivně. Když sly-šela, že její cíl je ve vzdáleném Payitu, trápilo ji pomyš-lení na dlouhý namáhavý pochod. Jako každý jiný nevě-děla nic o jeho lidech, vyjma zkazek o rase drsných, ne-kulturních barbarů. Kněz Kachin se ovšem zdál dost důstojný a vzdělaný, ale dalo se přece předpokládat, že pobožný patriarcha se vykáže dobrými způsoby a něja-kým vzděláním.

Chovala podezření, že lid bude určitě divočejší.

Jaké bylo její překvapení, když ráno ten den, kdy od-cházeli, našla pro sebe připravený elegantní háv z nejlepší bavlny. Sandály z hadí kůže a světlá péřová pláštěnka oděv doplňovaly; byl vybranější než cokoliv, co kdy nosila.

Podiv se znásobil, když vyšla před Huakalův dům. Če-kala na ní pluma nosítka, luxusní lůžko, vznášející se magií per. Bylo dost velké, aby obsáhlo opřeného dospě-lého člověka, a vznášelo se několik stop nad zemí. Bylo asi na dlaň silné a povrch sestával z lemu ze smaragdo-vých per quetzala, rámuji-cích mozaikový, barevně sladě-ný vzor.

"Otrok nesený plumou!" nemohla zadržet výkřik úža-su. Před domem stál Kachin, její nový majitel, se šesti silnými otroky; u nohou jim ležely velké rance. Pomysle-la si, že nejspíš obsahují zdejší zboží - tyrkysy a obsidián, vyměněné za tropické peří nebo kakao, které kněz nechal dopravit z Payitu.

Ten ji teď pozoroval. Lesk jeho tmavohnědých očí ji polekal, a přece úsměv, který váhavě zvrásnil jeho sta-řecký obličej, měl v sobě cosi neurčitě otcovského.

"Už nejsi otrokyní, Erixitl. Jsi panenskou kněžkou Payitu a jako taková nemůžeš chodit pěšky."

"Kněžkou?" Údiv jí dodal odvahy. "Já přece o vašem bohu nic nevím!"

"Quotal je bůh nás všech, ať to víme, či nikoliv," od-větil Kachin se smíchem.

Zmateně potřásla hlavou. "I tak, proč se má mladá kněžka vězt, zatím co vy, vysoký kněz, musíte jít pěšky? A proč jste kvůli mně vážil takovou dálku? V Payitu nejsou žádné panny?" Zaraženě se kousla do rtu, litujíc proudy otázek.

Kachin se smál. "Drahá Erixitl, jsi zcela výjimečná z mnoha důvodů. Ty důvody se ti časem objasní."

"Ale..." Rozum převládá; než začala s oponováním, zadržela jazyk za zuby. A přece si nemohla pomoci, aby nepřemýšlela, co je tento kněz za člověka. Co je to za náboženství, které utratí cenný poklad za nákup kněžky! Spočívala volně na loži, které se měkce poddávalo a přizpůsobovalo jejímu pohodlí, když pokrčila nohy a opřela se dozadu. Její tělo si v tom přepychu libovalo.

"K Pobřežní cestě!" rozkázal Kachin.

Malou karavanu doprovázeli tři payitští bojovníci v bederních rouškách. Tmaví mladí muži nesli krátké oště-py, zakončené zubatým obsidiánovým listem špice, velmi odlišné od obouručních obsidiánových mečů, zvaných maca, užívaných Nexalany a Kultakany. Husté černé vlasy měli svázané do uzlu vysoko na temeni hlavy a ozdobené několika dlouhými zelenými pery. Tito obyva-telé džungle se odívali lehčeji než Erixini lidé; neměli na sobě prošívané bavlněné tuniky, jež sloužily také jako brnění.

Opustili Kultaku časně, kdy ranní mlžný opar halil okolní hory. Město obklopovala rozsáhlá pole kukuřice, na nichž teď pracovali muži i ženy. V čase, kdy se mlha zvedla, malé pyramidy města zmizely z dohledu. Péřové lože bylo velmi pohodlné, velmi přepychové, a právě tento luxus Erix zahanboval, když procházeli kolem otro-ků a farmářů, kteří se dřeli na polích.

Nemohla setřást nezvyklý pocit toužebné lítosti. Přes-tože ji odvedli do Kultaky a prodali za otrokyni, její život tam nebyl nepříjemný. Její vzpomínky na Kultaku budou určitě živější a významnější než vzpomínky na dětství v dalekém Palulu. Teď opouštěla i tuto zemi a opět ji osud odváděl dál od Nexalu, Srdce Pravého Světa. V duchu si slíbila, že se jednou do rodné země vrátí a uvidí to město plné divů, než zemře. Jenže slibovat si mohla cokoliv - nemohla se sama o sobě rozhodnout jít do Nexalu, jako si kus plovoucího dřeva nemohl vybrat pobřeží, u nějž při-stane.

Mírně svažité cesta k pobřeží pod nohama otroků hladce ubíhala a Erix se rychle naučila, jak komfortu měkkých nosítek využít. Plula hladce, vyrovnaně a udr-žovala rychlost Kachinových lidí. Někdy sestoupila a kráčela, aby si protáhla nohy, a nosítka ji poslušně násle-dovala.

Malé procesí urazilo každý den slušný kus cesty. V noci přespávali v pohodlných hostincích a Kachin pro Erix vždycky zajistil soukromý pokoj. Nacházeli se v zemědělské oblasti, oblasti prostého venkovského života, a domácká pohostinnost zdejších lidí se jí velmi líbila.

Opustili hornaté krajiny Kultaky, kopce přešly v nedo-zírnou savanu pobřežního pásma. Husté listnaté lesy předhůří

ustoupily jednotvárnému porostu travin, přerušenému vesnicemi s jejich políčky kukuřice. Každá z nich měla pěknou pyramidu, ač žádná by se nedala srovnat s tou nejmenší ve městě Kultace. A i ty kultacké byly proti velké pyramidě v Nexalu pouhými hromadami kamení.

Během cesty se několikrát snažila navázat hovor s ot-roky. Z řeči poznala, že jsou jejími krajany, ale všichni do jednoho její pokusy ignorovali.

Tři válečníci mluvili jen payitsky, takže jediný, s kým si mohla popovídat, byl Kachin, který znal oba jazyky. Kněz ji učil své řeči a mladá žena se učila rychle. Rád jí vyprávěl o Ulatosu, městu, k němuž směřovali. Když Kachin mluvil o chrámech, umění a malbě, uvažovala, jestli ten kněz vůbec chápe, že je barbar. Rozhodla se šetřit jeho city a nevyvracela mu chlubitě popisy divů, které, jak věděla, se mohly nacházet pouze v Nexalu. Vyprávěl o své pyšné pyramidě porostlé hustou zelení a zářivými květy a Erix zdvořile naslouchala.

Ten bůh, nazvaný Quotal, byl zajímavý, jiný, úplně odlišný od věčně hladového božstva války - Zalteca.

"Pohled na tyhle motýly," zvolal Kachin jednou a za-stavil celé procesí, aby si mohli pořádně prohlédnout barevná stvoření třepotající se nad polem divokých květin. "Okřídlený Otec je miluje, miluje květy, které je živí. Je to láska, jež z něho dělá nejmocnějšího boha."

"Proč má tedy tak málo následovníků?" odvažila se zeptat, neboť během cesty se z ní vytrácela počáteční nedůvěra. Kachin pokrčil rameny. "Lidé - lidé jako Nexalané a Kultakánci touží po krveprolévání. Proto si nedovedou představit boha, jenž by si nepřál totéž."

Erix vykulila oči nad tím, co jeho prohlášení naznačí-lo. Kachin mluvil, jako kdyby bozi byli stvoření, aby vyhovovali požadavkům lidí! Tiše se modlila, aby taková svatokrádež prošla bez povšimnutí, a napadlo ji, že ho začíná mít ráda.

"Tebe Quotal také zná a poželhal ti, i když o tom ne-víš," řekl pojednou. "Neseš upomínku jeho krásy a kli-du."

"Co tím míníte?"

"Tvůj přívěsek, ten opeřený medailon, který se pořád snažíš skrývat. Mluví svým vlastním hlasem, hlásá moc a slávu Opeřeného boha. Neměla bys jej zahalovat. Quotal je bohem vzduchu, větru a oblohy. Jeho symboly by je měly sdílet." Rozpačitě sáhla po přívěsku a spustila jej přes oděv. Možná to byla pouhá představa, ale připadalo jí, že vítr kolem poskočil a naplnil vzduch vůní květů. Jak se však Kachin mohl o amuletu dovědět? Pečlivě jej ukryla, pro-tože se bála, že jí jej pro jeho jedinečnou krásu vezme. Zdálo se, že tomuto knězi moc nerozumí.

Jízda v nosítkách byla tak pohodlná, že si v nich lec-kdy zdřímla, jindy vedle nich kráčela a často si přála, kdyby ten kněz mluvil o něčem smysluplném. Cesta se opět stočila do svahů hor, kroutila se podél úzkých hřbetů, vinula se nad rozlehlými zivajícími kaňony a časem sestoupila do kraje zelených údolí, podobných Kultace.

Po nějaké době se z travnaté planiny vynořila příznač-ná pyramida.

"Pezelac... město si podrobil Nexal, ale bývala to ne-závislá země," vysvětlil Kachin, když se k němu blížili. "Obyvatelé jsou uměleckým národem, jsou klidní a mí-rumilovní. Myslím, že se ti budou líbit. A až odtud ode-jdeme," oznámil radostně, "vstoupíme na půdu Payitu, tvého nového domova."

Payitský kněz byl v Pezelacu přijat s úctou. Nabídl mu dům vedle malého chrámu a ubytovali je v jeho vzdušných pokojích.

Po večeři mladičké děvče nanosilo do Erixina pokoje vodu a Erix si dala příjemnou osvěžující lázeň. Děvče stálo vedle vany s vykulenými očima a podávalo své paní kartáče, mýdla a ručníky.

"Proč na mne pořád tak koukáš?" zeptala se jí Erix zvědavě.

Sklopilo oči k zemi. "Omlouvám se. Jste tak hezká, zapomněla jsem se."

Erix se rozesmála a na rtech dívenky se objevil uleh-čený úsměv.

"Jsem ráda, že si to myslíš. To jen díky tvé lázni se za-se cítím hezká."

Dívce mohlo být asi devět, deset roků a připomněla jí, že když ji odvedli z rodné země, nebyla o nic starší. Nyní jí ten den připadal jako součást života někoho jiného, domov v Palulu jako vzpomínka ze snů.

"Vy jste ta nejvyšší kněžka celého Payitu?" otázalo se dítě.

"Ne, nemyslím! Nevím, co tam budu dělat ani proč tam jdu."

Pomyslela si, že kněz, který si může koupit kněžku, je schopen všeho. "Jsou všichni Payit'ané tak blázniví jako Kachin?"

Dívka se polekala. "Neříkejte, že kněz je bláznivý! Slouží nejmocnějšímu z našich bohů, jedinému pravému bohu celé Mazticy!"

"Kdo ti vykládá tyhle věci?" Její prudkost Erix zaskočila. "Jak můžeš říct o jednom bohu, že on je ten pravý, a riskovat hněv ostatních?"

"Vím, že je to pravda. Můj dědeček je Quotalovým pa-triarchou zde, v Pezelacu, a o pravém bohu mě poučil, než složil slib!" Zamyslela se a potom to vysvětlila.

"Dozvěděl se tolik, že Quotal ho přiměl, aby složil slib mlčení. To znamená, že mu není dovoleno mluvit. A protože ví víc, než lidé mají vědět, slíbil, že to nikomu neřekne."

"Omlouvám se. Neměla jsem vůbec v úmyslu tvého boha ponížit." Erix tento hovor bavil. Začala se utírat ručníkem.

"Není náš - je i Payit'anů!" dívka s vážným pohledem několikrát důrazně přikývla. Vytáhla jemně ručník z Erixiny ruky a otírala ji. Dodala stydlivě: "Jen Nexala - váš národ - a Kultaka oslavují válku a povyšují Zalteca až někam k nebi."

Payitové stále čekají na Quotalův návrat. Dědeček mi pověděl, že na východním výběžku země vybudovali na útesech sochu muže a ženy - hledí k vý-chodu ve věčné hlídce po Quotalově skvělé kanoi.

Jmenuje se Dvojí tvář a je zasvěcena návratu Quotala z východních oceánů."

? ? ?

"Chvála Zaltecovi!" Hoxitl začal s rituálem.

"Nejvyšší chvála bohu noci a války!" vychrlil Staro-věký; zdál se být rozrušený. Černě oděná postava vskutku ihned pokračovala.

"Ta dívka opět unikla! Máme zprávu od samého Zalte-ca," Starověký se odmlčel, aby měl Hoxitl čas vstřebat tak důležitou poznámku, "jíž nás uvědomuje, že ji od-koupil Quotalův kněz. Je na cestě do Payitu."

"Payit?" divil se Hoxitl. "Ten je přece daleko od Srdce Pravého Světa. Pro nás už není nebezpečná."

"Idiote!" Hlas Starověkého přetékal jedem. Hoxitl ni-kdy nebyl terčem takové zuřivosti a žaludek se mu křečo-vitě stáhl do tvrdého uzlu.

"Je větším nebezpečím než kdy dřív! A čas nám uniká jako voda do moře!"

"Dobře tedy," šeptal Hoxitl a snažil se o jakousi dů-stojnost. "Máme - tedy Zaltecův chrám má v Payitu kněz-ze.

Pošleme jim ihned zprávu a ona -

"Na to nezbyvá čas!" zněl hlas jako ještěřčí syčení. "Přes den tu počkáte. Budeme potřebovat pomoc Zmijí ruky."

Hoxitl přikývl. Uvědomil si, že do svítání zbývá jen hodina. Jakékoli síly Starověcí použijí, budou s nimi muset vyčkat do večera. Zaltecova moc, zaměřená do Hoxitlovy rudé dlaně s vytetovanou Rukou zmije, je pomůže vyslat do žádoucí vzdálenosti.

"Při západu slunce se připojte k našemu temnému kruhu. Odtud učiníme Vyslání. Magie spáru přenese zprávu v noci do Payitu. Nesmíme ztratit už ani den. Ta dívka musí být usmrcena!"

5

Přes Neprozkoumané moře

První den, na palubě Sokola

Povedu deník postupu mých lepí na západ. Přípravy šly hladce a jsme dobře zásobeni. Darien a já jsme včera nakoupili její zásobu léků a potřebných věcí, poslední dodatek našich zásob.

Ostatní spočívá v Helmových rukou, podporovaných silnými zády legionářů.

Předjití odliv nás hladce nese z přístavu. Silící vítr z pravé strany odjezd urychluje. Země mizí v poledne.

Večer. Při západu slunce se před námi objevují výspy Tethyru. Předpokládám obrat k Asavirskému průlivu za svítání.

Deset roků jsem pod svůj prapor shromažďoval váleč-níky. Věřím, že v Říších se jim nikdo nevyrovná. Kapitáni jsou do posledního muže odvážní a spolehliví. Daggrande a Garrant - mí věrní veteráni.

Horkokrevní jezdci jako Halloran a Alvarro. A všichni ostatní!

Nad těmito skvělými muži mi srdce puká pýchou - vy-dali se na cestu do neznáma z loajality ke mně a ze své vlastní odvahy. Když vidím kolem záplavy plachet, cítím jistotu, že budeme, že musíme triumfovati!

? ? ?

"Na co myslíš, otče?" Martina přistoupila k biskupovi na přidi Sokola.

"Na mnohé slávy Helma," odvětil Domincus uctivě. "Jen uvaž, má milá! Ty ohromné zástupy pohanů, kteří ještě o našem mocném mstiteli neslyšeli! Ty a já jim přineseme slávu jeho slov!"

"Musíš být tak vážný, tati?" žertovala.

"Mysli na dobrodružství, na nové pohledy, vůně a zvuky! Je to nesmírně fascinující, ať už najdeme coko-liv!"

"Neber to na lehkou váhu." Biskup se zamračil, čelo stažené vráskami. "Už teď se obávám, že nebylo moc moudré brát tě s sebou na takovou výpravu!"

"Nebud' směšný. Jak jsi mě chtěl udržet doma?!"

"Vím, že máš pravdu," vzdychl, "ale stejně buď opatr-ná."

? ? ?

Šestý den, na palubě Sokola

Slabý vítr nás zdržel v Asavirském průlivu dva dny, ale od té doby jde plavba hladce. Na ostrově Lantan naklá-dáme čerstvé potraviny a vodu; je poslední známou pev-ninou. Všechn proviant na maximální výši.

Posádky šťastné, že odplouváme. Zdejší obyvatelé vzý-vají Gonda Zázračného. Jsou bizarní, tajuplní - vzbuzují neklid.

Odjezd za šera, kurz 15 stupňů na jihozápad do ne-známych vod. Klid mužů budí respekt. Naše cesta bude dlouhá a namáhavá. Žádné jiné vojsko by ani nesebralo odvalu se nalodit.

Moji kapitáni jsou rozděleni mezi plavidla, dodávají tak mužům ještě více odvahy. Ruší mě napětí mezi Alvar-rem a Halloranem; Alvarro mu má stále za zlé povýšení. Možná jsem Alvarra neměl brát s sebou, leč pro takový osud je příliš cenným bojovníkem. Proč nevidí, že jeho cena tkví v jeho meči, ne v mozku? Budu je muset pozoro-vat.

? ? ?

"Kdy už konečně skončíš s tím ostřením sekery?"

Daggrande se ušklíbl. "Až tato kocábka přistane na pí-sečném břehu Šou-Lung, ani o vteřinu dřív!" Trpaslík nevzrušeně pokračoval; uhlazoval jemným brouskem tvrdou ocel do vlasového ostří.

"Myslel jsem, že nevěříš, že přistaneme v Kara-Turu," oponoval Hal. Šou-Lung byla přece největší říší v tom vzdáleném světa.

"Nevěřím, že přistaneme právě tam, a co jsem řekl, myslím vážně!"

"Když to není sekera, tak utahuješ tětívu nebo leštíš přilbu!"

Hal nemínil přestat.

"Co se víc dá dělat na téhle hromské bárce?" odsekl trpaslík, netrpělivě cosi zabručel a vrátil se k práci. Moře ho znervózňovalo a jeho přítel to věděl.

K Halloranovi přiběhl velký štíhlý pes a opřel se o ně-ho. Zvíře bylo jedním z chrtů, kteří legii doprovázeli. Tento, Hal mu říkal Kaprál, si mladého kopiníka oblíbil a věčně na něm loudil nějakou pochoutku.

Uprostřed lodí byla s dvěma válečnými oři ustájená Bouře pod provizorním přístřeškem, který pro ně zbudovala posádka. Hal se obával, že dlouhá plavba bude pro koně daleko horší než pro lidi.

Mořský orel se přiblížil k Sokolovi na nějakých sto kroků a Hal si přestal zvířat všimnout. Měl oči jen pro vlajkovou loď, tedy lépe řečeno, pro jednoho cestujícího.

Martina, biskupova dcera, právě vystoupila z kabiny; rusé vlasy ozářily sluneční paprsky a vybuchly vlastním ohněm. Zvykla si chodit několikrát denně na malou procházku po palubě, popovídat si s námořníky, nebo se jen opřít o zábradlí a pozorovat.

Jednou si uvědomila Halloranův upřený pohled a přátelsky mu zamávala. Stydlivě jí odpověděl, ale pak si dával pozor, aby byl diskrétnější, a předstíral, že se zabývá koňmi nebo výstrojí. Kdykoliv se ty dvě lodě přiblížily, díval se na palubu Sokola s nadějí, že ji spatří. A když měl štěstí, celý zbytek dne mu zrůžověl.

? ? ?

Dvacátý den, na palubě Sokola

Včera bylo nejhorší počasí, jaké jsme zatím měli; při rozbřesku jsme s úlevou spočítali všech patnáct lodí. Labuť ztratila stožár; ráno strávené opravou. V poledne plujeme rychle, hnání příznivým větrem ze severovýchodu.

Nejistota na nás začíná těžce doléhat. Nikdo se neplavil tak daleko na západ. Kolem není nic než vlnění hlubokého moře.

Kdy spatříme zemi? Muži někdy brblají, ale to se dalo čekat. Silné, zdravé voje začnou být na dlouhé plavbě neklidné. Začínám být nespokojený s odhadem Kardannem. Rada Šesti nevybrala moudře. Ten muž nemá pro dobro-družství žádný smysl. Od vyplutí je stále nemocný a už mluvím o návratu domů. Obávám se, že jestli ho neudržíme na uzdě, podkope mé plány.

Naneštěstí podmínky mé dohody s Amnem převládají všechnu moc Rady na tohoto křečka, včetně kontroly financí, stojících za výpravou. Budu si muset zajistit, aby dobře pochopil jeden fakt: legii poroučím já, já sám!

? ? ?

Darien se tiše pohybovala v uzavřeném soukromí své kabiny. Svíčka blikala, jak se loď nakláněla, ale pro své účely měla světla dostatek. Měla tohle osvětlení raději než tvrdou zář slunce, tak bolestivou pro její citlivý zrak.

Zvedla z lavice pevný batoh, hledajíc skrytou klopou. Bílé hbité prsty trhly jednoduchým spínátkem a z tajné kapsy vytáhla měkký svazek. Kniha vázaná v kůži obsažovala tucty jemných pergamenů a na každém bylo jedno či několik mocných zaříkání.

Vzala knihu kouzel k malému psacímu stolu z dosahu světla. Tma jí nečinila žádné potíže. Jemně zvedla koženou vazbu a dala se do čtení. Opatrně obracela stránky, rty neslyšně utvářely slova, soustředění upjaté na formu-le, které se učila a studovala. Za jejím soustředěním se skrývala mohutná výzva, hořící v nitru jejího bytí.

Bude připravená.

? ? ?

Třicátý druhý den, na palubě Sokola

Stížnosti a zbabělost se stávají zjevnější. Dnes ráno na Vlaštovce téměř vzpoura. Odsoudil jsem dva muže k smrti oběšením, zmírnil trest jednomu.

Stále nic než moře - ani pták, ani kus plovoucího dřeva nedává známky země. Vřed pochyb musí být pod kontrolou. Večer. Větr naprosto ustal. Flotila sedí se zplihlými plachtami v tropickém bezvětří. Musíme něco podniknout, něco udělat!

? ? ?

"Co to tam dělají?" Halloran mhouřil oči proti zapa-dajícimu slunci. Pár set yardů stranou stál nehybný Sokol s plachtami visícími zvadle v poetickém doložení jejich situace. Prapor Zlaté legie visel ze stěžně rovnou dolů se zlatým orlem zakrytým záhyby látky.

Bylo pozdě, ale slunce stále ještě sálalo pronikavým ohněm, a jak se sklánělo k západnímu moři, vysílalo takřka vodorovné paprsky. Ani vlnka nezčeřila rovný, neživý povrch nekonečných vod.

"Co? Co kdo dělá?" Daggrande odložil čerstvě naole-jovanou kuši a přidal se k Halovi.

"No, podívej!"

Viděli, že posádka opouští zvednutou zád' a hromadí se uprostřed lodi.

"To je elfka," uplivil Daggrande. Na palubě se objevila postava s kapuci a stoupala po schodech na zád'. Osamělá čarodějka se odvrátila od slunce, od čelící flotily.

Když vztáhla ruce a štekala ostré slabiky, zvuk jejího hlasu se nesl zřetelně zrcadlovou hladinou.

"Černá magie, u Helma!" chechtal se trpaslík. "Ta špi-dlatoušatá síla je přece jen na něco dobrá!"

"Jaká magie?" Hallorana zalil mrazivý pocit děsu, kte-rý nemohl zvládnout. Nikdy nezapomněl na magii před deseti lety, ten strašný zjev, jenž zahubil jeho učitele a zpanikařeného výrostka vyhnal do pouště. Od toho hrů-zyplného dne nepoužil ani jedno z kouzel, která uměl. Jílec meče pod jeho dlaní ho trochu utěšil, ale hleděl na Darien se strachem, co bude následovat.

Elfí kouzelnice náhle zmlkla a nechala paže klesnout. Hal nadskočil, polekaný náhle u'tatým koncem stejně, jako byl nervózní během zařikání.

Nadpřirozené ticho je tísnilo jako temné vězení - ani dech nezčeřil naprostý klid. Slunce se dotýkalo vody, jak zapadlo, a Hal napůl čekal, že z místa ponoru uslyší vřící sykot páry - zdálo se být tak blízko.

Nejdřív cítil chladný dotek na pravé tváři. Z některé lodi se ozval výkřik námořníka, potom se na hladině tvořila kola zčeřené vody a rozbíhala se po celém moři. Prapor Zlaté legie se pohnul a potom zakmitl pyšným orlím emblémem.

Pak se vydula plachta Sokola a Mořský orel se pod Halloranovým nohama probudil. Jejich vlastní plachta se s prásknutím naplnula a trámy karavely pod rostoucím nápořem vrzaly a skřípaly.

Zanedlouho je příjemná bríza hnala vpřed. Čerstvý vítr ze severovýchodu naplnil plachty s uklidňující silou.

Zlatá legie se opět plavila na západ.

? ? ?

Proud se klikatil zelení džungle. Erix si nikdy nepřed-stavovala, že by mohla být tak hustě propletená, tak pod-mánivá. Seděla ve štíhlé kanoi a Kachin ovládal zručně krásný vějíř plumy; pomalé otáčení kouzla per pohánělo loďku jemně a půvabně mezi vodními liliemi, popínavý-mi šlahouny a větvemi. Strážní a otroci jeli za nimi ve dvou větších kanoích s pádly.

Kachin už někdy dřív objasnil rozdíl mezi kouzlem per a kouzlem spáru.

"Moc plumy je kouzlo per. Plyne z Opeřeného boha, Quotala - jeho podstatou je krása, vzduch a let." Kněz zakýval svým buclatým prstem, aby se ujistil, že má její plnou pozornost. "Může obrnit hrud' Rytíře Orlů nebo nést nosítka nad zemí - i hnát loďku vodou svou jemnou mocí.

Temnější síla hišny je kouzlo jaguárových drápů a ha-dích zubů. To je též kouzlo moci, plyne však ze Zalteca. Může obrnit kůži Rytíře Jaguárů a učinit ho v hustém porostu džungle neviditelným. Může vyslat zprávu zániku či smrti do velkých vzdáleností od jednoho ovladatele hišny ke druhému. Může být užito k polapení, zadržení nebo zabití."

"Které je mocnější?" chtěla vědět.

"Obojí... a žádná," zněla jeho záhadná odpověď. "Moc kouzla závisí spíš na schopnosti uživatele než na typu jeho moci."

Tady v té zeleni bylo obtížné, skoro nemožné, pomýš-let na hrozné kouzlo spáru. Tropicke květy nezvyklých tvarů zářily z každého keře; ptáci se třeptali tisícem barev, jaké nikdy dřív neviděla, a stromy kolem se ozývaly jejich křikem, zpěvem a skřeky. Voda pod příd'í lehce klouzala a nádhěra okolí si Erix zcela podmanila.

Před týdnem opustili savanu i palmy Pezalacu a vešli do džungle. Po parných dlouhých mílích bujným rostlin-stvem přenocovali vždy v malých chatrčích chudých vesnic. Někdy šli po úzkých stezkách, kdy se Erix mohla pohodlně vézt na nosítkách. Jindy koupili loďky a sledo-vali zákruty toků nebo v nich přepluli široká, mělká jeze-ra. Stále je obklopovala neprostupná zeleň.

Kachin jí radostně ukazoval léčivé byliny, kterými se Payit'ané bránili proti chorobám, i sladké květy bohaté nektarem, jež užívali starci pro vyvolání božských před-stav, i šťavnaté listy, které po naříznutí poskytovaly čers-tvou chladnou vodu.

S nádhěrou rostlin a zvířat se však poučila i o té druhé straně džungle, která znamenala parné vedro, nepohodlí a temno, nebezpečí, jed a smrt. Musela se zahalit před roji moskytů tak hustými, že přes ně nebylo vidět, spatřila pavouka velkého jako její ruka a v noci slyšela i opuštěný řev jaguára, když se velká kočka vydala na lov.

Kachin jí ukázal jedovaté hady, v hustém porostu ne-rozeznatelné. A jednou, když přenocovali v horké, blátivé chatrči, páteř jí ztuhla při příšerném jeku neuvěřitelného smutku.

"Hakuna," zabručel Kachin a odmítl vysvětlit.

Ke klidu nepřispěli ani strážci nervózně sahající po oštěpech a vrhající neklidné pohledy ze dveří.

Potom jednoho dne, po týdnů v džungli, se kněz na loďce živě obrátil k Erix.

"Zanedlouho budeme v Ulatosu!" řekl nadšeně a sta-řecké tváře se mu ještě víc zvrásnily širokým úsměvem. "Určitě vím, že se ti naše město bude líbit!" Hovořil rodným jazykem, ale Erix neměla žádné potíže sledovat, co říká.

"Můj chrám je skvělý, uvidíš! A budeš v něm obývat pokoje hodné princezny Payitu!"

Byla by se ho ráda zeptala na chrám, na jeho boha. Chtěla by vědět, proč ji šel koupit tak daleko a přivedl ji sem. Ale jako mnohokrát předtím nebyla schopna dostat otázky přes rty. Hleděla tedy vpřed se skeptickou zvědavostí a čekala, kdy se město objeví. Snažila se uhodnout, co dávalo Ulatosu právo na titul města - snad malá ka-menná budova uprostřed typického shluku chatrčí se slaměnou střechou.

Tok se vymanil z džungle a proudil savanou s nízkým porostem trávy, lány kukuřice a bujných kakaovníků. Les se tlačil ze všech stran - mezi polem a lesem byla napjatá rovnováha.

Její oči to rychle přejely; hypnoticky je přitahovaly ob-risy, zvedající se nad vzdáleným obzorem savany. Nic z jejích úvah ji nepřipravilo na vzhled payitského města - neboť městem skutečně bylo.

Ulatos! Skvělé město Payitu! Nikdy neviděla chrámy a pyramidy takové vznešenosti! Dlouhé kamenné domy s plochými střechami označovaly okraj města. Za nimi se zvedaly vyšší zdi velkých staveb a schody několika im-pozantních pyramid. Jedna budova na malém pahorku ve středu města měla střechu s kupolí.

Celému městu však dominovala pyramida, která se ty-čila nad ostatní domy, převyšovala nejvyšší stromy. Možná nebyla jako pyramida v Nexalu, ale to ji teď neza-jímalo. Stupňovité boky pokrývaly bohaté zahrady, z každé terasy splývaly záplavy jasných květů a jako zá-zrakem se plošina na vrcholu třpytila čistým závojem fontány. Tam, kde obvykle stály krví zalité chrámy pro každodenní oběti, tento chrám měl nádhernou zahradu.

Erix se zatajeným dechem seděla a obdivovala, krásy Ulatosu ji zaskočily, přemohly. Payit'ané byli zřejmě národem daleko vyšší kultury, než by Nexalané a Kul-takané kdy uvěřili.

Na chvíli dokonce zapomněla, že není svobodná.

? ? ?

Kouzlo spáru opět nabývalo tvar - stvoření hišny se objevilo ze středu kruhu postav Hoxitla a Starověkých. Vyvolané magií Starověkých, posílené klerikovým zna-kem Zmijí ruky, nabývalo na hmotnosti. Do vzduchu před nimi vyrůstal černý kočkovitý tvar bez přesných obrysů a kroutil se, aby každého pozoroval s vrčícím výrazem.

Na nevyčtený rozkaz vyskočil štíhlý kočičí zjev z kru-hu postav, prolétl obrovskou jeskyní a před vchodem vylekal Hoxitlovy dřímající učně. Než stačili otevřít oči, uháněl kouřový tvar dolů po svahu Zatalu. Obkroužil dole město a jako střela vyrazil přes poušť k savaně a džungli.

Posel hišny se ve svém nočním letu pohyboval rychleji než jakékoli živoucí zvíře, rychleji než nejrychlejší vítr. Opustil území Nexalu, obletěl Kultaku, minul Pezelac a konečně se vnořil do půlnoční džungle Payitu. Když svítání barvilo východní obzor, tvor vstoupil do města Ulatosu a snesl se k zemi. Převzal téměř hmotný tvar - cosi jako velký černý jaguár se vplížilo do nízké budovy. Číhající lebka Zaltecovy tváře vytesaná v reliéfu kolem zdi se varovně šklebila na kohokoliv, kdo by se odvážil následovat.

Zjevení kouzla spáru vzbudilo Zaltecova kněze, neboť tohle byl vskutku chrám boha noci a války. Kněz se v minutě oblékl.

V dalších pěti vyslal posly do všech stran Ulatosu, svoláváje Zaltecovy věrné. Věděl, že v několika hodinách tu bude mít oddané Rytíře Jaguárů.

Zaltecovy vůle a vůle Starověkých bude uposlechnuto.

? ? ?

Jak kanoe opustila hlavní tok a vklouzla do úzkého kanálu, divů Ulatosu přibývalo. Zde musel Kachin vést loďku pádlem, neboť vějíř v omezených prostorách ne-manévroval dost hbitě.

Žádné zdi neoddělovaly pole od města, ale několik ši-rokých ulic a vodních cest vedlo provoz do okolní kraji-ny. Procesí konečně přistálo u prostorného náměstí, kde se na ně hned vrhli kupci a začali s Kachinem vyjednávat. Erix rozuměla, že chtějí koupit kanoe, a netrvalo dlouho a kněz měl bavlněnou pláštěnku, balík peří a dva malé pytle kakaových bobů.

Mladá žena se mezitím rozhlížela a viděla, že náměstí je plné černovlasých lidí s bronzovou pletí, jakou měla i ona. Payitské ženy nosily jednoduché pytlíkové šaty a většina mužů byla oděna v pouhé pásky a kus látky v rozkroku. I několik bohatě oděných lidí, co šlo kolem, mělo péřové čelenky, přes ramena barevné bavlněné pláštěnky, ale nosili méně ozdob z per a zlata, než byla zvyklá vidat v Nexalu a Kultace.

Kachin jí opět vznesl nosítka, s oddechem úlevy do nich usedla a jela ulicemi. Všechny ženy sklopily oči, míjející muži ji zvědavě pozorovali. Erix pohledy opěto-vala a bavila se zřejmým neklidem, který její nepokryté zírání vyvolalo.

Procházeli kolem domů z temného kamene, jejichž zdi byly obilné vápnem a v slunečním světle téměř oslepo-valy. Zdálo se, že každý má vpředu pěknou zahradu s fontánou nebo mělkým jezírkem. V některých zahlédla líně plovoucí rybky živých barev, v jiných se hlučně šplouchaly děti. Košaté palmy, lemující ulice, se mírně kolébaly v tropickém vánku.

"Můj chrám - pyramida boha Quotala!" Kachin pyšně vztáhl ruku ke skvělé stavbě, již spatřila dávno před tím, než vstoupili do města. Byla to ta zahradní pyramida se šplíchající fontánou.

"V Ulatosu je tento chrám pravým sídlem moci," pro-hlásil s hrdostí. "Ctihodný rádce města, Caxal, se bojí svých válečníků. Bojí se také Zaltecova chrámu, takže dává přednost Quotalovi jako většina zdejších obyvatel.

Och, Zaltec tu má své zástupce, svůj chrám a sem tam i nějakou oběť; obvykle je to nějaký ubožák, jehož chyt-nou na svých výpravách Rytíři Jaguárů. Payit'ané jsou však mírumilovní, o boha války příliš nestojí. Nemusí ho tedy uplácet svými srdci, jak se děje v Nexalu a Kultace."

"Ta voda, jak je možné, že stoupá až nahoru?" Erix hleděla na fontánu s obdivem.

Kachin se uchechtl. "Pluma! Užíváme ji, aby hýbala nejen vzduchem, ale i vodou."

Erix pohlížela s úctou na šplíchající pramínky, stékající lehce po stranách mohutné stavby. Viděla listoví na vrcholu a slyšela nesourodý křik stovek ptáků. Pyramida nebyla jen zahradou, byla též rájem opeřenců.

"Ptáci nepotřebují žádné klece," řekl kněz v předtuše její otázky.

"Zůstávají tu z lásky ke Quotalovi. Říká se, že tito ptáci se zářivým peřím jsou miláčky Mlčenlivého."

Kněz ukázal na vysokou obílenou zeď s obloukovitými vchody; jedním prošli do široké stinné zahrady. "Tamhle budeš bydlet," vysvětlil.

Erix oslnily záplavy květů. Obklopovaly kamenné lávice, lákající k odpočinku a meditaci, a jejich aroma obtěžkané sladkým pylem plnilo ovzduší.

Samotný dům bylo nízké stavení s mnoha prostornými byty. Podlahy pokrývaly rákosové rohože a zdi zdobily péřové závěsy, lesklé talíře ze zlata a stříbra a sošky. Služebnictvo se rychle shromáždilo ve velké ústřední síni a nyní si ji všichni zvědavě prohlíželi.

"Toto je Erixitl," promluvil Kachin a všichni pozorně umkli. Mluvil dlouho, ale Erix se moc nenamáhala, aby sledovala, co říká. Hovořil rychle a na to její znalost jazyka ještě nestačila.

"Chicho, zaveď kněžku do jejího bytu a připrav pro ni lázeň," oslovil Kachin vysokou mladou dívku, děvče v rozmezí mezi dětstvím a ženstvím; vzrušeně přikývla, klesla na kolena a před zahanbenou Erix políbila zem.

"Chicha je tvou otrokyní, má kněžko. Postará se ti o všechno a potom se najíme."

"Nepotřebuji otrokyni!" odmítla důrazně. Kachin se jen usmál svým dědečkovským úsměvem a odešel.

"Ach, já budu hodná!" ozvala se Chicha a Erix viděla, že je na pokraji pláče.

"Jistě, že budeš, Chicho. Nechtěla jsem..." zarazila se, neboť jí blesklo hlavou, jestli se hodí omlouvat se otrokyni. Jí se tedy nikdo nikdy neomluvil. "Ukaž mi můj byt, prosím."

Dívka ji rozčileně vedla rákosovou záclonou do místnosti s malou verandou. Na podlaze leželo čisté slaměné lůžko a ve výklenku stěny visel masivní zlatý disk slunce.

Lázeň byla vpravdě obdivuhodná; Chicha prostě vy-táhla z dutého okrouhlého dřeva ve zdi zátku a do velké nádrže zurčel pramen čisté chladné vody. Princezna rychle shodila obnošené šaty a pláštěnku, ale přívěsek si nechala na krku. Hlava se jí zatočila radostí. Konečně pravá koupel!

Ponořila se do vody a cítila, jak z ní odplouvá prach a špína.

Opřela se pohodlně dozadu a zavřela oči, lázeň jí vždycky dávala pocit vzrušující vitality a svěžesti.

Ostrá rána ji přiměla oči otevřít. Do koupelny pozpátku vpadl otrok - jeho obličej byl jako hrůzná, rozervaná maska.

Chicha křičela. Do místnosti se vplížily čtyři skvrnitě postavy a každá svírala silnou hůl s kamenným hrotem.

"Kdo jste?!" zvolala Erix s hněvem, na strach jí už nezbýl čas. Jedinou odpovědí byla rána holí do hlavy. V bezvědomí klesla do vody, která pomalu růžověla a pak zrudla.

? ? ?

Třicátý devátý den, na palubě Sokola

Darien a biskup nás podporovali; každý z nich se do-volával nehlubších sil moci, aby stočili vítr dle jejich rozkazů.

Když jeden padl vyčerpáním, druhý jej zastoupil a hnal nás neustále na západ.

Ted' konečně bríza přímo z východu, plavíme se opět rychle.

A nyní máme naději! Hejna ptáků spatřena v každém z posledních tří dnů. Posádky pracují pilně, všechny oči...

Musím jít, na palubě je nějaký rozruch.

? ? ?

"Země!"

"Země!" Halloran utíkal k přídi a zaslechnutou zprávu předával dál. Na stožáru jednoho karaku, byla to asi Vod-ní vážka, spatřil hlídku ve strážním koši divoce mávat rukama.

"Co je? Pravděpodobně jen další seskupení mraků, jestli chceš vědět." Daggrande přidupal k Halovi a otrá-veně mhouřil oči ke vzdálenému obzoru.

Dlouho nic neviděli. I ostatní muži se nashromáždili kolem zábradlí a všichni, kdo právě nepracovali, hleděli upřeně na západ.

Jedna za druhou potvrzovaly hlídky na stěžních tak dlouho očekávanou zprávu a i vítr se jaksi osvěžil po-zvednutou nadějí.

Pozvolna ji Halloran spatřil. Mezi muži se ozval šepot spekulací, pomalu nabýval barvu, tvar a hmotnost. Ko-nečně se stal čarou zeleně nízko nad horizontem, která se táhla na mnoho mil od východu k západu.

Takřka nepostřehnutelně se očím otevíralo více podrobností: zpěňené vrcholy vln, tříštících se na širokém úskalí, hladký břeh světlého písku a za ním stromy a jiná vegetace. Hlídky dokonce našly třeptnou řeku, vlévající se do moře, která slibovala čerstvou vodu.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Necht' mou ruku a můj štětec vede moudrost Mlčícího rádce.

V časech, kdy bohové a lidé byli mladí, nastalo údobí Velkého prachu. Deště nepřišly po deset po sobě jdoucích roků a země pukala žářem. Byl to čas Starově-kých, kdy Zaltecův kult začal rozkvétat. Jeho kněží se zdobili krví a vyhlášovali, že přízeň bohů se dá získat nazpět pouze obětováním. Z hloubek svých jeskyní je černě zahalení Starověcí pozorovali a smáli se.

V desátém roce sucha mluvčí kmenů konečně vzali volání Zaltece a Starověkých na vědomí. Uspořádaly se velké obřadní bitvy a tisíce zajatců ztratilo svá srdce na čerstvých oltářích, nově zasvěcených bohu noci a války. Dary květů, motýlů a per nabízených Quotalovi zmizely.

Nahradila je horká, pulzující srdce, obětovaná pro slávu Zaltece.

Do Mazticy se vrátily deště a na rozsáhlých zelených polích opět zrála kukuřice. Jenže teď už se lidé zapřísáhli Zaltecevi a jeho hlad musí bez ustání tišit nová krev.

Ve svém hněvu a hanbě Quotal Maztiku opustil, na Pravý Svět zanevřel. Ve své skvělé kanoi pokryté zlatými pery, jež byly jeho představou a symbolem, se otočil k východu a nechal se nést přátelským větrem daleko, kam znalost člověka nedosáhla. Na břehu stálo pár jeho věr-ných kněží a úpěnlivě ho prosili, aby neodjížděl.

Těm několika Quotal slíbil, že jednoho dne se vrátí ja-ko král Pravého Světa; jeho kanoe se bude tyčit jako hora a jeho kroky budou tříštit zemi. Jestli dokáže, že jsou hodni jeho přítomnosti, povstanou národy Mazticy ve svobodě a radosti. Ale než ten čas přijde, přinutil své nejvyšší kněze, aby složili slib mlčení. Pozorujeme a hlídáme Pravý Svět, ale jeho obyvatelům nemůžeme ani radit, ani rozkazovat. A tak jsme Mlčícími patriarchy, dokud se náš nesmrtelný Pán nevrátí.

Twin Visages

Twin Visages - Dvojitá tvář; stairway up bluff - schodiště na útes; male face - mužská tvář; reef - úskalí; Eastern (Trackless) Sea - Východní (Neprozkoumané) moře; to Ulatos - k Ulatosu; pyramid - pyramida; female face - ženská tvář; bluff - útes; Jungle - džungle

6

Přistání

Čtyřicátý den, na palubě Sokola

Patnáct lodí stojí nedaleko pobřeží za ochranou malé-ho úskalí. Od tropické pevniny vane západní vítr, ale každý víchř z východu rozbije lodi o pobřeží jako krabič-ky zápalek.

Převezmu riziko a zasadím náš prapor na tomto prv-ním pobřeží, jež nás pozdravilo.

? ? ?

"Ve jménu Helma Ostražitého, našeho Bdělého hlída-če a ochránce Zlaté legie, uplatňuji nárok na tyto země!" Zlatý prapor se ve svěží bríze narovnal, a jak se plátno vzdouvalo, emblém orla mával křídly. Oko na jeho prsou - znak Helma - se zdálo pevně hledět, i když se prapor zachvíval větrem.

Kapitán - generál zasadil žerď praporu hluboko do písku. Po boku mu stála Darien, biskup, odhadce Kar-dann a trojstup jeho vojáků. Biskupova dcera stála neda-leko břehu a pozorovala mužstvo, plnící sudy čerstvou vodou z křišťálového toku. Vysoko na břehu leželo pět člunů, které je dopravily na břeh.

Halloran a několik vybraných válečníků drželo hlídku. Kardann začal svůj proslov výpočtem majetnických podí-lů: zisk z výpravy bude rozdělen mezi prince Amnu a samotnou legii.

Hal zvědavě nahlížel do hustého tropického porostu, jenž se tlačil až k hranicím mořského písku. Měl s sebou Kaprála, jednoho z chrtů, a byl překvapený, jak dobře poslouchá. Znovu pohlédl na les a nemohl se zbavit poci-tu, že ho džungle pozoruje.

Cordell pokračoval v definování svého území, oblasti, která začínala zde a sahala po neurčitou, leč značnou vzdálenost na západ.

"Dobrý den." Hlas, co Hal za sebou slyšel, mu zněl v uších jako hudba a srdce mu poskočilo až do krku a zů-stalo tam. Martina! A mluvila k němu!

"Ach..." Otočil se k ní a cítil, že se zarděl. "Jsem Hal-loran. A vy jste Martina!"

Její smích trochu zmírnil jeho rozpaky. "A tohle je ráj, nemyslíte?" Mávla vzrušeně rukou podél zeleného pobře-ží.

"Ano, to jest, och, ano... ano, je!" Hloupě kýval hlavou a dívka se hlasitě zasmála. Hala napadlo, že snad za celý život neslyšel krásnější zvuk.

"Víte, sice vás neznám, ale hodně jsem o vás slyšela," řekla s plachým pohledem. "Generál si vás velmi cení za to, jak váš útok zlomil Akbetovu armádu."

Hal koktal jakési poděkování, pro artikulovanou řeč byl příliš napjatý a nervózní. Dosud nemohl uvěřit svému sluchu, svému štěstí. Tady byla žena, kterou obdivoval na dálku celou cestu, jediná žena ve výpravě stovek mužů - Darien se

ovšem nemohla počítat - a hovořila s ním!

"Ráda bych se kousek prošla. Doprovodil byste mne?"

Nikdy se necítil tak mužem, romantickým k tomu! Ani se nikdy necítil tak spoutaný a otrávený vojenskou povinností.

"Já... bych hrozně rád," zasténal uboze. "Ale držím tu hlídku a nemohu - Co je to?" Zaostřil zrak na podrost, kde se pohybovala nějaká velká postava. Martina se do-tčeně odvrátila a ztuhla, když její oči spočinuly na džungli.

Kaprál hluboce štěkl, přidali se i ostatní psi. Všechny oči se obrátily k džungli, k postavám, které z ní váhavě vycházely.

Ta stvoření byli lidé, byly jich snad dva tucty. Měli husté černé vlasy a kůži tmavé, mírně měděné barvy. Kromě otrhaných bederních roušek byli nazí a nenesli nic, co by vypadalo jako zbraň. Pár jich neslo velké tykve a rance zabalené v listech.

Halloran se s mečem v ruce postavil před Martinu, ač v jejich vzhledu neviděl žádné nebezpečí. Měl dojem, že přicházejí v míru, ale přesto byl ostražitý.

"Jací ubozí divoši!" ozvala se Martina měkce. Hallo-ran s jejím odhadem naprosto souhlasil.

Cordell čekal, že je přijdou pozdravit bohatí kupci s kořením Orientu. Velitel byl pohledem na tyto primitivy bolestivě rozčarován. První setkání v Kara-Turu nedopadlo nijak skvěle.

Ten nejvyšší z nich - leč stále o hlavu menší než Cor-dell - docházel k shromáždění na pobřeží. Generál ho pozoroval s neskrytým roztrpčením. Konečně mu s Darien vyšli vstříc. Obyvatel džungle se uklonil a Cordell vzal gesto chladně na vědomí. Divoch ze sebe cosi vysypal v nesrozumitelném jazyce.

Darien o krok postoupila, šeptajíc tiché kouzlo. A pak oslovila muže v jeho vlastní řeči a muž začal okamžitě hovořit, gestikuloval kolem sebe a často ukazoval k lo-dím, zakotveným od pobřeží.

Pár divochů - všichni to byli muži - se opatrně přiblížili k Halovi a Martině, kteří si zaujatě prohlíželi ploché obličejy a široké nosy.

Každý muž měl napříč nosem protaženou ostrou tyčku, která přesahovala jeho obličej na obou stranách o několik palců.

Jeden plaše přistoupil k Halloranovi, Martině a několi-ka legionářům. Ukláněl se dlouho a hluboce, než k nim vztáhl ruku s tykví.

Hal si ji vzal, cítil, že vevnitř šplouchá nějaká tekutina. Druhý nerozhodně otevřel listí a nabídl jim různé druhy dužinatého ovoce.

Vtom Halovy oči zaujal mužův náhrdelník a srdce mu rozčileně poskočilo. Slyšel Martinu lapnout po dechu, vzrušen dotykem její ruky, když ho uchopila za paži.

"Vypadají tak chudě, tak uboze," zašeptal.

"Ale nejsou, že?" Martina také ztlumila hlas. "Myslím, že výprava je úspěšná."

Z mužova náhrdelníku i těch ostatních se houpaly ne-umělé přívěsky z těžkého ryzího zlata.

? ? ?

Erix se probrala s hroznou bolestí hlavy a dlouho se nemohla rozpomenout, kde je a jak se sem dostala.

Uvědomila si, že něco není v pořádku, ale co se stalo?

Obklopovala ji naprostá tma a vzduch byl cítit zdívm. Kamenná podlaha neměla ani rákosovou rohož, ani slam-ník, věci, které se dávaly i těm nejnižším otrokům. Nemě-la tušení, jestli je den či noc.

Trochu se vzpamatovávala, ale mysl jí bloudila v dávné minulosti. Viděla rodný domek v Palulu a otcův obličej. Ulekaně si sáhla na krk a s úlevou si oddechla - amulet, otcův dar a jediné zbývající pouto s dětstvím byl na svém místě.

Hlavou jí bleskl obraz Rytíře Jaguárů, který ji zaval, a potom si připomněla Kultaku, kde ji vlastnil laskavý Huakal, i brutalitu jeho syna. S tichým stenem se posadila a rozesté střípky se složily dohromady: Kachin, jenž ji koupil, cesta do Payitu.

Hlava jí bolestně bušila při vzpomínce na dychtivé grimasy Rytířů Jaguárů, kteří vpadli do její koupelny. Ublížili Chiche? Zoufale si přála, aby děvče bylo v pořádku. Proč ji vlastně chtěli? Kde byla?

Téměř se rozplakala beznadějí. Strávila celý život posloucháním těch, kteří měli autoritu. Od dětství byla předmětem pánů, kteří ji lapili buď násilím nebo tím, že za ni zaplatili. I ta pérově luxusní cesta do Ulatosu byla popravdě měkkí formou vazby.

Temná cela kolem jasně ukazovala, že je v rukou drsnějších pánů. Ve skutečnosti nedostatek toho sebemenšího pohodlí svědčil o tom, že je spíš určená k obětování než otroctví. Věděla, že oběti, u nichž se předpokládal odpor ke konci na Květinovém oltáři, byly vězněny v kobkách až do chvíle obřadu a jejich smrti.

Divné, že myšlenka na smrt ji nijak zvlášť neděsila, aspoň ne víc než její prodej Kachinovi nebo její boj s Callatlem. Místo strachu v ní narůstal hněv, jenž se obrá-til ve žhavý odpor k osudu, který s ní od dětství vlácel, jak se mu zachtělo.

"Ne!" Vlastní vztek ji překvapil.

Ignorujíc bolest v omámené hlavě se vyškrábala na nohy a opřela se o tvrdou zeď. Učinila krok a nahmatala před sebou protější stěnu. Rychle zjistila, že její cela je čtverec se stranami o třech stopách. V jedné byly dveře.

Nedostanou mě! Její vztek vzrostl do bílého žáru, až se rozechvěla. Cítila se silnější. Odsunula se od zdi a stála čelem ke dveřím. Dříve či později se ty dveře pro ni otevrou.

A až se otevrou, zaútočí.

? ? ?

"Mně se to nelíbí! Ani trochu se mi to nelíbí!" Mixtal, Zaltecův kněz, si nervózně mnul ruce a hryzal si ret. Nabral do dlaní chladný popel a rozmázl si jej po obličeji a pažích; pokrýval se jím, jak se slušelo na velekněze boha války. "Ticho!" zahřímá Gultec. Rytíř Jaguárů se na lavici zaklonil a pohrdavě si kněze měřil čelistmi svého skvrni-tého brnění. "Kdo jste, abyste bral v potaz vůli Starově-kých? I já vím, že když váš bůh a jeho rádci provedou Vyslání, lidé jako vy a já udělají líp, když poslechnou!"

Muži rozmlouvali ve dvoře svých bytů, kde pozorovali noční oblohu nad Ulatosem. Za nimi se zvedala malá pyramida, nepříliš vzdálená od tyčící se hory, již byla pyramida Quotala.

"Ale náš chrám není takovou váženou institucí jako ten v Nexalu. Hoxitl to dobře ví, ale bojí se to Starově-kým říct! Mně se to zkrátka nelíbí!" Mixtal zvedl ruce a rval si krví spečené špice vlasů.

"Znamení Ruky zmije je nejvyšším rozkazem," při-pomněl knězi Gultec. "A bylo uděleno patriarchovi Zal-teca v Nexalu, ne v Payitu. Je na Hoxitlovi, aby rozkaz vydal, a na vás, abyste poslechl. Jenom buďte vděčný, že se to obešlo bez dalších potíží," vrčel válečník. Knězovy obavy ho vskutku znervóznily.

"A to jsme ji ještě museli vzít z bytu chrámu!" kvílel Mixtal. "Tady to není jako Nexal, kde Quotal, zapoměnu-tý bůh, mlčí! Och ne, ne tady! Zde toho Opeřeného otce zbožňují. Takový hřích nepřehlédnou!" Kněz se úzkostně otočil: "Caxal nás nebude moci chránit. I on, vládce Payi-tu, se bojí provokovat moc Kachinova chrámu!" Caxal, Ctihodný rádce Ulatosu, skutečně nikdy nezasahoval do chrámových záležitostí. Rytíři Jaguárů, vedení Gultecem, tvořili největší a nejvlivnější skupinu ve městě a jejich vliv byl vše, co zachránilo Zaltecovy chrámy před zruše-ním.

"Co byste chtěl, abychom udělali?" Gultec vstal s ko-čičí pružností a tyčil se nad roztřeseným knězem. "Poslali ji zpátky? Ignorovali ty, co jsou vašimi pány... a mými?"

"Kolik dní?" Kněz opět pohlížel zničeně na hvězdy.

"V deseti dnech, jak jsem řekl! Až do noci nového mě-síce, do té doby budeme dívku skrývat. Váš nůž dodělá zbytek." Rytíř Jaguárů od kněze nehlučně o krok ustoupil - jeho skvrnitý oděv se mísil s tmou.

"Mně se to prostě nelíbí!" syčel kněz, ale Gultec už zmizel.

? ? ?

Šedý den po přistání, na palubě Sokola

Každý nový den přinese víc informací, víc ostrovů, rozsáhlejší hranice těchto neznámých říší. Darien s oby-vateli rozmlouvá a vřdycky se dozvíme o ještě větších zemích na západě.

Začínám chovat podezření, že jsme nedopluli do Šou Lungu, ba ani do jeho blízkosti. Místo toho jsme objevili nově země, jež jsou Východu i Západu zcela neznámé - země získané ve jménu Zlaté legie!

A jsou to bohaté země! Naše sudy přetékají čerstvou vodou, sklady se vzdouvají solenou zvěřinou, zeleninou a různým ovocem. Hlavním zdrojem zdejší potravy je plo-dina, rodící zrní; domorodci ji pojmenovali mayz a roste tu ve velkém množství. My ji nazýváme kukuřicí.

Tyto země poskytují daleko víc než vodu a potraviny, poskytují zlato. Přistáli jsme u čtyř ostrovů a pokaždé jsme se sešli se zdejšími lidmi. Každý nám dal darem potraviny a zlato, a čím víc jsme jeli na západ, tím množství zlata narůstalo. Vesnice těchto ostrovních kmenů jsou chudé, ale pro-střednictvím Darien nám všichni tvrdí, že na západě jsou velké země - "svět, který vystupuje k obloze." Může to znamenat pouze hory a pevninu. A zdroj zlata.

? ? ?

Halloran stál u paty vodopádu a nechal se chladit tříští. K laguně, kde lodi našly chráněné kotviště, byl otočený zády a prohlížel si schodovitý spád čisté vody, pramenící někde ve vnitrozemí. Proud obklopoval neprůchodný tropický rostlinný život, ale dole na pobřeží za pásem písku byl svěží trávník.

"Hezká krajina, ale je to jen ostrov," mručel Daggran-de. Trpaslík vytáhl dýku z pochvy a poděšeně zamlaskal; na ostří bylo pár zrněk písku a s velkou péčí je otíral. "Nebudu šťastný, dokud nepoložím nohu na pevninu!"

"Ty nebudeš nikdy šťastný. A vůbec, jak víš, že je to pouze ostrov? Výzkumné lodi jsou pryč teprve jeden den."

"Cítím to ve svých starých nohou."

Trpaslíci rozuměli věcem, týkajících se země, pradáv-ným zděděným instinktem - způsobem, který daleko převyšoval lidské vnímání. Halloran veteránovi naprosto věřil.

Hleděli pobřežím ke středu oblouku zátoky, kde Cor-dell s Darien a biskupem vyjednávali se zástupem zdejších obyvatel.

Zde poprvé jejich delegace zahrnovala i ženy. Teď tu-cet dívek stálo tiše stranou, zatímco jejich náčelníci roz-mlouvali s návštěvníky.

"Jde sem biskupova dcera," zahučel trpaslík. "Dej si pozor. Myslím, že po tobě jede."

Halloran zrudl. "Nenech se vysmát!" odsekl, ale dou-fal, že by snad mohl mít pravdu. Mluvil s ní několikrát při různých příležitostech a zdálo se, že ho ráda vidí.

Daggrande odsupěl, aby byl ušetřen rozpaků hovoru se ženou.

"Dobrý den," Martina ho vesele pozdravila a pobaveně mrkla za odcházejícím kapitánem. "Třeba bychom se dnes mohli projít."

"Ovšem." Hal jí nabídl rámě a lehký dotek její ruky ho potěšil. Vybíral cestu přes mělký proud, pomáhaje jí držet rovnováhu, ačkoli se nezdálo, že by jí hrozilo nebezpečí, že upadne.

"Je tu nádherně!" Kývla k vodopádu a zeleným sva-hům. "Každé nové pobřeží se zdá o něco krásnější než to předešlé!"

"Divím se těm lidem," uvažoval Hal. "Takoví divoši!"

"Ach, tatínek si myslí, že jsou báječní. Dobře naslou-chají, když jim vypráví o Helmoví. Ovšem, nikdy o něm neslyšeli. Vypadá to, že o bozích nic neví, a biskup si myslí, že je obrátí na víru."

"A přesto - nemáte dojem, že je v nich víc než jen to, co jsme viděli?"

Zasmála se, miloval ten zvuk. "Já nevím. Moc jsem o tom nepřemýšlela. Nebudte tak vážný!"

"Dobře." Kývl, chtěl ji potěšit.

Šli chvilku kolem břehu, kolem skupin námořníků a vojáků, odpočívajících v teplém písku. Všichni se dosud alespoň jednou vylodili a víc než polovina mužstva byla teď na ostrově.

Halloran se díval na les vyznačující hranice pláže. Z moře viděli pozvolna rostoucí svah, jenž vedl k pahorkům několik mil odtud. Kde nyní stál, mohl vidět jen stromy, neboť jejich koruny svah zakrývaly.

Martina jákala tu nad květem, tam nad zářivě opeře-ným ptákem, zatímco kapitán dumal, co se asi skrývá za okrajem džungle. Jaké bylo tohle místo?

"Raději nepůjdeme moc daleko," upozornil, když si uvědomil, že přešli poslední skupinu mužů.

"Och, přestaňte se strachovat! Aspoň jednou bych chtěla být z dosahu těch upocených mužů, s nimiž jsem den co den!"

"Ale..." Halloran v naprostém zmatku umkl. Udělal by cokoli, aby ji potěšil, a její přání se hluboce shodova-lo s jeho, ale dobře znal biskupovu ochrannou povahu. Domincus by sotva přehlédl jejich odchod a Hal se při pomýšlení na jeho hněv otřásl.

Džungle vybuchla hřímavou explozí zvuku; uhodil ja-ko náraz víchru a porazil Hallorana na kolena. Něco jako strašidelný, ohlušující řev velké šelmy, zesílený tak, že se i země třásla, srazil Martinu za Halem na záda.

Okamžitě se vzchopil a tasil zbraň.

Z džungle vyskočil tvor, jenž vypadal jako noční můra ze zlého snu, a přikrčil se k útoku deset kroků před mu-žem. Dlouhá černá hřiva rámovala kočkovitou tvář, sta-ženou nenávistným vrčením. Z ramen mával pár kožna-tých křídel a vířil oblaka písku. Ocas s černou štětkou mrskal ze strany na stranu, jak se bestie - větší než kůň - chystala ke skoku. Dívčiny rty se hýbaly, ale zůstala strnule ležet. Možná něco říkala, ale Hal zjistil, že vůbec nic neslyší, řev ho úplně připravil o sluch. Nejistě se zapotácel a posunul se blíž k Martině, aby ji ochránil před krutými čelistmi a rvavými drápy. Přikrčil se k obraně. Monstrum skočilo a Halloran mu lýtým sekem shora zasadil ránu do čela.

Ostří narazilo na kost a vtom cítil, jak se mu drápy za-tínají do hrudi. Padl nazad. Tvor vydal krátký, udivený skrek, stál a potřásl hlavou.

Hal rychle vyskočil, nevšímaje si pálicí bolesti a krve, jež mu stékala po boku. Vrčící kočkovitá tvář byla po-znamenána dlouhým řezem, ale bestie se opět útočně plížila vpřed. Halloran věděl, že podruhé ji nezastaví.

Náhle v monstrózním boku viděl jednu a pak několik těžkých střel. Lučištníci! Daggrandovi muži k záchraně!

Tvor se kroutil a otáčel, chňapaje po šípech, Hal tedy zaútočil z druhé strany a vrazil meč do masa až po zášti-tu.

Lučištníci k nim běželi, leč měkký písek jim bránil v pohybu.

Příšera vydala další úděsný řev směrem k pobřeží a ohluchlý Hal s údivem spatřil, že někteří muži očividně omráčeni padají na záda. Než se mohli dostat blíž, monstrum skákalo zpět do ochrany lesa. Krátká křídla mu i v úprku vydatně pomáhala a za chvíli zmizelo mezi stromy.

"Jste - jste v pořádku?" Hal úzkostně pomohl Martině na nohy. Hlas mu v lebce zněl dutě, ale pomalu zase začínal slyšet.

"Já ano... ale vy jste zraněný!" Se soucitem hleděla na jeho hrud'.

"Zachránil jste mi život!"

A teď se dostavila opožděná reakce na ten neočekáva-ný, smrtelný boj. Kolena se mu chvěla, svaly vypovídaly službu. Ani se nebránil, když mu zvedla paži, vložila ji přes svá ramena a podpírala ho s pomocí několika mužů, kteří právě doběhli.

"Zavolejte biskupa!" zvolala a jeden z mužů poslechl. Hal už v duchu viděl své poslední pomazání, svou duši doručenou Helmovi na stříbrném tácu.

Zanedlouho se dopotáceli k hlavní skupině a biskup Domincus v hnědém hábitu jim vykročil vstříc. Hal z jeho zamračeného výrazu snadno usoudil, že kněz sku-tečně chtěl poslat jeho duši k Helmovi.

"Otče, pomoz mu! Zachránil mi život! Ten tvor... byla to hrůza! Nevím, co to bylo!" mlela Martina rozčileně, až jí nebylo rozumět.

"Hakuna, tak ji nazval náčelník." Hal zamrkal - Cor-dell se vynořil vedle biskupa. Velitelův obličej byl lehce pobavený, ne nespokojený. "Vedl jste si dobře, kapitá-ne!" Přes všechnu bolest projel Halem záchvěv pýchy až do nitra jeho bytí. Vyčerpaně se usmíval, když mu Martina pomáhala ulehnot do písku. Biskup, stále kypící hněvem, k němu poklekl.

"Helme, osvobod' tohoto válečníka od jeho zranění." Domincus zavřel oči a zpěvavě recitoval formuli. "Bojo-val ve tvém jménu odvážně a poctivě. Uděl mi moc, abych uzavřel jeho maso, aby mohl dále sloužit tvým chrabřým úmyslům!" Halloran cítil, jak bolest z jeho těla odplývá jako proud, jemuž byla odstraněna překážka. Jeho paže, která bezcitně visela, byla pojednou opět silná a Hal se pokou-šel vstát.

"Odpočňte si," řekla Martina tiše. "Ještě ležte." Její hlas tak uklidňoval, písek a slunce byly tak příjemné, že neměl potíže poslechnout. Položila mu dlaň na čelo a bylo to, jako by ho přelila chladná voda. Za okamžik tvrdě spal.

Když ho Daggrande přišel vzbudit, bylo již pozdní od-poledne. "Poslední člun k Mořskému orlovi! To jest, jestli tu nechceš zůstat a v noci si zas s hakunou zatančit."

Hal vyskočil, cítil se obdivuhodně svěží. "Odplouvá-me?"

"Aj. Zvědové se vrátili. Tohle je ostrov - jak jsem říkal. Ale teď jsme slyšeli povídačky o skutečných horách a obrovské zemi, kam se zdejší obyvatelé dopravují na kanoích. Myslím, že další přistání bude na pevnině."

"Báječné!"

"To není všechno. Slyšeli jsme, že je tam opravdové město... a hromada zlata dost velká, aby tě ve slunečním světle nadobro oslepila!"

Halloran spatřil, že do posledních člunů berou několik zdejších děvčat; většina se už vrátila k mateřským lodím. Martina s biskupem vedli nějaký podrážděný rozhovor, ale neslyšel, o čem mluví. Dcera rozčileně gestikulovala a otec se od ní kysele odvrátil. Hal s Daggrandem se chystali nalodit a slyšeli její volání. Hal počkal na břehu a Daggrande netrpělivě posedával ve člunu.

"Půjdu s vámi," řekla chvatně; na tváři měla výraz ne-obvyklé rozhodnosti.

"Jistě." Halloran se zaradoval. "Ale co váš otec? Ne-chce vás mít na Sokolovi?"

"Hmm!" Provinila se kolem něho a ohlédla se po biskupovi. "Zdá se, že otec obdržel dar." Martina mávla k tmavé dívce. "Otrokyni!"

Halloran se překvapeně otočil. Dovtípl se, že všech dvanáct dívek bylo rozděleno mezi kapitány a vlivné důstojníky flotily.

"Říkala jsem mu, že by jí měl dát svobodu! Helm ot-roctví netrpí! Ale vymýšlel všechny možné koktavé vý-mluvy. Byla by to pro její lid urážka a něco v tom smys-lu!"

Vrhla na otce rozzlobený pohled a Halloran byl velice rád, že nebyl středem takového vroucího hněvu. Podívala se na něho planoucíma očima a Halloran nevěděl, co by jí měl říct.

"Myslím, že se mu líbí mít hezkou mladou otrokyni. Tak jsem mu řekla, že s ní prostě nepojedu na téže lodi! A tak jsem tady!" dodala stroze.

"Připojte se tedy k nám?" ozval se slabě.

"Prosím, pošlete pro má zavazadla - dnes večer," pokračovala Martina, aniž se nadechla.

Halloran kývl, omráčený tímto náhlým výstupem a stísněný jeho možnými následky.

7

Spirali

VE TMĚ MĚKCE ZAŠUSTILA ČERNÁ KÁPĚ. Zvuk byl úmyslný; Starověký oznamoval druhům svůj příchod. Ale víc než to, hedvábný šustot jim napověděl, že dospěl k rozhodnutí, rozhodnutí jednat.

"Kizzwryl!"

Tiché slovo, jež Předek zašeptal, probudilo k životu Temnosvit. Černá tekutina v kotli zavířila a zahalila shromáždění temnotou, jež přelila obličej přítomných inkoustovou září.

Temnosvit se vrátil zpět a Starověcí se otočili ke Spi-ralimu, který se právě dostavil.

"Ten klerik je i na člověka neuvěřitelně slabý. Nemůžeme se spolehnout, že splní svůj úkol." Tichounký šepot Spiraliho hlasu se v obrovské jeskyni dutě odrážel.

"Říkáte pravdu." Vyschlý Předek, ukrytý ve svém há-vu, kdy všichni přítomní měli nepokryté hlavy, několikrát souhlasně přikývl.

"To je věc, kterou musím udělat."

Hávy zašustily v němém souhlasu se Spiraliho ozná-mením a v komentáři k jeho drastické podstatě.

"Dá-li se tomu vyhnout, nesmíte se projevit. Jestli však lidé selžou, musíte dívku zabít," jemně skřípal Předkův rozkaz; věděl, že Spirali předvídavě pochopil situaci dávno předtím, než si ostatní uvědomili pravdu. Naše rozvažování nás někdy zdržuje, přemítal Předek. Lidé jednají mnohem rychleji.

"Zařídím vůli rady," dodal Spirali. Se šustotem kápe se hluboce uklonil a obrátil se do temnot.

? ? ?

Erixitl neviděla sluneční cyklus, neměla žádnou možnost, jak přesně změřit délku svého uvěznění. Dostala deset jídel - deset ubohých porcí studené kukuřice a od-hadla, že minulo deset dní.

Neměla naprosto žádný styk s okolím mimo mlčenlivé sluchy, co jí přinášeli jídlo, a to ještě prostrčili malým poklopem ve dveřích. Kolem ní zívala zdánlivě nekoneč-ná říše ticha. Věčný chlad naznačoval, že je držená v podzemí.

Nedlouho po desátém jídle zaslechla za dveřmi šoupa-vé kroky sandálů. Cítila, že od denní dávky kukuřice uplynulo jen pár hodin, a usoudila, že jde o mimořádnou návštěvu. Číhavě se nakrčila u zdi proti dveřím a čekala. Závora se zvedla, celou zalila zář pochodně, jak se dveře otevřely, a osvětlila dva muže v bederních rouškách.

S jekem, jenž obsahoval všechn nahromaděný vztek a životní zklamání, skočila Erix po prvním muži. Její prsty mu rvaly obličej; v šoku klopýtl nazad a řval bolestí. Muž padl se sténáním na zem a ruce si tiskl na krvácející rány.

Druhý se překvapeně zastavil a síla jejího výpadu ho porazila. Skočila mu na břicho a proběhla kolem něj. Byla volná!

Narazila do něčeho tvrdého, co ji strčilo zpět. Ohro-meně dopadla na podlahu, paže jí sevřely prsty jako spá-ry. V

uhasínajícím světle pochodně rozeznala děsný zjev Rytíře Jaguárů. Černé oči mezi rozevřenými čelistmi jeho přilby hořely - jaguáři zuby, dlouhé a slonovinově bílé, se zdály hrozivě sklánět k její tváři.

"To bylo hloupé, maličká!" syčel, lehce ji zvedl a dr-žel. "Možná jsi oslepila jednoho z mých otroků." Třepal s ní jako s hadrovou pannou, zuby jí cvakaly a měla pocit, že jí je vyrazi z dásní. "Chovej se slušně!" varoval ji a spustil ji na nohy. Její pěst vrazila do jeho prsou a o br-nění hišny z jaguáři kůže si odřela kotníky. Plivla mu do tváře - dal jí facku; kopla ho do kolena a srazil ji na zem.

Bezohledně ji uchopil, hodil si ji přes rameno a ukon-čil všechnu její bojovnost. "Máš odvahu, co? Zaltec si na hostině tvého srdce pochutná!"

Na chvilku ji potvrzení jejího podezření ochromilo, vi-sela bezvládně přes mužovo rameno. Cítila, že rytíř se také uvolnil. Uvědomila si, že jí neřekl nic nového, neboť nikdy nepochybovala, že její věznitelé ji hodlají obětovat na oltáři.

Stočila se bokem a děsnou silou vrazila koleno do rytí-řova hrdla. Lapal po dechu a potácel se. Zuřivě ho uhodi-la do krku lokty, a jak klesal na kolena, vykroutila se mu jako divé zvíře. Zhlédla, že po ní sáhl, a povedlo se jí vyhnout se sevření, i když cítila jeho prsty sklouznout po paži.

Erix letěla nahoru chodbou, vyrazila rákosovou záclo-nou na malý dvůr. Zeď jí bránila v pohledu kamkoliv mimo hvězdnaté nebe. Běžela přes dvůr ke vratům. Byla zahrazená.

? ? ?

Mixtal na Gulteca a děvče čekal na dvorku. Rozčileně přecházel z jednoho konce na druhý, vždyť posledních deset dní prožíval v napětí a obavách. Děvče bylo ve spolehlivém úkrytu, jenže právě její přítomnost v něm budila stálý, do morku kostí mrazící strach.

Co jestli Kachin získá důkazy o jeho spoluvině? Stačí-lo na to jen pomyslet, aby se jeho vyhublá postava roz-trásla.

Kněz Quotala byl ve svém vyšetřování náramně vytrvalý, v obviňování Jaguárů až urážlivý.

Představení rytířů se bránili dobře. Bylo naznačeno, že vina spočívá na nějakých mladých bojovnicích, kteří požili příliš mnoho octalu. Jejich totožnost nebyla známa, ale jestli se najdou, Kachin bude ovšem ihned informo-ván.

Mixtal se bázlivě ohlédl po temném vstupu do sklepa. Proč je tam Gultec tak dlouho?

Skupina noviců na ně čekala venku - byli nachystaní být svědky obětování. Obřad bude tajný, provedený mi-mo město. Všichni si uvědomovali, že ať už kněží Quota-la o sobě prohlašovali cokoliv, jak jsou mírní, kdyby vystopovali únos princezny k Zaltecovu chrámu, pomsta by byla děsivá.

A teď něco nebylo v pořádku!

Kněz viděl, že ze sklepa vyběhla štíhlá postava a letěla přes dvůr k vratům. Dívka unikla. S tichým stenem se otočil k rákosové zácloně, kde by se měl objevit proná-sledující Gultec.

Slyšel, jak děvče tluče do vrat, a srdce mu pokleslo. Nedělal si žádné iluze o svém osudu, jestli se jí podaří uprchnout - vzkaz Starověkých to zcela objasnil. Mixtal se rozběhl a viděl, že teď utíká podél základů zdi.

Kněz uchopil svůj náhrdelník z hadích zubů a přivolal Zaltecovu kouzlo hišny. Z váčku vytáhl zmítající se hadí kůži, která měla svůj vlastní život. Držel tu živou věc v natažených rukou a soustředil se na dívku, která se při zvuku jeho hlasu obrátila.

"Zaltec Tlaz-atl qoo!"

Ukázal na Erix a kůži pustil. Předmět letěl vzduchem a jako létající úhoř ji obtáčel v těsném kruhu.

"Tzillit!" Mixtal ukončil zaklínání rozkazem, aby se smýčky stáhly kolem oběti.

Viděl, že dívka z magického kruhu odskočila. Něco na krku tiskla v dlaní gestem, jež muselo být instinktivní. Mixtal slyšel zvuk jako náraz větru a vykřikl bolestí. Kůže spadla nehybně na kameny a kněz si zuřivě foukal do dlaně plné puchýřů. Dívka se jeho kouzlu nejen ubrá-nila, měla ještě dost síly, aby k němu vyslala prskající vlny bolesti.

Nařikající Mixtal opět vzhlédl a viděl - nebo si to představoval - že opeřený přívěsek na dívčině krku obe-stírá aura. Jeho hišna byla čímsi poražená a pojednou cítil, jak z mladé ženy vyzařuje klidný chlad plummy, magie per.

? ? ?

Erixitl upustila opeřený amulet, jako by to byl vřelý kámen. Strnule sledovala zánik čarodějova kouzla a ná-sledky, jež ho postihly. V příští vteřině ji napadlo, že otcův dar jí nabídl záchranu, jestli jí hned využije.

Nedaleko stál strom se širokými větvemi, které přesa-hovaly zeď; běžela k němu jako vítr a přeskočila sotva viditelnou lavici, co jí stála v cestě. Za okamžik bude v koruně a v bezpečí.

Stínový tvar se vplížil do předjitíni temnoty pod stro-mem. Ztuhla, v inkoustové tmě nic neviděla, ale ozvalo se odtud dunivě, hluboké zvířecí vrčení a Erix v bezmoc-ném děsu zasténala. O krok ustoupila a tělo jí konečně kleslo vyčerpáním, panikou i porážkou.

Ze stínu vyrazil jaguár, tlapa ji uhodila do prsou a strh-la ji těžce k zemi. Nemohla popadnout dech; zírala vzhů-ru do jasných žlutých očí, do rozšířených zornic sršících nenávistí a horké sliny jí dopadaly na bradu, stékaly na krk.

A potom jaguár zmizel a rytíř, s nímž zápasila, na ní klečel. Hrubě ji postavil na nohy, drsně ji trhnutím otočil a svázal jí ruce, až se jí provazy zařezaly do masa. Do úst jí nacpal špinavý hadr a v zátylku jej zavázal.

Postrčil ji ven vraty, kde ji obklopilo procesí několika tuctů mladých kněží. Ani nepotřebovala vdechnout pach zaschlé krve, aby poznala, že patří Zaltecovi - ze všech lebek trčely charakteristické spečené hroty vlasů.

Vedli ji ulicí, pak podél polí kukuřice a viděla, že ob-řad se bude konat někde venku mimo město. Cesta se zanedlouho ponořila do džungle, ale za chvíli se stočila ke břehu. Snad hodinu pochodovali podél pobřeží. Erix byla otupělá, sotva si uvědomovala slábnoucí světlo hvězd před příchodem dne.

Konečně zástup kněží a obět' došli k vysokému strmému srázu. Do skály byly vytesané dva obrovské masivní obličej - muže a ženy - hledící přes moře. Po-zнала, kde jsou; slyšela o tomto místě od ženy v Pezelacu, nazývalo se Dvojí tvář. S ironií si připomněla, že oba obličej vytesali věřící Quotala ve znamení naděje a úcty, s nimiž očekávali jeho návrat. Teď budou místem obětování pro krvavého Zalteca.

Kněží šplhali vzhůru po stezce kroučící se mezi oběma sochami. Strmý výstup trval dlouho a teprve teď se ukazovala nesmírná výška celého úskalí. Za nimi a později pod nimi bylo slyšet šumění moře a tříštivé nárazy přílivových vln, tonoucích v temném šeru. Východní oblaka zrůžověla blízkým ránem a hvězdy jedna po druhé pohasínaly.

Erix cítila chladnou blízkost smrti, otupělost dlouhého pochodu se vytratila. Spatřila malou pyramidu, holý blok kamene na vrcholu spádu vysoko nad mořem. Jak se blížili, začala se svíjet a zápasit, ale několik noviců si ji prostě zvedlo na ramena a nesli ji nahoru po padesáti dvou strmých schodech.

Mladí kněží na plošině vytvořili velký kruh. Velekněz a Rytíř Jaguárů kráčeli k dlouhému obětnímu oltáři, který stál po straně plošiny, a vedle dřepělo bestiální zobrazení Zalteca, vytesané z kamene. Ústa válečného boha zela dokořán v očekávání příšerné hostiny.

Erix viděla černé skvrny na oltáři, polité stěny a cá-kance po celé plošině. Kroutila se a kousala, nakonec se novicům podařilo držet ji v klidu.

Růžové světlo přešlo do oranžové, pak do červené. Zoufalá dívka pozorovala, jak se nebe jasní. Všichni kněží upírali oči k východnímu obzoru. Maně si uvědomila, že rytíř jí rozvázal pouta a odstranil roubík. Věděla, že čtyři kněží ji na oltáři vypnou a Mixtal zvedne obsidiánový nůž. Teď měl zbraň za pasem, hrůznou černou čepel s tyrkysovým a jadeitovým jílcem.

Pak soustředěná koncentrace kněží zakolísala. Jeden překvapeně zadržel dech, jiný tiše vykřikl, další se usilovně modlil. Jejich pozornost se upínala k oceánu. Erix si hned změny v jejich počínání nevšimla, dokud se tam nezahleděl velekněz Mixtal a obličej se mu nestáhl výra-zem rostoucího strachu.

"Co je to?" šeptal kněz nevěřicně.

Kněží se počali ozývat a i Gultec zaměřil přimhouřené oči na vody.

"U Zalteca, jsou to obrovští okřídlení tvorové!" ozval se novic.

Jitřní světlo zalilo pyramidu a nekonečné moře. Erix tam obluzeně stála a pozorovala elegantní monstra, podivně nadýmající se věci větší než domy. Vypadaly, že letí, dotýkají se jemně hladiny a blíží se k břehům. Křídla byla obrovitá, ale nemávala, stála vztyčená, jako by brz-dila úctyhodnou setrvačností. Novici se tlačili u východní strany plošiny, aby měli lepší výhled.

"Je to Zaltecovо znamení!" kvílel kněz. "Nesmysl!" štěkl Gultec a protlačil se vpřed před novice. Nic ale nedodal.

U oltáře zůstala osamocená Erix s Mixtalem, který si rozčileně mnul ruce a nespustil oči z východu. Žena viděla skvělou příležitost.

Její ruka bleskurychle vytrhla nůž z knězova opasku a v tomtéž pohybu ho vši silou uhodila jílcem do hlavy nad uchem. Nevydal ani hlásku, kolena se mu bezmocně podlomila.

Než knězovo tělo dopadlo, skočila dolů ze západní strany pyramidy a letěla ze schodů pyramidy do pochybné ochrany džungle.

? ? ?

Z Kroniky zániku:

Necht' světlo Opeřeného ozáří mou ubohou nevědo-most! Ruka se mi tak chvěje, když líčím tento příběh, že mohu sotva psát. Mohu jen sdělit, co jsem viděl, a doufal, že čas a snad i spánek mi dovolí prozkoumat jeho hlubiny. Slunce zapadá, čas je dnes...

Naltecona se účastní obětování na velké pyramidě, dvě z nich provádí sám - nabízí srdce Rudému Zaltecovi a Černému Tezcovi. Kněží i dav, shromážděný na náměstí, jsou ve stavu jakési otrocké pokory. Pohyb utichl, smysly se zostřily. Neznámý, silný hluk přitáhl naše oči k obloze a tam se objevilo zvíře, obrovský tvor, jakého Maztica nikdy nepo-zнала. Tvarem připomínal ptáka, leč peří žádné neměl, tělo kryla kůže podobná krokodýlí. Z tlamy čněl dlouhý ostrý pilovitý zoban. Kněží v panice ustoupili a monstrem se usadilo na vrcholu pyramidy. Já sám jsem v úctě klesl na kameny. Naltecona si v jeho přítomnosti vedl pevně. Jeho syno-vec Poštli, oděný v plné uniformě Rytíře Orlů, si stoupl před rádce a zvedl macu, aby svého strýce bránil. Černá a bílá pera Poštliho pláštěnky se zvedla na jeho ramenou v němě výzvě.

Bestie roztáhla křídla, mávla a vichřice, již způsobila, zatlačila kněze ještě dál. Nakonec se i Poštli odkutálel stranou. A potom jsme uzřeli vůli bohů.

Přes široká prsa bestie se rozestřel lesklý povrch jako obsidián nebo naprosto hladký led. V tomto zrcadle z nebes jsem užasle zíral na svůj vlastní ohromný obličej. Později jsem se dověděl, že i ostatní viděli totéž, co já: odraz pyramidy a shromážděného kněžstva.

Mimo Nalteconu.

Ctihodný rádce poněkud odstoupil a pohlédl do zrcadla. Bestie k němu pokročila a Naltecona vyděšeně vydech-l.

Zíral plnou minutu a nikdo jiný nespasťil vidění určené pouze jeho očím. Sténal a plakal - v nevěřícím strachu se bil do prsou. Mluvil o dvouhlavých příšerách, o stříbrných kopích, o domech, plujících na oceánu.

Potom bestie rozpjala křídla, vznesla se vzhůru a víchr jejího výstupu nás téměř smetl z plošiny. Nato Naltecona klesl na kolena a políbil kameny před místem, kde stála.

OREL LEHCE KROUŽIL NAD POBŘEŽÍM VE stoupavém proudu vzduchu. Hluboko pod ním dorážely těžké vlny na pás pláže, táhnoucí se daleko na sever a na jih.

Dravec mávl křídly, a ještě jednou, nabral rychlost a složil křídla ve střemhlavém pádu. Vzduch vlnul mlhou tříště, leč orlovy bystré oči jí pronikly a studovaly ty podivné věci na hladině.

Oči byly zvířecí, ale mysl, která pohled vstřebávala, byla lidská.

Rytíř Orlů v ptačím těle byl urozený Poštli, synovec samotného mocného Naltecony, jenž pro Ctihodného rádce prováděl průzkum.

Orel jednou přelétl tvary připomínající oblaka a pečli-vě si je prohlížel. Plul tiše několik set stop nad hladinou, aniž jej kdo dole zaznamenal.

Potom se vrhl dolů k moři v dlouhém střemhlavém se-stupu, jenž hnal mocné zvíře závratnou rychlostí. Masivní křídla opět zamávala ve stejnoměrném rytmu síly. Nyní pomalu stoupal, nikdy neopouštěje přímý kurz, nabíraje pouze výšku hor, jež musel překřížit, ty zatím ležely neviditelně za horizontem.

Letěl na severozápad ke vzdálenému, opálovému Nexalu.

? ? ?

Eric se prodírala křovinami, ostré trny jí zraňovaly kůži, ale myslela jen na zoufalou nutnost útěku před smrto-nosným Zaltecovým oltářem. Prosekávala se houštinou obětím nožem, kamenné ostří na odstranění překážek zdaleka nestačilo, a tak jí nezbylo než se prodírat, jak to šlo, někdy i skokem hlavou napřed do propletených šla-hounů.

Po několika minutách se zastavila, zatajila dech a na-slouchala, zda uslyší pronásledovatele. Někde ve větvích se ozval pták, hmyz jí bzučel kolem hlavy - žádný zvuk byt' jen vzdáleně připomínající lidský původ. Hřmot pobřežních vln sem slabě doléhal, jinak nic.

Řev oceánu jí připomněl ty velké okřídlené věci a z ně-jakého důvodu začínala pochybovat, že to byli tvorové. Ať byli cokoliv, zachránili jí život.

Po celou minutu se ani nehnula a udivovalo ji, že jí nejsou v patách. Určitě věděli, že uprchla! Podivné před-měty na vodě musí držet kněze a Rytíře Jaguárů nějakým kouzlem, usoudila nakonec.

Ta podívaná jí nešla z hlavy, zvědavost přemáhala strach. Určila si polohu s vědomím, že moře má zhruba někde za zády.

Vykročila opatrněji než na počátečním úprku o život, stočila se doleva a pokračovala souběžně s pobřežím.

Pomalu se od pyramidy vzdalovala a teď ji obklopila tíživá, mokrá džungle. Koupala se doslova ve vlastním potu, jenž přitahoval roje komárů a much, ale nevšímalá si jich, prodírala se k jihu. Narazila na úzkou stezku a tady se stočila k východu, k pobřeží.

Podrápaná kůže na pažích a nohou krvácela a trny z je-jího oděvu vytrhaly kusy látky. Postupovala nyní rychleji a v touze vidět opět ta mocná křídla nad oceánem zapo-mínala na všechny obtíže.

Konečně se protlačila mokřými větvemi kapradí a shledala, že k okraji pobřežního útesu zbývá jen pár kro-ků. Kraj skalnatého srázu lemoval pás nízkých křovin a zvědavost v ní přemohla strach. Opatrně se plazila poros-tem dopředu a potom hleděla z bezpečného úkrytu hus-tých šlahounů na oceán.

Bílá křídla mořských věcí visela zplihle dolů, byla menší, než když je zahlédla poprvé. Ačkoliv ty věci byly hodně vlevo a snad míli daleko, viděla hodně podrobnos-ti.

Okamžitě pochopila: tohle byla velká plavidla jako ne-představitelně velká kanoe a byly plné mužů. A jak se dívala, viděla menší loď - více podobnou pravé kanoi, jenže stále o dost větší než štíhlé loďky brázdící vody Mazticy - vzdalovat se od velkého plavidla. Jako když velryby rodí mlád'ata, tak každá z velkých lodí vydala jednu malou, a ty se začaly stahovat zvolna ke břehu.

Dívčín podiv vzrůstal. Byla svědkem nějakého zázra-ku? Odkud ti cizinci přišli? Určitě nebyli z Pravého Svě-ta. Mezi cizinci viděla malé, jakoby lidské postavy, ne-mohla však uvěřit, že tohle byli skuteční lidé jako ona. Mohli by být posly bohů? Nebo samotnými bohy?

"Hezké děvče!"

Hlas mluvící hrubou payitštinou strhl její pozornost zpátky do reality. Překulila se a zvedla nůž, nikdo tam nebyl! Se srázem za zády prohlížela okolní vegetaci.

"Och, má nůž! Pozor, pozor!" ozval se hlas ironicky.

"Kdo je to ?" sykla a číhavě se přikřčila.

"Jsme všichni tady, krasavice!" Náhlý zášleh barvy ji polekal. Srdce jí poskočilo a málem upustila nůž, jak z křoví před ní vyrazil zářivě zbarvený pták a se skřehotá-ním se usadil na palmovém listu. "Teď má strach!" Brada jí spadla, když si uvědomila, že tajemný hlas patří pa-pouškovi.

"Nemám strach! Ty jsi mě vylekal, opeřený chytráku!" Cítila se trochu hloupě. Slyšela o papoušcích, že napodo-bují lidské hlasy. Vtom si se zamrazením uvědomila, že papoušek nikoho nenapodoboval. Mluvil o věcech, jež viděl - třeba

její nůž!

"Jestlipak to není chytrý pták," šišlal jiný hlas, tichý, sykový zvuk vycházel z listnatého keře.

Erix se ze zatajeným dechem otočila - ze zeleně se vy-nořila krásně barevná hlava a kus štíhlého, pevného hadí-ho těla se hladce zavlínal. Hadí oči na ni zářily s inteligen-cí a snad i s trochu pobavení.

"Dnes máš štěstí, Erixitl." Tvor opět promluvil, hadí rty se trochu stáhly a černý rozeklaný jazyk klouzal dovnitř a ven z tlamy. "Máš štěstí, protože já jsem tady.

Jsem Chitikas."

? ? ?

Desátý den po přistání, na palubě Sokola

Helm nám poskytl skvělé kotviště - hlubokou lagunu obklopenou výběžky. Zdraví nás rozeklaný břeh, vynikají-cí obzvláště dvěma monstrózními reliéfy, vysekanými do skal příkře-ho, vysokého útesu.

Každý představuje lidský obličej - zřejmě mužský a ženský - mnohokrát větší než výška muže. Na vrcholu srázu stojí pyramidovitá nízká konstrukce.

Spěcháme s vyloďením, na lodích zůstanou nejnutnější posádky. Pěšáci jsou již na břehu; za pár hodin vyloďíme koně.

? ? ?

"Kdo je mohl vytesat?" divil se Hal. Rostoucí denní světlo odhalilo pár obrovských tváří, hledících na moře.

"Nejsou skvělé?" šeptla nezvykle zamlklá Martina a ve vzrušení nevědomky stiskla Halloranovu paži.

Rozpačitě uvažoval, že před několika dny by ho její dotyk nesmírně potěšil. Teď ho její ruka tížila jako těsný okov. Její pozornost, která ho nedávno blažila, ho nyní s každou větou, každým pohledem víc vázala a omezovala.

Po celé tři dny, co se nalodila na Mořského orla, zů-stávala po jeho boku - ovšem, mimo dobu spánku. Hal jí ochotně nabídl svoji kabinu, jediné soukromé ubytování na celé lodi, a ona ji přijala, jako by to byla jeho povin-nost. Strávil noci pod přístřeškem se psy a koňmi a těšil se na ně - na čas, kdy bude volný.

Daggrande se jim vyhýbal, jak mohl - na devadesátis-topovém karaku to nebyl žádný snadný trik - a Martinino neustálé mlčení mu začínalo znít v uších i ve snu. Snad mu toto přistání dá možnost být zase vojákem, ale pochy-boval o tom.

Flotila kotvila v klidné laguně. Halloran s Martinou stáli u zábradlí a námořníci spouštěli na křišť-álově azuro-vou vodu člun, jenž vyplašil hejna blýskavých barevných tropických ryb.

Jejich pozornost stále poutaly obří tváře se širokými nosy a silnými rty. Obličej-e byly ploché a kulaté, muž byl bezvousý. Ač byly oči vytesané do žuly, vypadaly, jako by lodě ostře zkoumaly.

"Váš otec říká, že tito lidé o bozích nic neví. Nemohu s ním souhlasit."

Martina pokrčila rameny. "Nuže, pojďme!" kývla k člunu vedle Mořského orla.

Hal v duchu zaklel. "Už jsme o tom mluvili! Musíte čekat na palubě, dokud neprohlédneme břehy!"

"Nebud'te směšný!" vykročila směrem ke člunu.

"Nemůžete jít na pobřeží s prvními pěšáky!" Přistoupil-la ke krátkému provazovému žebříku a jemu nezbylo, než ji nerozhodně následovat. Slézala dolů s čilou pružností a vzhledla k němu s úsměvem.

"Alespoň se držte blízko člunů!" zabručel a začal na-stupovat. Usadila se na přídi.

Halloran se zmítal vnitřním svárem, jenž ho pronásle-doval od chvíle, kdy se Martina nastěhovala na jeho loď. Její krása se mu vysmívala, když ho okouzlovala úsmě-vem, ale v její přítomnosti se cítil absolutně bezmocný a to ho děsilo. Ty protichůdné city ho skličovaly.

A ještě tu byl otec. Biskup byl ústřední postavou mo-rálky celé legie, duchovní autoritou stejně významnou jako Cordellovo neomylné velení. A jak dalece Hal věděl - věrně sloužil přísnému a neodpouštějícímu božstvu. Pravda, Helmova moc mu zhojila rány, když se Domin-cus k Bdělému modlil. Nyní skutečně nechtěl riskovat, že vyvolá biskupův hněv.

Hal přijal Helma asi tak, jak přijal ideu jakéhokoli bo-ha. Bůh věčné bdělosti vpravdě mužům ve zbrani, jímž byl i on sám, přinášel útěchu. Ale nevyvolá teď svým jednáním jeho nepřízeň? Nechal Martinu, aby prosadila svou vůli, a obával se, že nemůže učinit nic, čím by to změnil.

S povzdechem se otočil k přídi a hleděl na obrovité tváře, které na ně shlížely, jak čluny klouzaly do stínu útesu.

? ? ?

"Vzhůru, ubohý dědku!" Gultec nepříliš jemně kněze kopl.

Mixtal mhouřil oči a sténal, vrčící obličej nad sebou viděl v rozmazané mlze. "Co... co se stalo... Kde je to děvče?"

"Pryč. Její bojová zručnost vás očividně přemohla."

"Jak to -" Mixtal se s trhnutím posadil přes bodající bolest v lebce. "Znamení Zalteca! Kde jsou?"

"To nejsou žádná Zaltecova znamení, vy idiote!" Gul-tec ukázal k východu a kněz zjistil, že ho snesli k patě pyramidy.

"Jsou to muži, válečníci, a i teď se na břehu shromažďují ve velkých počtech!"

Mixtal zamrkal. V prsou mu zápasil mrazivý děs s ne-pochopitelnou úctou. Báł se trestu Starověkých, protože nechal dívku utéct. Zároveň byl svědkem zázraku - nebo si to myslel.

"Víte jistě, že to jsou válečníci?" naléhal. "Mně připa-dali jako poslové bohů!" Gultec na kněze opovrřlivě pohlédl.

"Napřed vyslali na břeh průzkumníky. Prohlédli les kolem pláže. A teď se podívejte, jak jejich počty ros-tou. Sdružují se v organizovaných zástupech."

"Ale vždyť nemají žádná pera! Žádné hole! Hledte, někteří jsou stříbrní!"

Gultec na výhled pod sebou zavrčel. "To mi dělá sta-rost, to stříbro. Nechápu, proč by se chtěl válečník vláčet s takovou tíhou. Nutí mě to k názoru, že jsou asi velice silní."

Rytíř Jaguárů se rozhodl jednat. "Zůstaňte tady a pozo-rujte je, ale nedopusťte, aby vás spatřili. Půjdu do Ulato-su. Musím varovat rádce."

Mixtal němě přikývl a Gultec se rozběhl k okraji lesa za pyramidou. Rytíř v pár vteřinách zmizel za proplete-nými větvemi. Položil ruce na ležící kmen, lehce jej pře-skočil a dopadl na čtyři měkké tlapy. Vyrázil vpřed s kočičím půvabem a rychlostí, skvrnitá kůže splynula s džunglí.

Gultec se zanedlouho uchýlil na stromy. Skákal z vět-ve na větev přes závratné vzdálenosti a při každém do-skoku se drápy pevně zabořily do kůry tvrdého dřeva.

Jaguár rychle uháněl stezkou, kterou s procesím zdolá-vali dvě hodiny, a než se vynořil z džungle, vrátil se do lidské podoby. Hned jak se dostal mezi pole, viděl, že zvěst o cizích návštěvnících ho musela předejít - na po-lích nikdo nepracoval a Ulatos vřel nezvyklým ruchem.

Gultec klusal stejnoměrným krokem a davy v ulicích mu přirozeně otevíraly cestu; za chvíli doběhl na hlavní náměstí.

"Gultecu, pojdte sem!" volal hlas z malé pyramidy uprostřed náměstí a ruka Caxala, Ctihodného rádce Ula-tosu, na něj mávala. Rytíř vyběhl spěšně dvanáct schodů na vrchol plošiny a našel tam několik Rytířů Orlů a Jagu-árů i kněze Kachina, stojících kolem Caxala.

"Byli jsme přepadeni!" zuřil rádce.

Gultec přikývl. "Sám jsem je viděl - cizinci přijeli v obrovských kanoích. Shromažďují se na pobřeží pod Dvojí tváří.

Jsou záhadní, ale není jich mnoho."

"Nevíme, jestli nás chtějí přepadnout!" trval na svém třetí hlas. Gultec se obrátil a podíval se na Kachina, kněze

Quotala. "Musíme se s nimi nějak domluvit, zjistit, kdo jsou a co chtějí."

Caxal odvrátil oči od Kachina ke Gultecovi. "Kolik mužů dnes můžeme svolat?" Ctihodný rádce choval ke svým bojovníkům značnou nedůvěru, jenže nyní měl strach a ten zvítězil.

"Asi dvě stě Jaguárů a stejný počet Orlů." Rytíř Jaguá-rů se tázavě podíval na Loka, jeho protějšek, velící Rytí-řům Orlů.

"Možná... určitě víc než stovku," soudil Lok. Ačkoli ti dva válečníci nebyli v přátelském vztahu, vážili si vzá-jemné odvahy, zkušenosti a úsudku.

"Do večera tu můžeme mít deset tisíc mužů s oštěpy, zítra snad dvakrát tolik," uzavřel Gultec.

"Svolejte je všechny," rozhodl Caxal po krátké úvaze. "Přiveďte vojska na útes poblíž Dvojí tváře. Nebojujte s nimi!

Musíme se o nich něco dovědět!" Skupina se roz-cházela a Kachin přistoupil ke Gultecovi, než mohl sejít dolů.

"Ta dívka, Erixitl," syčel s pomstychtivě planoucím očima, které Gulteca víc než zneklidnily. "Dozvěděl jsem se, že jste ji unesl vy nebo jeden z vašich přísluhovačů. Její smrt nezůstane nepotrestaná!"

A rytíř, muž ocelové odvahy, zkušený velitel mnoha bitev, se pod knězovým upřeným pohledem kroutil jako chlapec.

"Nechápu, co míníte," zamumlal a sbíhaje schody pro-klínal všechny kněze i s jejich bohy.

? ? ?

Chitikas se vinul z ochranné zeleně a Erix nadobro ztuhla úžasem. Prvně viděla, že hadí kůži nepokrývaly šupiny, ale zářivé, hedvábně jemné spodní peří, jaké mají na prsou papoušci. Ten, co ji oslovil, seděl nehybně, pozoruje hada, jenž se vlnil vpřed.

Údivem vydechla, když se pár velkých opeřených kří-del, zářících červení, zelení, žlutí a modří, osvobodil z listnaté větve a pomaloučku se třepotal. Křídla se vzpína-la ze střední části těla a dosahovala výšky vzrostlého muže. Jak se objevovalo víc a víc jeho úžasné délky, vypadal, jako by nic nevážil. Žádná viditelná část těla se nedotýkala země. Hadí tvar se bezcílně stácel do smyček, zvolna se ve vzduchu kroutil, křídla se jemně zachvívala. Jeho jasné oči se do Erix zavrtaly, a přece z nich nevycházela žádná hrozba. Váhavě usedla na mrtvý kmen, aby ulevila strnu-lým svalům.

"Máš starosti," zašeptal tvor. "Možná ti mohu po-moct."

"Jistě, pomoci!" skřehotal papoušek souhlasně, snesl se dolů a usadil se hadovi na hlavě.

Erix se konečně uvolnila, cítila se v přítomnosti tohoto zvláštního tvora v bezpečí. Odpolední vedro a jednotvár-né bzučení hmyzu ji uklidňovalo. Vzdychla. Upřené hadí oči jako by vířily v opačných směrech, tělo se s tekutou lehkostí vlnilo ve volném tanci.

"Jsem z Nexaly," pronesla snivě. "Je to daleko odtud." Než mohla pokračovat, usnula.

? ? ?

Mixal sténal v duševní trýzni. Věděl, že Starověci ho zabijí, ale napřed tělo jeho ubohé osoby projde nekoneč-ným mučením. Ve svém utrpení si ani neuvědomil, že novicové nerozhodně postávají v kruhu kolem. Konečně se trochu sebral, cítil, že čekají na jeho instrukce, na jeho vedení.

Několik mladíků drželo hlídku; podivní návštěvníci se dosud nepokusili vystoupit nahoru na útes. Mixtal si pomyslel, že když už vážili cestu z domova, určitě se nespokojí pouze prohlídkou zalesněného pobřeží. Bylo zcela jasné, že jakmile se hnou od břehu, prvním místem, které budou chtít prozkoumat, je právě toto - pyramida na vrcholu útesu.

"To děvče!" řekl po chvíli. "Viděl někdo z vás, kam šlo?"

Muži se podívali do země. Hroty jejich ztužených vlá-sů se zavrtěly jako houf dikobrazů, předvádějících smu-teční tanec.

"Mohla jít jen do vnitrozemí," usoudil jeden učeň, vy-táhlý mladík jménem Atax. Mixtal si ho pamatoval, ne-bot' hned při prvních pokusech zacházel s obětním nožem s výjimečnou zručností. Jako každý nováček i Atax se dopouštěl chyb, jež vyžadovaly, aby se obětování proved-lo znovu, a jednou si to vyžádalo tři oběti, než řez udělal správně; ale dělal rychlé pokroky a teď by jeho síla moh-la být vítaným přínosem.

"Musíme ji najít!" Mixtal se zvedl. Na pokraji srázu se zastavil a díval se dolů - připustil si v duchu, že vypadají jako lidé. Jejich obrovské kanoe stočily křídla a připadalo mu, že těch, kteří byli už na břehu, mohla být asi stovka.

"Dej mi svůj nůž!" požádal jednoho novice a zasunul si obsidiánovou čepel za pás. Bylo mu stydno, že přišel o svůj, a cítil, jak se mu po tvářích rozlévá červeň, ale sna-žil se to ignorovat. "Do lesa! Následujte mne!"

Skupina kněží procešávala džungli podél pobřeží po mnoho hodin a den se stával každou minutu parnější. Na čas postupovali směrem na východ a překřídili mnohokrát cestu Erixina útěku, ale nikdo z nich se v divoké přírodě nevyznal, takže stopy přešli bez povšimnutí. Potom obrá-tili směr a vraceli se prohledaným územím. Horký vlhký vzduch je nehybností dusil, z rána se stalo odpoledne.

"Na chvilku si odpočineme," vydechl Mixtal a vyčer-paně se opřel o kmen. Mrzutě zaznamenal, že nikdo z kněží není tak unavený jako on. Avšak i jejich ztužené vlasy se zhroutily do spečené masy.

A zapáchaly.

"Nejsvětější, měli bychom možná vyhledat pomoc," navrhl opatrně Atax.

"Ne!" Mixtalem projela vlna chladné paniky a vzpru-žila ho. "My ji musíme najít. Je to náš úkol!"

Atax se pod výbuchem schoulil a Mixtala to mírně uspokojilo. Alespoň někdo s ním jednal s úctou! Podíval se po něm a nevěčnicně zamrkal, neboť mladý muž se svážel k zemi. Ten muž spal!

Rozčileně se otočil k ostatním a hněv rychle vychladl. Změnil se v cosi, co se blížilo hrůze. Všichni spali!

"Co se to s vámi děje?" drmolil žalostně. "Vzbud'te se!"

"Ne tak nahlas, ó Svatý," tišil ho hlas.

"Kdo je to? Kde jste?"

"Já budu mluvit a ty budeš poslouchat." Hlas ho jemně uklidňoval a Mixtal sám pocítil, že dosedl na zem. Po-slouchal.

"Hledat tu dívku tímto způsobem je hloupost, místo bezcílného bloudění musíš shromáždit bojovníky." Mix-tal nerozhodně pátral po zdroji, leč viděl pouze zeleň, ptáky a květiny v záplavě barevných tónů. Nevzpomínal si, že by džungle byla tak rozmanitá, byla skutečně krás-ná.

"Bojovníky?" ozval se kněz z velké dálky. "Jak?!" Cí-til, jako by mu oči pokrýval měkký příjemný povlak, jako když se hledí duhovým kouřem, jenže ten kouř byl uvnitř jeho očí.

"Čekej tady." Hlas ho uklidnil ještě víc svojí radou. Nemohl být na pochybách. "Bojovníci přijdou k tobě. A pak, až se rozhlédneš, uvidíš tu, co hledáš."

A potom se i Mixtal ponořil do spánku a upadl do snu plného zpívajících květin, mluvících hadů a žvanivých, zářivě barevných ptáků. Nějakou dobu odpočíval, až ho vzbudil hrdelní, tázavý mužský hlas.

"Knězi, proč tady spíte?"

"Co - " Mixtal nechápavě otevřel oči a posadil se. Spatřil tři Rytíře Jaguárů, včetně toho, jenž promluvil, a za nimi se táhl zástup mužů s oštěpy, kam až v lese do-hlédl. Každý nesl tři oštěpy s kamennými bodci, vrhač a kulatý dřevěný štít, potažený jaguáří kůží. Každý měl nosní přepážkou prostrčenou kost či ozdobené dřevo a na hlavě vysokou čelenku z oranžových per.

"Válečníci!" Kněz nyní živě vyskočil. "Vzhůru! Vzbud'te se!" Zkušeně dal kopanec Ataxovi a ještě jed-nomu novici.

"Válečníci už jsou tady!"

"Vy jste nás očekával?" zeptal se rytíř.

"Nepochybujte o Zaltecově vůli!" odsekl Mixtal. "Sly-šel jsem o vás přímo od Starověkých!" Přinejmenším si myslel, že tomu tak bylo. Věci se odvíjely příliš rychle a kněz s nimi nedokázal držet krok. Ale těšil ho strach, jenž při jeho slovech přelétl tvář Rytíře Jaguárů.

"Musíme provést důležitý příkaz. Oběť, kterou si Zal-tec vyžádal, uprchla a i teď budí bohův hněv. Musíme ji najít!

"Co je to za povídačky?" nasupil se rytíř. "Byli jsme sem vyslaní s celou setninou, abychom hlídali vetřelce!"

A sto setnin se chystá k pochodu na pobřeží. Nevím nic o nějaké o - "

"Vetřelci!" Mixtalova mysl se chopila nápadu. Oči mu stále hleděly pohyblivým závojem kouře, ale mozek vřel touhou velet. "Ano, jsou to právě oni. Ti ji vzali Zaltecovi z oltáře! Nechápete? Oni veřejně urazili naše bohy! Mu-síme žádat zpět, co právem patří Zaltecovi!"

"Mám rozkaz od samotného Gulteca," zabručel ner-vózně rytíř.

"Chtěl by Gultec, abyste tu stáli, zatímco naši bohové jsou únosem dívky zneuctíváni?" Mixtal se cítil nesmírně důležitý, jako kdyby ti válečníci kolem nebyli nic než malé děti.

Rytíř se otočil a tiše se domlouval s druhými veliteli setniny. Mixtal viděl, že gestikulují a dohadují se.

"Musíme jít! Povedu vás k vetřelcům a vy mi pomů-že-te získat naše vlastnictví!"

Mixtal vykročil do džungle, následován novici. Zástup válečníků se zvolna zařadil za nimi.

? ? ?

"Tamhle! Pojďme s nimi!" naléhala Martina. Halloran se rezignovaně podíval na čtyři muže s meči, kteří si klestili cestu na útes. Všude kolem nich průzkumné sku-piny pracovaly buď na pobřeží, nebo pátraly po stezkách k vysoko položenému území za přímořskou nížinou.

"Ne!" odvětil popuzený Hal. "Neměla byste být ani na břehu!" Toužebně si přál vést jednu ze skupin, jenže věděl, že Martina by stejně šla s ním. Zahledl se na Cordella ve společnosti Darien a biskupa, kteří od nich byli vzdáleni několik set yardů. Cítil na sobě biskupův pohled, kdykoliv se otočil.

A Martinin vyzývavý zrak mu čelil, když se obrátil zpátky.

"Víte, já nejsem děcko! Dovedu se o sebe postarat, a jestli se mnou nechcete jít, nemusíte! Půjdu na výzvedy." Kráčela vpřed a Hal se jako vždycky šoural za ní.

Chtěl ji uchopit za paži, avšak změnila si ho výsměš-nýma očima a ruce mu klesly dolů jako paralyzované.

"Prosím vás, čeho se tak bojíte?" škádli ho.

"Snad další hakuny. A všichni lidé k nám nemusí být přátelští!"

Začínala Hala rozčilovat. Nelíbil se mu způsob, jakým ho nutila, že dělal to, co si usmyslela. Ale nemohl jí hněv dát najevo. Nějaká vnitřní síla mu pomáhala zvládnout vztek, když ho manipulovala, potlačené pocity v něm však vřely a dýmaly.

"Ale vy mě musíte chránit, že ano!" Dotkla se jeho pa-že a Hal začal koktat. "Pohled'te na tohle! Schodiště!" zvolala náhle.

Stáli u paty útesu a vysoko nad nimi muži prosekávali stezku ve spletitém porostu. Nyní mohli vidět, že stezka byla ve skutečnosti sérií zarostlých žulových schodů, klikaticích se v ostrých úhlech přes svah útesu. Kus vpra-vo zíraly na moře ty dva obrovité obličej.

Martina Hala vedla nahoru a zanedlouho vystoupili ke čtyřem vojákům. Halloran litoval, že s sebou na břeh nevzal Kaprála. Psi legie byli dobří na odhalení léček a jiných nepříjemných překvapení.

Toto schodiště i oba obličej a pyramida svědčily o organizovanější, lidnatější kultuře, než s jakou se setkali na ostrovech. Jejich zanedbaný stav však dokládá, že je nikdo nepoužívá.

Hal by se byl těšil z výzkumu i ze skvělé vyhlídky na zátoku s unikátními sochami a strnulými skalami. Díky Martininu manipulování se cítil bídě, byl zhnusený vlastní slabostí.

Výstup trval dlouho, loď dole se s výškou zmenšova-ly. Legie se už povětšinou vylodila a taky se cítil odříznu-tý.

Viděl, že Daggrande vede k patě schodiště asi dvacítku lučičníků a mužů s meči, a to ho trochu uklidnilo.

"Kapitáne?" Dosáhli vrcholu a jeden z mužů uhnul stranou, aby mohl projít. Hal vystoupil na křovinatý pás země, táhnoucí se podél okraje strmého srázu na sever a na jih. Asi sto stop od okraje se zvedala zelená zeď tro-pického dešťového lesa.

"Tamhle je pyramida!" zvolala Martina, ukazujíc na sever, a Hal spatřil tuto stavbu asi míli odtud.

"Pojďme tím směrem," navrhl. Věděl, že tam najde další členy expedice.

Poněkud ho překvapilo, že Martina souhlasila.

9

První krev

ERIX SE VZBUDILA. MYSL MĚLA NEZVYKLE čistou, bez otupělosti, jež provází náhlé probuzení do hroziícího nebezpečí. Posadila se. První myšlenka patřila Chitikasovi, avšak had zmizel.

Bylo stále dost světlo a velké vedro. Její místo v křo-visku skýtalo jakýsi úkryt; dalo se předpokládat, že cizin-ci budou celou oblast zkoumat, a pro ostřejší oči byl úkryt nedostatečný, ty trsy keřů ji nemohly schovat.

Musela se poohlédnout po bezpečnějším místě, začala se tedy plazit k džungli. Zanedlouho našla stezku, po níž šla už dřív, a často se ohlížela přes rameno a naslouchala, zda za sebou neuslyší nějaké podezřelé zvuky.

Prošla zákutem a náhle si s úlekem uvědomila, že mě-la dávat víc pozor na cestu před sebou. Z nedalekého ohybu vykročil velekněz Mixtal, tvář zkřivenou v nelid-skou masku náboženského vytržení. Hleděl jí přímo do očí, než odskočila stranou, zakopla a spadla do změti listí.

Skrčila se za silnou větví velikého stromu a čekala, kdy vzbudí poplach. Nemohl ji přehlédnout, a přece po-chodoval kolem jejího úkrytu s očima fanaticky zafixo-vanými na cosi vepředu!

Měla strach, že uslyší bušení jejího srdce, a snažila se je uklidnit. Ležela pod baldachýnem mokrých větví, viděla nohy Mixtalových učňů a za nimi dlouhou řadu vojen-ských sandálů. Docházelo jí, že nějakým zázrakem opět vyvázla.

Mixtal ji viděl a ignoroval a ti ostatní, soustře-dění na neschůdnou stezku, se nenamáhalí, aby s patriar-chou udrželi krok. Nezahlédli ji!

Mladá žena čekala několik minut. Srdce se jí pomalu utišilo a Erix se vyškrábala zpátky na úzkou stezku. Kněz s válečníky zmizeli z dohledu. Věděla, že jedinou rozum-nou věcí bylo obrátit se do vnitrozemí, ke svobodě, opač-ným směrem, než kterým odešel kněz a bojovníci. Bizar-ní výraz na mužově tváři jí však nešel z mysli, stále jej v duchu viděla. Bylo v něm něco tak nepřirozeného, tak zběsilého, že v ní vzbudil nepřekonatelnou zvědavost.

Erix si lála do bláznů, ale vydala se potichoučku stezkou za Mixtalem a řadou mužů s oštěpy.

? ? ?

Mixtal hnaný neovladatelným pocitem záměru kráčel umíněně vpřed. Všechno bylo jasné. Slova šeptaná do jeho uší

musela vyjít od Starověkých! Válečníci přece přišli, jak mu bylo řečeno! Ted' se jeho stále jakoby mlhavý, nezřetelný zrak upřel na končící les. Vykročil z ochranného pláště zeleně a překvapeně zůstal stát.

V nevěře si promnul zamlžené oči - co měl před sebou, nemohl být omyl. Tamhle byla dívka, co mu na počátku dne unikla z oltáře! Procházela křovinatým pásem na okraji útesu, doprovázená pětici cizích válečníků.

"To je ona!" sykl a pozpátku ustoupil do skrytu k rytířům a bojovníkům, kteří se shromáždili na okraji džungle.

Ted' všichni cizince pozorovali přes husté větve. Pět mužů, jeden z nich obalený stříbrem, tvořilo kolem ženy malý ochranný kruh a všichni zvolna kráčeli podél vršku útesu. Byli vzdálení, co by oštěpem dohodil.

Novic Atax se udiveně podíval na Mixtala a potom na cizí, rudovlasou dívku, která mu Erix nepřipomínala ani v nejmenším.

"Nejsvětější patriarcho - " začal, leč Mixtal ho neposlouchal. Naopak, přimhouřil oči, aby lépe viděl, a dychtivě kývl. Atax viděl rudovlasou cizinku, ale Mixtal zřejmě viděl někoho jiného. Říkal si, jestli se snad nezbláznil, ale usoudil, že šilenství zakrývá oči kněze, ne jeho.

"Vidíte?" Kněz vážně oslovil Rytíře Jaguárů. "Tihle ničemové ji vzali z mého oltáře!"

Opět si dívku prohlížel. Závoj před očima ho rozčilo-val, připadalo mu, že jediným směrem, jímž viděl jasně, byl směr k tomu děvčeti, Erixitl. Ta nebyla zastřená. Viděl její černé vlasy, temně měděnou pokožku, dokonce i ten její roztrhaný vězeňský háv v křišťálově jasných detailech.

"Dostali jsme rozkaz, že nesmíme cizince napadnout," pozastavil se rytíř.

Mixtal zmateně mrkal. Neušlo mu, že oči bojovníků přeletují od dívky k němu a nazpět. Přemýšlel znovu o možnosti porážky, o tom, jak bude čelit se svým nezdařem Starověkým, jak ztratí vlastní život náhradou za život dívky, jež mu unikla.

Nesmí selhat! Ne, když už je tak blízko, když má svou kořist před očima. "Nechť Zaltecova zloba dopadne na vaše hlavy," zahučel na bojovníky. "Dívka bude moje!"

Mixtal bojovně vykřikl a vyskočil z lesa. Zvedl obsidiánový nůž nad hlavu a s řevem zaútočil.

Rytíři Jaguárů, pohánění daleko hlubšími instinkty než vojenská disciplína, váhali po jeho výpadu snad jednu vteřinu.

Pak zvedli paže a se zástupem jednoho sta bojovníků kněze následovali.

"Pošlete za ní Alvarra!" žádal biskup s hněvivým pohledem k útesu. "Halloranovi nepřísluší, aby ji takhle bral do divočiny!"

"Jde tam Daggrande," uklidňoval ho jemně Cordell. Znal Hallorana. A kapitán - generál dobře poznal dívčinu tvrdohlavou povahu - charakterový rys, který si otec zřejmě neuvědomoval; podezřívá, že to nebyl Halův nápad vzdálit se dosahu legie.

"Helmova kletba na toho všiváka!" vrčel kněz s očima na Halloranovi. "Ze všech těch - "

"Hledte, příteli," velitel v duchu proklínal biskupa, ale hlas zůstal jemný. "Vrátí se brzo. Alvarro je daleko na pravém křídle, hledá pastvu pro koně." Cordell mávl někam k severu. Věděl, že neshoda mezi Alvarrem a Halloranem měla daleko do urovnání a Halovu důvěru by nemohl víc zklamat, než kdyby za ním poslal jeho rivala.

"Budou tu za pár minut a já si s ním pak promluví. Je to dobrý voják." Věděl, že biskup dceru hluboce miluje. Jeho vztah k ní však měl hlubší kořeny, jímž velitel dobře nerozuměl - možná že byla Domincusovou poslední spojnicí k mladším, klidnějším časům. Nebýval vřdyc-ký vojenským knězem.

Biskup rozčileně hleděl na útes. "Jestli dopustí, aby se jí něco přihodilo..." Myšlenku nedokončil - ani nemusel.

? ? ?

Šílený válečný křik strhl Halloranovu pozornost směrem k džungli. Vycítil jeho dosah ještě dřív, než nožem mávající domorodec vyrazil na dohled, následován o vteřinu později houfem bojovníků. Pera oranžových čelenek současně mávla, jak se linie zastavila, a legionář viděl, jak ukládají oštěpy do ručních vrhačů.

Priskočil před Martinu a zvedl štít, aby ji ochránil hlavu a tělo. Oštěpy se vznesly do vzduchu a Hal vyjekl bolestí, když mu jeden odřel masitou část stehna. Další práskl do hrudního brnění a třetí narazil do štítu.

Jeden legionář nereagoval dost pohotově a oštěp s ka-menou špicí mu projel krkem. Tři zbylí zvedli štíty včas, ač jeden byl zraněn na paži. Věděl, že pletené kožené brnění pěšáků nebude vůči tomuto druhu zbraní tak odolné jak jeho ocel.

"Štíty ven!" zvolal, ti tři se k němu připojili v oblouku čelem k domorodcům a s tasenými meči chránili Martinu, která stála za nimi. Bezmocně pozorovali svého smrtelně raněného druha vydechnout život.

"Běžte zpět... rychle!" rozkázal Halloran Martině, aniž se obrátil.

"Na schody. Ať přijde Daggrande!"

Pohlédl přes rameno a zjistil, že dívka šokované zírá na řvoucí dav útočících domorodců - opořené hlavy po-skakovaly, bronzové obličej se křivilo a kroutilo tyčka-mi, jež jim protínaly nosy. Hvízdali a ječeli a rámus, co dělali, by stačil, aby serval listí ze stromů.

Pádili nízkým křovím, na půl cestě ke kořisti se náhle zastavili a napřáhli ruce dozadu k vržení další salvy oštěpů.

"U Helma, běžte!" Otočil se k Martině a rukou se štítem jí sevřel rameno. Konečně se probírala a rozběhla, ale hned zůstala nohou viset ve spleti šlahounů. Spadla jako dřevo a Halovi se hrůzou zastavilo srdce. Musí ji dostat do bezpečí! Na ničem jiném nezáleželo.

"Pozor!" křikl jeden z jeho mužů.

Halloran bleskově zvedl štít, s ostatními muži se skrčili a zaštitili dívku i svá těla. Druhá salva vržená z kratšího dosahu nenašla mezi vojáky Zlaté legie cíl.

Útočníci obnovili výpad, následující svého fanatického vůdce.

Když se přiblížil, Hallorana šokoval jeho krví zalepený, špinavý vzhled. Viděl nůž z tmavého obsidiánu, černý znak na jílci. Snažil se proletět kolem Hala a kapitán mu do tváře vrazil štít. Černě oděná postava padla k zemi, ale masa domorodých bojovníků proudila vpřed s neutuchající zuřivostí.

"Bijte je!" křikl s pochybami, že přežijí. Vrhл poslední pohled za sebe, Martina se zvedala na nohy a její oči němě zíraly na roj řvoucích, vyjících útočníků. Halloran ji zoufale postrčil zpátky do malého kruhu legionářů. Štítem urazil kamennou špičící oštěpu a mečem čistě rozeťnul domorodcovu prošívané brnění. Další muž bodl a Halloran mu přetl dřevěný meč, rozdrtil obličej jiného útočníka svým štítem.

Viděl blýskavou ocel svých mužů po bocích. Ti čtyři chránili ve svém středu Martinu, bránice se zuřivě záplavě dorážejících zbraní. Halloran nepřestával uhýbat, kroutit se a bodat. Měl pocit, jako by se jeho život stal ohniskem tmavých tváří, péřových členek a krve.

Slyšel sten bolesti, když jeho muž padl s hlubokou ranou v noze. Tři zbývající disciplinovaně uzavřeli kruh, ale další muž se skácel, když mu špičící oštěpu projela mezi pásy jeho brnění.

Víc než dvacet krvácejících těl pokrývalo zem kolem nich, počet nepřátel však byl příliš vysoký. Ruka s mečem mu ztěžkla jako olovo, neměl tušení, jak je na tom poslední voják za jeho zády. Nepostřehl, že se mezi ně vplížili kněží, zmocnili se Martiny a táhli ji ze vřavy.

Spatřil toho fanatika, jehož šílený výpad bitce předcházel, jak se pomalu zvedá na nohy z dosahu jeho meče. Na zlomek vteřiny domorodci ustoupili a oba legionáři těžce oddechovali, obklopeni mrtvými těly.

Vtom zaslechl, jak jeho druh vyjekl a opřel se o něho plnou vahou, než se svezl k zemi - ostrý oštěp sklouzl po jeho opasku a vjel mu do břicha.

Kněz vytáhl z opasku kus provazu a držel jej před sebou ve vztažených rukou. Kroutil se jako had a Halloran se vskutku domníval, že je to had. Konečně viděl, že je to prázdná hadí kůže, ačkoliv se svíjela, jako kdyby byla živá.

Odporný kněz štkl nějaký rozkaz, Hal nestačil ani zareagovat, provaz přilétl k němu, rostl a svíjel sít jako pavučinu, jež mu připoutala ruce pevně k tělu a pak ho těžce strhla k zemi.

V příští vteřině k němu přiskočilo několik domorodců, dokončili poutání a sebrali mu meč.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

V úpěnlivé prosbě pravdy v srdci Opeřeného.

Poslové Zkázky přistáli u břehů Mazticy. Poštli v ptačí podobě pozoroval jejich příchod. Hlásí, že jejich počty jsou malé, ale jejich plavidla jsou masivní.

Naltecona trpí záchvatem sklíčenosti a dumání. Niko-ho nepřijímá, vůbec nehovoří o svých obavách. Posílá stále více Orlů, aby přichod hlídali, a v trýzni čeká na slova, která nemohou nabídnout žádné uklidnění.

Ctihodný rádce si je jistý smyslem těchto mnohaletých znamení. Bojí se dopadu, ale o jejich významu již nepochybuje. Jenom já bych ho mohl odradit, neboť znám pravdu. Ale v tom mi brání závazek mé přísahy mlčení.

Mezitím velitelé jeho vojsk, Orlové i Jaguáři, žádají o svolání armády, která by vytlačila cizince zpátky na moře.

Nejzarputilejším zastáncem tohoto postupu je Nalteconův synovec Poštli. Leč Natecona jejich rady nepřijímá, neboť přesvědčil sám sebe, že tito návštěvníci nejsou nikým jiným než Mlčícím rádce s jeho oblíbenci, který se konečně vrací do svého království Pravého Světa.

10

Obětování

MOTÝLI VŠECH MOŽNÝCH BAREV A VELIKOSTI se třepotali v pletené kleci z nejjemnějšího rákosu. Coton, Mlčící patriarcha Quotala, ji nesl po schodech pyramidy. V druhé ruce nesl barevnou výzdobu z květů vonících svěží, vlhkou vůní zeminy. Ačkoli u paty pyramidy odpočívala nosítka pluny, Coton dal přednost výstupu po vlastních nohou. Mimoto stavba nebyla zdaleka tak vysoká jako Velká pyramida, na níž se tyčily chrámy Zalteca, Calora a Tez-cy. Zakrátko dosáhl vrcholu a zde posadil klec na blok z křemene, jenž mu sloužil za oltář; kámen v poledním slunci oslnivě, skoro průsvitně zářil.

Pyramida vynesla osamělého velekněze vysoko nad nexalské domy a on nechal svůj zrak otálet v každém ze čtyř směrů. Na každou stranu oltáře velikosti stolu položil různé zbarvené květy. Pak zvedl dvířka klece.

Jeden za druhým motýli všech představitelných barev klec opouštěli, vířili zmateně vzduchem, někteří usedali na zahradní terasy, jiní stoupali vzhůru k obloze jako okouzující vlákno barev sahajících od oltáře k nebesům.

A pak odletěli. Coton s duchem osvěženým tichým obřadem rychle sestoupil dolů. Nepřekvapilo ho, že dole ve dvoře na něho čeká urozený Poštli.

Nalteconův synovec byl v plné uniformě, na níž jako válečník Orlů měl plné právo. Jeho spodní ret, v dětství provrtaný, se pyšnil zátkou z čistého zlata. Pláštěnka i členka hýřily nápadným uspořádáním per. Od sandálů, kryjících chodidla, se řemínky křížily až ke kolenům. Nad hlavou mu mával vějíř pluny, jenž ho stínil a čechral všechnu tu

nádhru jemným vánkem.

"Quotalův Cotone, chci s vámi mluvit. O Pravém Svě-tě víte mnoho - a já málo. Snad všechno, co vím, je, že se musím učit."

Kněz ho chvíli němě studoval. Před několika lety, než složil přísahu a stal se patriarchou, ho učil. Chlapec byl ze všech Cotonovým žáků nejnadanější a byl rozeným vůdcem starších a silnějších hochů. Kněz Quotala s potěšením sledoval jeho dospívání v muže.

Poštli choval ke knězi stejné city. Zatímco většina mladíků, kteří aspirovali na válečníky, si v pokání řezala paže a hledala zajatce pro Zaltecův oltář, obrátil se Poštli na cestu Opeřeného. Chtěl získat Rytířství Orlů, nejvyšší a nejctihodnější řád v celé Maztice.

Rytíři Jaguárů následovali Zalteca, neboť magie hišny - kouzlo spáru - vyžadovala oběti krve a bez moci tohoto kouzla Rytíř Jaguárů nebyl ničím. Válečníci z řad Orlů však mohli uctívat boha dle svého výběru a hodně z nich zvolilo Quotala. Avšak mnoho roků studia, těžké zkoušky - tělesné i duševní - a k tomu přísná kázeň způsobily, že uspěl jen jeden z deseti; těch devět svého vytouženého cíle nedosáhlo.

I mezi těmi úspěšnými zářil Poštli jako muž velkých schopností, zručnosti, odvahy a inteligence. V bitvách získal mnoho zajatců, vězňů, kteří byli buď prodáni do otroctví nebo dali svá srdce oltářům Zalteca. Nedávno velel nexalským vojákům v trestné výpravě proti Pezelacu, jenž měl významné zdroje obsidiánu, soli i zlata a jenž vykazoval známky rebelie.

Poštliho vojska s povstalec-kými rebely rychle skončila a poplatky upírané Nexalu byly ihned zaplacené.

Coton vycítil, že jeho oblíbený šlechtic stojí před závažným rozhodnutím. Nemohl s ním mluvit, ale mohl naslouchat.

"Můj strýc, velký Naltecona, se stal největším ze všech mocných," světoval se Poštli tiše. "Je mocnější než kte-rýkoli z rádců v dějinách Nexalu. Nikdy náš národ nedo-stával tolik poplatků z tolika podrobených zemí."

Coton kývl. Věděl, že Poštli je odvážný v boji, ale také neobyčejně vnímavý. Projevoval smysl pro rozvahu, která se u mladých bojovníků vyskytla jen zřídka. Kněz čekal, až bude pokračovat.

"Město denně roste, jak se plovoucí zahrady rozšiřují. Více pokladů, více kakaa, kukuřice, peří - a víc zlata - plyne do mocného Nexalu, Srdce Pravého Světa. Zalte-covi se nabízí více srdcí než kdy dříve.

A přece, Cotone, přicházíte na tuto pyramidu a vy-pouštíte motýly. Přinesete své květy a neřeknete nic." Oči Poštliho neuhnuly kněžovu pronikavému pohledu.

"Neříkáte nic, neboť nám tolik ukazujete, a přece vám nedokážeme rozumět." Něco - snad souhlas - zbarvilo kněžův zrak. "Myslím, že nám ukazujete, jací jsme byli kdysi, jací bychom mohli být. Vy nám to ukazujete a my to nevidíme.

Cotone, měl jsem sen. Věřím, že mi jej seslal Quotal, a já tedy musím jít hledat jeho vůli." Poštli zvolna přechá-zel a pečlivě vzpomínal na všechny podrobnosti, jež chtěl knězi sdělit.

"Zdálo se mi o rozlehlé, obrovské poušti, poušti, která zahrnovala i Nexal! Přes tu poušť jsem šel pěšky pod žhavým, hořícím sluncem a neměl jsem vodu. Potom jsem byl náhle obklopen maličkými muži a tito muži měli veliké stříbrné kolo." Poštli zaznamenal, že Cotonovi se při jeho popisu zvedlo obočí.

"V tom kole jsem ušel odraz opeřeného hada - dlou-hou vládnou věc se zářivými pery a velkou moudrostí. A tento had byl hlasem Quotala! Víím to jistě!"

Poštli se na dlouhé minuty odmlčel, Coton ho trpělivě pozoroval. Konečně vzhlédl. "Opustím Nexal, abych tuto pravdu našel. Možná spočívá v těch cizincích. Když v Payitu přistáli, letěl jsem nad nimi a viděl je. Možná spočívá někde mezi jejich a naším způsobem života a možná ji vůbec nenajdu." Poštli hleděl Cotonovi přímo do očí. "Ale musím najít to stříbrné kolo!"

Cotonovy oči zalétly vzhůru k čisté modré obloze. Po-tom hleděly k jihu, než se zaměřily neurčitě do dálky. Poštli v tom gestu viděl radu.

"Půjdu pěšky. Ne křídla, ale nohy mě ponesou Pravým Světem. Snad dojdou k této znalosti, jež mi stále uniká; možná, že nenajdu nic.

Ale buď ji najdu, nebo při tom ztratím život."

? ? ?

Daggrande si představoval, jak slaná tříšť požírá jeho ocel, koroduje zářný lesk jeho přilby, poskvřňuje bez-chybný kov jeho hrudního plátu a zahryzává se do ostří jeho krátkého meče. Vedl skupinu dvou tuctů legionářů, smíšenou tlupu s meči a kušemi, k vrcholu kamenného schodiště. Halloran s Martinou tam nahoru došli před několika minutami. "Hrom do té ženské!" brumlal si pro sebe. "Teď mi Cordell přikáže, abych ji sledoval a ne-spouštěl z ní oko! Jsem snad kojná?" Měl podezření, že v tom rozkazu měl prsty biskup. Viděl, jak se po nich zlob-ně díval, když začali s výstupem. "Myslel jsem, že ten kluk má více rozumu," stěžoval si. "No jo, vždyť je to jen člověk, ale čekal jsem od něj víc."

Daggrande najednou přestal s přemýšlením a probudil se v něm voják. Nemohl definovat, co ho probudilo, jestli to byl pach krve, slabý závan ozvuku bitvy či cosi pra-dávného, pud zděděný po předcích, ale bez váhání dal znamení ke zvednutí zbraní.

Trpasličí veterán napjatě vystoupil pár posledních schodů. Viděl vrch útesu, křovinatý pás podél srázu, za nímž se sto stop daleko zelenala džungle.

Daggrande se nehlučně vytáhl na křovinatou rovinu - přihrbený, kuši připravenou k výstřelu. Stejně tiše nařídil mužům, aby opustili schodiště a rozestoupili se do polo-kruhu.

Nikde nebyla známka lidské přítomnosti mimo nízkou pyramidu asi míli odtud.

Neztrácel čas uvažováním, kam Hal s Martinou a čtyřmi muži odešli. Utvořil bojovou linii sto stop dlouhou a rychle je vedl doprava k pyramidě. Linie se vydala vpřed a vojáci na postupu prozkoumávali každý keř.

Za minutu našli těla.

? ? ?

Erixitl, naprosto strnulá v nedostatečném bezpečí trsu košatého kapradí, bez dechu pozorovala. Viděla kněze, co ji chtěl zabít - jeho vychrtlá kostnatá postava uháněla bezohledně vpřed. Za ním spěchali jeho učni a zástup bojovníků. Viděla vězně, mladou ženu svázanou tak, jak byla i ona - zavázané oči, roubík v ústech a ruce spoutané vepředu.

Nejpodivnější ze všech byl lesknoucí se válečník, klo-pýtající za ženou; roubík mu také nedali. Jeho stříbrná košile byla pevný kus kovu, pomyslela si, že musí být neuvěřitelně těžká.

"Jeho musíš zachránit," sykl jí do ucha jemný hlas. Erix sotva zdusila výkřik děsu.

"Chitikasi!" vydechla, když se pernatý had vysoukal z podrostu a svinul se do hebké spirály. Ačkoliv viděla tohoto tvora teprve podruhé, cítila radost, jako kdyby právě potkala starého moudrého přítele. Náhle ji ten pocit jaksi zarazil. Pohlédla upřímně na okřídleného hada.

"Řekni mi, co se děje? Proč kněz zajal tu cizí ženu a válečníka?"

"Zajal ji, protože si myslí, že jsi to ty. Bere ji k Zalte-covu oltáři."

V nevíře se otočila k procesí. "Jak si může myslet, že jsem to já? Máme rozdílné pokožky, vlasy si nejsou vů-bec podobné, nic -"

"Kouzlo plumy mu zamlžuje oči." Chitikas lehce za-třepal křídly a Erix napadlo, že to vypadalo jako lidský smích. "Vidí tebe, a plní tedy přání svého boha."

Připomněla si jeho nezvyklý pozdrav. "Řekl jsi, že ho musím zachránit. Proč? A jak? Co máš na mysli?"

Had sklonil hlavu, jazyk vystřelil z tlamy a zmizel. "Přikazuji ti, abys ho zachránila na oplátku za záchranu svého života, neboť kněz se domnívá, že zabíjí tebe. Už tě nebude hledat."

"Ne!" Erix zuřivě šeptala, namáhajíc se potlačit hlu-boké rozhořčení. "Nejsem tvůj otrok, nebudu tančit, jak pískáš!

Unikla jsem sama, bez tvé pomoci! Takže jestli chceš, můžeš ji proměnit do ní samé a nechat kněze, ať si po mně jde!

Nemůžeš mi nařizovat, abych tě posloucha-la!"

"Nemohu nic změnit," kýval Chitikas smutně hlavou ze strany na stranu. "Je to vůle bohů."

"Bohů? Jakých bohů? Zalteca? Nebo jeho dětí, Azula a Tezcy?"

Erixin hlas stoupal, ale procesí naštěstí už přešlo a zmizelo v džungli. Nemohla se vyhnout pohrdavému tónu. "Co tito bozi pro mne vykonali mimo to, že touží, aby se mé srdce ocitlo na oltáři?"

"Bohů je víc, než co jsi teď vyjmenovala. Jsí středem velkého zájmu." Chitikas na ni přísně hleděl, ale setkal se s planoucím, pyšným pohledem.

"Nebo se Quotal, sám Tichý rádce, snížil, aby ke mně promluvil, ke mně - otrokyni a uprchlici? Každý ví, že hovoří jen ke svým velekněžím, a to ještě jen tehdy, když se zavážou slibem mlčení!"

Chitikas sklonil hlavu a Erix poprvé viděla v jeho ges-tu náznak hrozby. Žluté oči hleděly bez mrknutí vzhůru. "Věř si, čemu chceš," syčel, "ale musíš to mít na paměti."

"Jdu pryč!" Erix se dopáleně postavila, vyzývajíc ope-řeného hada, aby se ji pokusil zastavit.

"Budiž," šeptl Chitikas. Jediným mávnutím křídel se vznesl do vzduchu, propletl se mezi hustými stromy a téměř okamžitě se ztratil z dohledu.

Hořic hněvem pozorovala létajícího hada, dokud ne-zmizel. Pak se otočila a vydala se džunglí. Nevšimla si, že jde cestou, již odešel kněz s vězni.

? ? ?

Halloran se potácel omámeně lesní stezkou. Před ním klopýtala Martina mimo jeho dosah nebo schopnost ji nějak utěšit. Za sebou zanechal čtyři odvážné, mrtvé muže. Vězni šli někde uprostřed průvodu a každého do-provázal pár statných domorodců.

Martina! Jak se to mohlo stát? Propadl beznaději, všechno v něm sténalo. Jedna část jeho bytosti ji vztekle vinila, že byli chyceni kvůli její umíněné tvrdohlavosti. Pověštinou se však nemohl zbavit vzpomínky na výraz holého děsu, když ji kněží chytli a spoutali. Tu část drá-sal pocit viny a nedostatečnosti. Zklamal!

Doba před jejich zjetím, před pár minutami, jako by patřila k životu někoho jiného. Stále před očima viděl rozšklebené obličejy a trojici, oděnou v bizarních jaguá-řích kůžích, s obličejí orámovanými rozevřenými čelistmi jejich příleb; ale ten popelem pomazaný kněz s pokřive-ným fanatickým úsměvem byl nejhrůznější.

Domorodci se o ně velice zajímali. Hned jak je zajali, Halův hrudní plát se stal středem pozornosti, neboť se o něj během boje rozbilo mnoho oštěpů i mečů. Mohutný zmařený bojovník, oděný v jaguáři kůži a lebce, jej prohlížel s obzvláštní pečlivostí, dotýkal se ho, bodal do něj prstem a teď měl Halův ostrý, dlouhý meč. Bmění i přílbu mu však ponechali.

Těla mrtvých vojáků a domorodců zůstala ležet, kde padli. V bitvě zahynuli dva z jaguářích mužů a několik tuctů bojovníků.

Halloran usoudil, že skvrnitý bojovník a kněz spolu nesouhlasili, že by mrtvá těla měla zůstat na bojišti, ale kněz očividně po dlouhém rozčileném dohadování prosa-dil svou vůli.

Halova mysl se zmítala vírem představ úplné zkázy a stále ještě nechápal, jak rychle je ta katastrofa postihla. Pro jaký hrozný účel je zajali? Proč jen Martině zavázali oči a ústa? Začínal mít podezření, že byla vybraná pro nějaký speciální účel a při té myšlence ho i krev mrazila.

"Martino!" odhodlal se šeptem zavolat. Viděl, jak že-nina páteř ztuhla, a pak se mu lebka otřásla pod dopadem silné rány. Bojovník za ním varovně zabručel, chytil Hallorana za rameno a hrubě jím smýkl. Přitlačil mu ruku na ústa a kapitán jasně rozuměl, co žádal.

Nehybné horko pozdního odpoledne konečně zlomila lehká bríza. Nepřetržitý baldachýn větví a listů bránil jakémukoli pohledu na oblohu a Halloran neměl vůbec tušení, kterým směrem se ubírají. Lesní stezka se stáčela a chaoticky obracela, až byl přesvědčený, že se několikrát vrací přes jejich vlastní stopy.

Avšak něco kolem toho jaguářího muže, jenž zřejmě oddílů velel, i když trochu podléhal černě oděnému knězi, Hala ujistilo, že nebloudí.

Legionářova mysl začala opět fungovat a připomněl si, že nečinnost znamená jistou zkázu. Co mohu udělat? Jeho mozek couvl před vyhlídkou na dlouhé zjetí či něco horšího mezi těmito...

Nevěděl, co si má o nich myslet. Byli vojensky vycvičení lépe než kterýkoli kmen, s nímž se na ostrovech setkali.

Napínal svaly proti těsnému hadímu provazu, který mu svíral paže, a uvažoval, že tito lidé používali kouzla a bojovali ve velké, disciplinované formaci. Přidal k úvahám ty dva obličejce, vytesané do stěny útesů, a pyramidu a dospěl k závěru, že mají větší zkušenosti a zručnost, než co viděli dřív.

A přece je ten fanatický maniak přepadl s tak divošským barbarstvím, až ho zamrazilo. Ta krvavá změť vlasů, mrtvolné rysy, páchnoucí špínou byly nepopíratelně groteskní. Byli všichni takhle posedlí fanatismem a krvežíznivostí?

Ríkal si, jak jeho myšlenky samy od sebe sklouzly k nejčernějšímu dnu jeho života, že tohle je horší než ta bestie, co pohltila Arquiiuse.

Právě toto neštěstí mu dalo podnět, aby zanechal studia kouzelnictví a spolehl se raději na sílu ruky a ostrou ocel meče. Jenomže teď jeho ruce vázala pouta a meč nesl jiný muž, nepřítel. Na prchavý okamžik litoval, že na studia tak zanevřel. I ozbrojenec by mohl sem tam využít lehkého kouzla. Nedovedl si představit, jak by mu jeho omezený výběr zaříkání mohl v této situaci nějak pomoci.

Hrubé trhnutí provazu ho přivedlo zpět do skutečnosti. Na tváři cítil chladnou brízu a vůně moře mu prozradila, že se obrátili nazpět k pobřeží. Koruny zeleného listoví zadržovaly přímé sluneční paprsky, ale uvědomil si, že se blíží večer. Zdálo se mu to důležité, ač nevěděl proč.

Opět myslel na svá studia magie. Naučil se několika formulím kouzel, z nichž zbyly jen neurčité, rozmazané vzpomínky. Potřásl hlavou a podivil se, proč najednou vrtal do fáze života, kterou pohřbil před více než deseti lety.

Přišli k mýtině a náhle zůstali stát. Tvrdé ruce srazily Hallorana na zem a i z této pozice viděl, že bojovníci se v džungli rozvinují. Několik vrhlo oštěpy a neslyšně se rozběhli.

Za chvíli byli vězni postrčeni ven z lesa a Hal zahlédl stupňovitou pyramidu, kterou poprvé spatřili z paluby loď. U jejího základu leželi tři mrtví legionáři - Cordel-ovi průzkumníci k ní došli, aby tu v neočekávaném útočisku zahynuli.

Kněží je rychle vedli k pyramidě a s pomocí válečníků je tlačili na schody.

Na západě se slunce dotklo korun stromů. Halloran se podvědomě zachvěl. Uvědomil si, že za několik minut zapadne.

? ? ?

"Ohlas Cordellovi, že zde byl boj... čtyři muži zabiti. Nevidíme ani Hala, ani biskupovu dceru," štěkal Dag-grande a voják přikývl. "Budeme hledat stopy."

Trpaslík vedl své muže k džungli; voják běžel dolů po schodech a křikem se snažil přivábit pozornost.

"Graberte, ty jsi pracoval u zvěďů, že?" Daggrande se tázal legionáře s mečem. Muž lehce kývl a trpaslík dodal:

"Převezmeš vedení. Podívej se, jestli najdeš jejich stopy."

Sotva se zvěd obrátil k sešlapanému terénu, Daggrande již vydával další rozkazy.

"Jsou zde, kapitáne. Vedou do džungle," ohlásil spěšně Grabert. Skupina se seřadila. Daggrande umístil dva lučištníky za Graberta, pak byl on a za ním vždy pár lučištníků, pár vojáků s meči až k poslednímu lučištníko-vi. Domorodci zanechali širokou stezku a průzkumník ji mohl snadno sledovat. Rychle pochodovali hustou džunglí.

Daggrande spěchal, ale našlapoval tiše a zdálo se, že těžké vlhké parno mu nevádí. Hrudní plát mu pohodlně ležel na hrudi, těžké holínky se prodíraly křovím bez ohledu na bodláky a trny.

Pohlédl do zadních řad a přesvědčil se, že vojáci jsou v plné pohotovosti. Ve skupině bylo půl tuctu trpaslíků a kapitán věděl, že oni i ostatní muži byli zkušení, ostřílení veteráni, odvážní a zruční válečníci.

Uvažoval, proti komu pochodují, a malá váhavá část myšlenek patřila Halloranovi. Velice se snažil, aby tuto část umlčel, neboť pokládal přespřílišnou starost o něho za nebezpečnou překážku v nestranném velení. Nemohl však potlačit strach, který hrozil, že přeroste do paniky, kdykoliv pomyslel na svého chráněnce v rukou těch di-vochů. Všiml si, že se začíná šepět.

? ? ?

"U Zalteca, hněte sebou!" zařval vztekle Gultec na zástup kopiníků, kteří postupovali po stezce. Obrovské payitské vojsko vyšlo z Ulatosu krátce před setměním. Podle Gultecových měřítek se hadovitý zástup pomalu vlekl, leč tisíce bojovníků udržovaly stálý, stejnoměrný klus po spleti stezek, krouticích se džunglí a vedoucích k Dvojí tváři. Rytíř Jaguárů stál teď stranou stezky a pozoroval běží-cí muže. Armáda čítala sto setnin a každá z nich měla své vlastní výrazné pernaté čelenky, každá skupina měla jinou barvu. Bojovníci nesli oštěpy a vrhače, které umožňovaly mnohem delší vrhy než hody holou rukou. Někteří měli těžké dřevěné kyje a mnozí - sami veteráni - měli těžké macas s obsidiánovým ostřím.

Payitská armáda postupovala hladce ve dvojicích vpřed, a přece Gultec pocíťoval neklid. Určitě daleko převyšují počet cizinců, ale vzhled těch příchozích byl tak neobvyklý a jejich vybavení vypadalo tak mocné, že Gultec si nebyl bojem docela jistý. Možná, že setkání ani nevyústí v bitvu.

Náhle se k němu připojila postava, otočil se a zíral do pozorných očí kulatého kněze Kachina. Mužův šedivý vlas,

svázaný do jednoho uzlu, splýval přes rameno až k pasu. Rytíř Jaguárů měl chuť zmizet v džungli nebo se ztratit v kočičím tvaru. Leč pohlédl knězi přímo do očí.

"Všichni jsou nerozhodní." poznamenal Kachin věčně. "Nikdo - ani Caxal, Ctihodný rádce Ulatosu neví, co si má o těch návštěvnicích myslet. Chystají se k přepadu?"

Rytíř Jaguárů si během řeči kněze prohlížel, přemítaje nad jeho jednoduchou bílou pláštěnkou, vystouplým břichem a kulatými tvářemi. Od vyhublých, špinavých kněží mladších bohů se nesmírně lišil. Gultec mohl stěží uvěřit, že tento muž je vskutku pobožný.

"Vypadají velice zvláštně a pohybují se jako válečníci." Rytíř Jaguárů pečlivě vážil odpověď. "Domnívám se, že nepřišli v přátelství."

"Caxal se obává, že tito cizinci jsou posly samotného Quotala a že se Opeřený vrací - dle předpovědi - do Mazticy u Dvou tváří."

Kachin to řekl ironicky a Gultec ho zvědavě pozoroval. Nikdy neslyšel kněze, který by takovým tónem mluvil o svém vlastním bohu.

Kachin se suše uchechtl. "Překvapil jsem vás. Jedno vám řeknu, Rytíři Jaguárů, a měl byste mi věřit: Tito muži nejsou Quotalovi služebníci. Jejich plavidla nepři-nesla Tichého rádce nazpět k našim břehům."

"Jak to můžete vědět?" žádal Gultec. "Viděl jste je?"

"Myslíte, že velekněz Quotala by nevěděl, kdyby jeho pravý Pán čekal na náležité přivítání?" Kachin tvrdě pohlédl na Gulteca a ten se cítil jako zmítající se červ na háčku.

"Gultecu, poslouvejte dobře, co říkám! Tohle jsou muži a jsou to nebezpeční muži. Bude záležet na Payit'a-nech, jako jste vy a já, aby se jejich hrozba nestala kata-strofu!"

Rytíř hleděl na kněze se vzrůstající úctou. Tento muž se velmi lišil od slabošského Mixtala. Dokonce na vteřinu litoval výcviku, jenž ho umístil do řad Jaguárů, vyznávajících válečného Zalteca.

Jako by četl jeho myšlenky, kněz dodal nelaskavě: "Slávu boha nemusí měřit mrtvoly, nakupené pro jeho čest. Tohle je nejzávažnější omyl mladších bohů - jejich krvelačnost může zavinit zkázu, která Pravý Svět zničí!"

Kachinův tón se zostřil. "Co jsem vám řekl v Ulatosu, míním naprosto vážně: Jestli vy nebo ten kněz, co se ohání nožem, jste tu dívku, Erixitl, zabili, vyžádám si pomstu... v krvi!"

"Proč mi tedy teď radíte?" zavrčel Gultec.

"Čelíme naléhavějšímu nebezpečí, než je náš spor." Gultec v knězově hlasu slyšel hlubokou vážnost. "Bojíme se, že budoucnost světa, tak jak jej známe, je v sázce." Kachinův hlas se zlomil, prozradil jeho úzkost.

Gultec v duchu zavrčel. Nehledal radu u kněží, neměl rád, když mu ji někdo dával. Leč v tomto knězi bylo něco, čemu se dalo bezesporu věřit, co budilo úctu. Byl zřejmě velice moudrý a o jeho odvaze nebylo vůbec pochyb. Žádný kněz se nikdy neodvážil takhle s ním mluvit - dokonce dvakrát v jednom dnu.

A jestli cizinci tohoto muže děsí, pomyslel si, pak mu-sí být vskutku velice nebezpeční.

? ? ?

"Držte ji pevně!" napomenul Mixtal čtyři učně, z nichž každý držel jeden z Martinových údů. "Tentokrát nám už neuteče!" Kněz neviděl zmatené obličeje mladých noviců, kteří se přestali snažit ho upozornit, že jejich zajatkyne není Erix.

"Přived'te sem i toho muže!" Mixtal mávl k Halovi a několik válečníků je vystrkalo po strmých schodech na vrchol pyramidy. Na úzkých římsách povážlivě kolísali a Halovi blesklo hlavou, jestli by prudký, smrtelný pád nebyl lepší než to, co je čeká nahoře.

Mixtal vstoupil na plošinu, zvrátil hlavu nazad a šťastně se smál. Čelil zapadajícímu slunci a nechal se jeho paprsky ozářit, jak se dotklo korun stromů. Teď mi neu-nikne! Starověci budou potěšeni!

Rozhlédl se po davu a proklínal opět mlhu, která mu věčně plula před očima. Podíval se na moře. Ty divné okřídlené věci se zdály být velice daleko, jejich tvary se v západu slunce měnily ve stíny.

Učni a válečníci se tlačili na plošinu. Proč jsou všichni tak vážní? Mixtal zúžil oči, ale stále neviděl obličeje jasně... ta prokletá mlha!

Mladí novici dívky odstranili pouta, rozvázali hadr, jenž jí kryl oči, a táhli ji k oltáři. Zmítala se a kopala s očima vytřeštěnými hrůzou, ale čtyři muži ji snadno udrželi. Mixtal na ni hleděl, na tmavou kůži, jak inkoust černé vlasy - všechny ty detaily znal a viděl.

Všechno bylo naprosto jasné.

? ? ?

Halloranovi se při pohledu na odporný oltář zastavilo srdce. Kamenný blok měl velikost stolu a hnědočerné skvrny rozmazané po bocích dosvědčovaly jeho účel. Vedle bloku dřepěla bestiální socha s otevřenou tlamou. Martina vykřikla, roubík sotva zdušil její hlas.

"Ne!" zařval Hal a zoufale se bránil sevření svých vězňitelů.

"U Helma, ne!"

S šíleně zrůzněným obličejem se velekněz otočil k Halloranovi. Kolem vychrtlých tváří visely prameny spečených vlasů jako krvavá hřiva. Vztáhl k němu ruku a pomalu ji sevěřel v pěst.

Hal lapl po dechu, magický provaz se kolem něj utáhl a hrudní plát mu takřka drtil žebra. V hlavě mu bušilo, oči se zastřely krví. Ústa se reflexně hýbala, lapala po dechu, pro nějž v jeho plicích nebylo místo. Poslední výdech zněl jako

chroptění, klesl na kolena, bránil se bezvědomí. Tlak na jeho tělo ho drtil a náhle povolil. Halloran padl na obličej, paralyzován plícemi zoufale sajícími potřebný vzduch. Pomalu se zvedl na ruce a na kolena a dva bojovníci ho vytáhli na nohy. Drželi ho pevně, když se snažil dostat k oltáři. Nemohl zabránit, aby kněží nevypjali Martinu na oltář. Její vytřeštěné, šokované oči se k němu otočily. "Ne!" Zařval děsem a vztekem a další válečníci ho přidržovali. Martina zcela bezmocně ležela. Halloran bojoval, ale nemohl zasáhnout, nemohl vůbec nic. Velekněz zvedl ruku, zvedl kamenný nůž. Tmavý lesk obsidiánu zachytil poslední sluneční paprsky - rudý odraz zuřivosti a plamenné nenávisti, hořící v Halových očích. Potom nůž klesl, kněz prováděl čin, pro který žil. Mar-tina vydala jeden děsný sten; učni ji pevně drželi, ani se nepohnula. Mixtalova ruka pracovala rychle, řez byl bleskový, hluboký, přesný. A pak velekněz zvedl její srdce. Zdálo se, že tepe v umírajícím rytmu s blednoucím světlem slunce.

Payit

Twin Visages - Dvojí tvář; Ulatos R. - řeka Ulatos; Jungle - džungle; Far Payit - Daleký Payit

11

V rukou bohů

ERIXITL BOLESTNĚ VYDECHLA. VIDĚLA TU cizí dívku umírat, zemřela na Zaltecově oltáři místo ní! Přitiskla si ruku na ústa, aby nevzlykala, a překulila se do ochrany listnatého úkrytu.

Sledovala Mixtala a jeho vězně k pyramidě, k tomu místu, odkud uprchla. Při západu slunce byla na okraji džungle s jasným výhledem na kněze a oltář na horní plošině.

Pohlédla tam znovu a viděla, jak tělo děvčete zvedli z oltáře a bezcitně je hodili vedle. Mixtal vložil už tiché, neživé srdce do úst Zaltecovy sochy.

Vedle sebe slyšela tichounký šustot a nijak ji nepře-kvapilo, když se Chitikas přivlnil kolem kmene nízkého keře. Had klouzal k ní, skrytý před pyramidou.

"Ty jsi zavinil, že zemřela!" obvinila ho trpce. Žluté hadí oči se na ni bez mrknutí upřely. "Proč jsi to udělal?"

"Ten muž," šeptal Chitikas měkounce, "musíš za ním jít, musíš ho zachránit."

"Ne! Už jsem ti jednou řekla, že ne!" Erix hněvivě za-vrtěla hlavou a přemýšlela, proč šla za knězem a jeho průvodem k pyramidě, když si tolik přála utéct co nejdál. "Jak mu mám pomoci, když je v zajetí toho Krvavého?"

"Pomoci plumy - kouzla per," navrhl Chitikas a povy-strčil jazyk. "Drži ho kněz. Ty můžeš to kouzlo zlomit."

"Ne!" Odvrátila se od hada, oči jí nechtěně sklouzly na skvrnitou hadí kůži a připomněla si, jak se ji Mixtal sna-žil polapit na chrámovém dvorku a jak zášleh magie strhl to hadí pouto neživě k zemi.

V nastávajícím šeru uviděla Mixtala pozorovat muže se stříbrnou hrudí, potom k němu vykročil a zůstal neroz-hodně stát. Rytíř Jaguárů mu zastoupil cestu a Erix vidě-la, že ten pár rozčileně gestikuluje.

"Proč to děláš?" Erix se otočila k Chitikasovi s výčit-kou v tónu hlasu. "Proč jsi mě zachránil? Proč to ta dívka musela zaplatit svým životem?"

"Měla bys to chápat," odvětil had a i jeho hlas zněl vy-čítavě. "Byla jsi ukrývaná a chráněná blahosklonnou mocí Opeřeného po celý život. Přišel čas, abys dluh zača-la splácet!"

"Ochraňovaná? Ukrývaná?" Dívčin hlas byl tiché, zu-řivé syčení. "Jako dítě mě zajali, prodali do otroctví! Byla jsem napadená majitelovým synem, opět prodaná a téměř obětovaná! O jakém úkrytu a ochraně to mluvíš?"

"Jsi přece naživu, ne?"

"Proč bych měla být Quotalovi vděčná za svůj život! To mi, prosím, vysvětli - jestli můžeš!" Zlost v ní uléhala s podivem, co se jí to Chitikas snaží namluvit.

"Už jsme se jednou viděli, tehdy jsem tě zachránil. Měla by sis vzpomenout!" Had jí před obličejem lehce mávl ocasem - známý pohyb! A nyní jí došla spojitost.

"Můj poslední den v Palulu... Obcházela jsem otcovy pasti! Na vzdálené straně jsem něco zahlédla a šla za tím. To jsi byl ty!"

Chitikas spokojeně kývl a rychle se vyhnul ráně do tváře. "To ty jsi mě vylákal ze stezky... rovnou do rukou Rytíře Jaguárů! Kdyby nebylo tebe, mohla jsem být vol-ná, vyrůstala bych ve svém vlastním domově!" Svaly se jí napjaly k útěku. Něco v jeho očích, snad náznak prosby, ji zadrželo.

"Skutečně jsem tě vylákal," připustil bez jediné znám-ky lítosti. "Jenže ty bys tam byla nedorostla. Vpravdě bys žila jenom pár dní."

"Co - co tím chceš říct?" Z jakéhosi důvodu věřila, že Chitikasova slova nelžou.

"Erixitl, ty jsi dítě osudu, ačkoliv jsi poslední, kdo si to uvědomuje. Zaltecovi kněží a jejich páni, Starověcí, se tě bojí. Plánovali, že tě z otcova domu unesou a obětují - zachránilo tě jenom tvé zmizení."

Erix se schoulila, hledíc v šoku na hada. Párkrát přiký-vl. "Těch deset roků v Kultace jsi byla v bezpečí, dokud se Starověcí nedozvěděli, že tam jsi. Znovu se tě snažili zabít, ale ukázalo se, že jsi silnější, než očekávali. Kdyby jejich

zařikání uspělo, nebývali bychom ti byli schopni pomoci.

Ale pokus selhal - bylo to vyslání kouzla spáru - a va-roval tvého majitele před nebezpečím, jež by tě stálo život. Rozhodl, že nejbezpečnějším místem pro tebe bude země, kde lid dává přednost Quotalovi před Zaltecem, a zprostředkoval tvůj odchod do Payitu."

Erix pomalu potřásla hlavou, ani ne tak v nevěře jako v podivu. V srdci věděla, že je to pravda.

"Co je na mně důležitého? Proč se mne Starověci obávají?"

Chitikas netrpělivě pohodil hlavou. "Nevím."

Dívka ho snad ani neposlouchala zaujatá otázkou, jež jí vrtala hlavou, a nyní ji zformovala do slov. "Proč chceš Zaltecovu vůli překazít? Kdo jsi?"

Opeřený had pokorně sklonil hlavu. "Jsem Chitikas a sloužím Opeřenému, jedinému pravému bohu Mazticy. Pomáhám ti, protože když překazím vůli Zaltecovy Kr-vavé Ruky, podporuji Quotala."

"Quotal! Quotal!" Drsná slova vycházela z blízkého stromu, a když Erix zaklonila hlavu, hleděla do bystrých očí papouška, který Chitikase doprovázel. Ptákův skřek se rozléhal kolem a Erix se teď ve svém malém úkrytu blízko pyramidy cítila velmi zranitelná.

"Quotal, pravý bůh!" skřehotal papoušek. "Zaltec pod-vodník!"

Erix se zalekla, novici a válečníci na pyramidě se dívali jejich směrem, několik dokonce začalo příkrými tera-sami po boku pyramidy sestupovat dolů. "Asi bych měl odvést jejich pozornost," šeptl had spiklenecky. "Neza-pomeň, musíš zachránit toho muže!"

Neprotestovala, ačkoliv pro ni tahle věc nebyla zdale-ka rozhodnutá. Chitikas pojednou zmizel, příliš rychle pro fyzický pohyb. Poděšeně vydechla, natáhla ruku a cítila jeho jemný ocas klouzat pod prsty, i když nic neví-děla. Had se stal neviditelný!

Ráda by utekla, ale bála se, že způsobený hluk by ji prozradil. Pozorovala tedy těch několik sestupujících bojovníků, neboť všichni ostatní setrvali na pyramidě.

"Falešný bůh! Zaltec, bůh špiny a podlých plazů!" křičel ne právě nápomocně papoušek.

Vtom ale jeden z bojovníků zakopl o nějaký neviditel-ný předmět, zřítíl se po boku příkré pyramidy dolů a některý ze spodních schodů mu roztrhl lebku. Bezlád-né tělo se odrazilo od stěny, valilo se dolů, kde zůstalo tiše ležet.

Jeho druhové okamžitě reagovali, seskákali po str-mých římsách ke zhroucené postavě a podezřívavě se rozhlíželi kolem. Nevypadali na to, že by měli chuť se od pyramidy vzdálit.

Cizince na plošině pečlivě hlídalo několik silných vá-lečníků. Uběhla minuta a Chitikas se nevracel. Temnota zhoustla, jenom na západě obloha zářila blednoucími paprsky.

Erix se tiše otočila do džungle, spěchala, neboť se před koncem noci chtěla dostat co nejdále. Odsunovala větve, prodírajíc se zpět ke stezce.

Rozhrnula obrovské listy a protáhla se skrz. Než moh-la něco udělat či vykřiknout, sevřely ji dvě silné ruce.

? ? ?

Halloran otupeně stál, pohlížeje z divošských bojovní-ků na jejich šíleného kněze. Nemohl snést pohled na mrtvé, bezkrevné tělo, které bývalo tou životaplnou, zvidavou Martinou. Nemohl snést pohled na bestiální sochu s otevřenou tlamou. Vzpomínka na obětování, kdy kněz hodil tiché, chladné srdce do zející tlamy, ho snad bude pronásledovat do konce života.

Otřesený do hloubi duše, měl neodbytnou představu toho sešklebeného obličeje, trochu lidského, ale i s ele-menty hada a lva, pevně vrytou do mozku. Symbolizova-la vrchol barbarství, bezcitnou vraždu nevinných, aby se nakrmil neuhasitelný hlad monstrozního boha.

Martina! Proč si raději nevzali mne?

Všechno roztrpčení vůči ní zmizelo ve chvíli, kdy je zajali. Hroutil se nesmírným žalem a pocitem nepřekona-telné viny. Nitro ho pájilo bílým vztekem, leč ze zajetí hadího provazu se nemohl vymanit. Nenáviděl ty divochy. Ne-náviděl tuto primitivní horkou zem a nejvíce nenáviděl toho špinavého, ustrašeného kněze, který ten děsivý ob-řad vykonal. Upřel na něj své chladné, nenávislné oči a kněz sebou trhl a nakonec se odvrátil.

Ten barbar se dlouho dohadoval s jaguářímu mužem a Hal měl dojem, že předmětem hádky byl jeho vlastní osud.

Válečník očividně měl vrch, neboť kněz se k němu nepřiblížil. Byl však v takovém stavu, že by byl dal smrti přednost.

Tonul v černé hlubině sebeobviňování, cítil, že nemá právo žít, když Martinu tak brutálně zabili. Chvilí pomýšlel na sebevraždu, na skok z okraje příkré pyrami-dy, nejvyšší trest za nejhrubší selhání.

Jenže někde hluboko uvnitř srdce válečníka hořelo touhou po pomstě. Bez života by žádná pomsta nebyla možná, bude tedy muset žít.

Bude muset žít alespoň tak dlouho, aby zabil.

? ? ?

"Svolejte legii!" křičel biskup Domincus. "Hrozí zká-za!"

"Tiše, muži!" naléhal Cordell tak ohleduplně, jak bylo možné. "Zatím s určitostí nevíme, co se stalo." Oba muži s Darien a Kardannem hovořili s udýchaným vojákem v táboře, rozloženém na zalesněné části pobřeží. "Po Hallo-ranovi a Martině tam nezbyly žádné stopy?"

"Ne, pane," sípal muž. Právě seběhl vysoké schodiště z vrcholu útesu a spěchal předat zprávu veliteli. "Našli jsme čtyři muže - mrtvé, a značný počet domorodců."

"Helmovu kletbu na jeho hlavu, na jeho duši!" hřměl biskup a hrozil pěstí směrem, kde Hallorana naposledy viděl. "Může být v pořádku! Není dobré se obracet proti svým, když vůbec nevíme, co se stalo!" Cordell se nutil do klidu. "Vy možná nevíte," sténal kněz blízce pláči, "ale já vím! Stala se hrůza! Má dcera trpí v rukou d'ábla! Víme to! Cítím to!" "Snad bychom se měli vrátit na loď," ozval se odhadce z Amnu. V Kardannovi rostla nervozita, čím víc biskup propadal žalu. Cordell na něho shlížel se sotva skrytým opovržením. "Je-li tu nebezpečí, je to hrozba, již legie jistě může čelit. Jestli si přejete, můžete se ihned nalodit. Mí muži zůstanou tady." "Ano, to bude asi nejmoudřejší," souhlasil odhadce, jemuž trn velitelovy ironie nedošel. "Dohlédnu na záležitosti na lodi." Tlustý muž odešel k pobřeží, aby si našel člun, jenž by ho převezl na loď. "Pošlu na útes víc mužů," uzavřel Cordell. Nyní jeho zvědové našli tři schodiště vedoucí nahoru k útesu, leč jen to jedno mezi dvěma žulovými tvářemi vykazovalo známky užívání. "Nechť Helm zaručí, abychom nepřišli pozdě!" sténal biskup.

? ? ?

Spirali se hnul, když tma opět zahálila svět, avšak Sta-rověký cestoval způsobem, o němž Maztica neměla ani zdání. Jeho cesta začínala ve Vysoké jeskyni na hoře nad Nexalem. Pronesl jedno jediné slovo a pak byl v Ulatosu, hlav-ním městě Payitu. Starověký přišel na dvůr Zaltecova chrámu, leč ve tmě ho nikdo nespatriil. Spiraliho černý plášť, měkké černé holínky a hluboká kápě jej proměnily v součást noci. Spirali cítil, že místo je opuštěné, pouze u brány stál mladý učeň. Blížil se k němu tak tiše, že mladý muž ho zaznamenal, až když promluvil. "Hledám Mixtala, velekněze Ulatosu." Mladíkovi spadla brada a vyděšeně ustoupil. Viděl před sebou temnou, černou postavu a slyšel hlas nepo-chybně velké síly. Koktal, snažil se ze staženého hrdla vyrazit odpověď. "P - pobřeží... šli tam ráno. Viděli cizince..." Chlapci došla slova a teprve potom si všiml, že černý stín už zmizel.

? ? ?

"Hej, kapitáne, tahle by nám snad mohla něco říct!" Zvěd Grabert, jdoucí v čele, se obrátil k Daggrandovi se zápasíci postavou, již svíral ve svalnatých pažích. Trpaslík viděl mladou ženu s tmavou pletí, černovla-sou krasavici, která se kopanci a nehty snažila uniknout z vojákovy sevření. Muž bolestivě mrkl, když ho dívka prudce kopla, ale stiskl ji prostě ještě pevněji a jeden z lučištníků jí přidržel nohy. Daggrand si se zabručením dívku či ženu - tím si nebyl jist - pozorně prohlížel. Hladké tváře a štíhlý tvar nasvěd-čovaly pozdnímu mládí, ale něco v jejích planoucích očích a pevných ústech mu řeklo, že je dospělou ženou. A Erixitl si na oplátku prohlížela tyto cizí muže, kteří se jí zmocnili po krátkém, jediném dnu svobody. Všem cizincům rostly vlasy i na tvářích, kůži měli nezdravě bledou. Při pohledu do jejich očí couvla, někteří je měli nepřírozně vodově modré, patřily spíš rybě než člověku. Všimla si, že někteří z nich byli malí, ale nevyhlíželi o nic méně hrůzuplně, spíš naopak; hustá kožešina na obliče-ji a kloubnaté údy činily jejich vzhled lítější než postavy jejich vzrostlých druhů. Vzpomněla si na řeči o Chlupa-tých mužích pouště, kteří prý žili kdesi v suchých oblas-tech jižní Kultaky a Nexalu. Legendy je popisovaly jako národ malých, rozložitých lidí s prohnutýma nohama. Popis se hodil i na tyto malé cizince. "Nemyslím, že byla součástí toho zabíjení," uvažoval Daggrande. "Nebylo by však moc moudré ji propustit, dokud nezjistíme, co se tu odehrálo." Kapitán dal pokyn několika lučištníkům. "Svažte ji a vezměte ji s sebou. A pospěšte si! Jdeme napřed!" Erix nerozuměla ostré, štekavé řeči cizinců, ale jejich úmysl se ozřejmil, když jí kolem zápěstí ovinuli konopné provazy. V rukou těchto statných mužů byla jako zápasíci dítě. Zakrátko byla pevně spoutaná jako dřív, ačkoliv jí nedali roubík. Mezitím zvěd v čele zástupu postoupil několik kroků dopředu a pak se pomalu plížil zpátky. "Kapitáne! Pojd'te se podívat na tohle!" zvolal naléhavě. Erix věděla, že našel pyramidu s její úžasnou scénou obětování.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Jako vždycky sloužím skvělé slávě pro paměť Zlatého boha. Vidím mladého, urozeného Poštího, jak opouští město jižní silnicí. Odchází z Nexalu sám, ale to nijak neubírá na vznešenosti jeho poslání. Nese pár oštěpů, macu s obsidiánovým ostřím, svůj luk, svazek šípů a vak s vodou. Vyhne se zemím Kultaky a Pezelacu. Místo toho vyrazí přes Dům Tezcy, přes velkou poušť, která značí jižní hranice Pravého Světa. Stále nosí pláštěnku a prilbu Rytíře Orlů, ale nepodni-ká svou výpravu na křídlech. Pevně si uvázal sandály a pochoduje k územím tak neúctěšným jako bohy seslaná noční můra moru. Jeho cílem je pravda a nic méně - cíl, který může člověka zajmout na velice dlouhou dobu.

Jenže Poštli snil o Slunečním kamenu. Takový sen mu-sí poskytnout záblesk naděje, neboť ukazuje přítomnost - i když slabou - a vůli Opeřeného. A to, co viděl ve snu, mu bylo dáno coatlem, opeřeným hadem, jenž je hlasem samého Quotala.

Poddám se víře, že Poštli snad najde svou pravdu ve stříbrném kole Slunečního kamene.

12

Odveta

HALLORAN SE DÍVAL, JAK BOJOVNÍCI ZAUJatí ptačím nadáváním sestupují z pyramidy, než pták zvedl křídla a odletěl do džungle. Vedoucí válečník, ten v jagu-áři kůži, zamával nahoru na své druhy a dva strážci hrubě strkali Hala ze schodů; zoufale se zapotácel, ale podařilo se mu získat rovnováhu a vyhnout se pádu.

Zanedlouho byl dole, kde se shromáždili všichni, i mladí kněží, ale toho šíleného maniaka nikde neviděl, musel zůstat na plošině. Kolem sebe vycítil jakési váhání, nerozhodnost.

Náhle jeden muž překvapeně vyjel a klesl k zemi a ozvaly se i další výkřiky a steny smrtelné agonie. V mo-mentě se jich vedle pyramidy bolestně svíjelo nebo tiše leželo víc než půl tuctu.

Domorodcům připadalo, jako by muži byli srazeni ně-jakou neviditelnou, a proto kouzelnou příčinou. Halloran však zahlédl krátké stříbřité šípy střel z kuší, trčící ze zasažených těl.

Vytrhl se svým věznilům, sehnul se a zoufale se od-kulil stranou.

Z křoví vyletěla další salva ocelové smrti a kosila nové oběti v davu zpanikařených mužů. Střely byly malé, ale jasně zřetelné a teď už i někteří domorodci pochopili povahu útoku. Zvedli oštěpy a naslepo je vrhali do křovin, nebo je drželi připravené k hodům, až se nepřítel uká-že.

"Pro Helma!" Křik vyrazil z křovin a byl to ten nej-krásnější zvuk, jaký Hal kdy slyšel. Rozeznal mezi ostat-ními hlasy i Daggrandův řev.

"Ve jménu Helma!" zvolal Hal, zkroutil se do sedu, zvedl se na kolena. Proklínal nadpřirozená pouta, tisk-noucí mu paže pevně k tělu, a vypotácel se na nohy. Štíh-lý domorodec po něm skočil se zvednutým kyjem, ale porazil ho silným kopancem.

Řada legionářů vyrazila z úkrytu k úpatí pyramidy a Hal s úlekem viděl, že jich bylo snad jen dvacet; zoufale doufal, že to bude dost.

Za sebou zaslechl vrčení, bleskurychle odskočil a čelil divochovi v jaguáři kůži. S tváří zrůzněnou zuřivostí vytáhl z opasku Halloranův meč, uchopil jej oběma ru-kama a se zvířecím, nelidským bojovým řevem zaútočil.

Halloran se otočil stranou, jeho útočník úhyb následoval. Špice meče směřovala do Halova obličeje - muž se náhle zapotácel. Škleb na tváři se změnil ve zmatek, když hleděl na stříbrnou věc, trčící mu z prsou, krev, lesklá a černá v podvečerním šeru, mu pěníla ze rtů a meč vypadl z bezvládných prstů, ještě než jeho tělo uhořelo do země.

Legionáři postupovali v útoku v disciplinované formaci.

"Pro Helma!" vykřikli opět a těžké holínky bušily do půdy. Střelci teď měli své kuše přehozené přes ramena, krátké meče v rukou, a ozbrojenci s meči vztyčili své dlouhé čepele k boji. Štíty chránily levou stranu muže, jenž jej držel, a pravý bok muže po jeho levici - tak těsně sevřený byl jejich útvar.

Hallorana si ve zmatku útoku nikdo nevšímal, spustil se na zem a kutálel se k svému meči. Srdce se mu dmulo pýchou nad neohroženým výpadem jeho druhů, které nepřítel početně vysoko převyšoval.

Legionářská linie dosáhla okolí pyramidy. Křemenné a obsidiánové macas se lámaly na hrudních plátech a ko-vových štítech, avšak meče s ostřím jako břitva snadno pronikly bavlňným brněním i štíty potaženými magic-kou kůží hišny či látkou magické plumy. Halloran zblízka viděl, jak mladý domorodec mávl kyjem, jehož obsidiá-nem posázená hlava bleskla k tváři vojáka. Ten zvedl meč a kyj práskl stranou, když se štíhlá ocel dlouhého meče zanořila do tmavého těla. Domorodec ve spršce krve padl přes Hala. Mladý ka-valerista se zmítal, aby se vyprostil, a linie legionářů ho minula. Domorodci se do posledního muže obrátili a uháněli do bezpečí okolního lesa.

? ? ?

Gultec lehce běžel v čele zástupu bojovníků. I v na-prosté tmě džungle jeho ostré oči spolehlivě sledovaly zákruty a ohyby lesní stezky. Rytíř Jaguárů dobře věděl, že zástupy bojovníků se blíží k pobřeží změní stezek, jako byla ta, po níž se ubíral. Uprostřed noci bude stát na vrchu útesu deset tisíc kopiníků a stovky Rytířů Jaguárů a Orlů.

Tahle stezka byla nejkratší, nejrychlejší spojkou k py-ramidě, ne jako ta, kterou šli ráno a která se klikatila podél pobřeží. Rytíř cítil blízkost moře ve slabém pachu vzduchu a vlhkém chladu ve tváři. Ale víc než tyto známky ho vedl neomylný instinkt. Za pár minut budou u pyramidy.

V noční džungli zaslechl slabý, nepřirozený zvuk, kte-rý následovaly další. Zastavil a zvedl ruku s drápy. Celý zástup za ním se pozorně ztišil a ztuhl.

Hluk vzrůstal, slyšel praskání větví, jež svědčilo o mu-žích, prodírajících se porostem, zaslechl tlumené kletby v payitštině a cítil pach upocených, vyděšených lidí.

Po stezce k nim běžel udýchaný muž. Gulteca nepo-střehl, až když vystoupil ze stínů a chytil ho za krk. Roz-poznal

oranžovou čelenku blízké vesnice.

"Co to znamená?" Gultecův hlas hřimavě vrčel. "Proč utíkáš jak malé děvče?"

Mužovy oči teď lezly hrůzou z důlků. Něco nesrozu-mitelně chroptěl a Gultec trochu povolil tlak na jeho dýchací trubici.

"Cizinci!" sípal prchající bojovník. "Kouzla! Napadli nás! Mnohé zabili! Zůstat tam znamená smrt!"

Gultecovy svaly při té novině strnuly, ale překvapen moc nebyl. Tak cizinci si přišli zaválčit! Nu, jeho bojov-níci z Payitu se postarají, aby dostali, co chtějí!

"Kde teď jsou?"

"Pyramida - u Dvojí tváře!" Muž kňoural odpověď.

Gultec ho odhodil stranou a znovu se rozběhl. V minu-tě rozmístí muže v lese kolem pyramidy. Ale napřed zjistí, co cizinci zamýšlejí.

? ? ?

"Halt!" štěkl Daggrande. Poslední domorodci mizeli v džungli, linie legionářů se zastavila. Rychlým pohledem se přesvědčil, že žádný z jeho vojáků neutrpěl vážná zranění. Nejméně tucet divochů padlo pod salvou kuší, možná dvakrát tolik podlehlo mečům, leč kapitán neztrá-cel čas v samolibé chvále.

"Tady jsem!" zvolal Hal a konečně se vykroutil zpod mrtvol y zabitého muže. Legionáři mu pomohli na nohy. "Nikdy jsem nepomyslel, jak rád uvidím tvé vousy!" Chechtal se, když k němu trpaslík dupal. Nebýt hadího pouta, jež ho vázalo jak bezmocné kuře, byl by starého přítele objal.

"Ha! Nikdy jsem nepomyslel, že se necháš chytit v obyčejném přepadu!" Daggrandův hněvivý hlas zastíral úlevu, že našel Hala naživu. Poznámka však trefila do černého, když dodal: "Tam vzadu jsem našel těla čtyř dobrých mužů!"

"Zabili také Martinu." Hal vzhlédl k plošině pyramidy a všechen ten hnus a vztek ho doslova dusil. Přemýšlel, jestli ten velekněz, ten šílený fanatik zůstal nahoře. Ne-vědomky s touhou po pomstě napínal pouta.

"Jsme v průšvih, " zabručel trpaslík. "Vraťme se dolů na břeh." Vytáhl dýku a začal pracovat na Halových poutech. "U Helma, co je to za krám! Mé ostří na něm neudělá ani škrábanec!"

"Je to magie," sténal nešťastně Hal. "Doufal jsem, že je budeš moc přefíznout. Ti domorodci mají kněze nebo kouzelníky... nevím přesně, kdo co je. Ten, co zabil Mar-tinu, tohle užil, aby mne spoutal."

Halloran hleděl příteli upřeně do očí, hrůzná scéna na pyramidě mu lámala hlas. "Daggrande, on - on jí vyrvál srdce! Byla to chladnokrevná vražda!"

Trpaslík zachmuřeně přikývl, oči se úzkostně přivřely. Báł se víc o Halův osud v biskupových rukou, než aby litoval Martininy předčasné smrti.

Už se docela setmělo. Halloran se rozhlížel, jako kdy-by doufal, že uzří kněze, co ho spoutal. Místo něj viděl dva vojáky, kteří k nim napůl nesli, napůl vlekli zmítající se dívku.

"Kdo je to?"

"Našli jsme ji v džungli," vysvětlil Daggrande, když k nim trojice dorazila. "Nemohl jsem ji pustit, mohla by ostatní varovat. Nemá smysl ji držet, řekl bych."

Dívka držela hlavu hrdě vztyčenou, černé vlasy se jí vlnily kolem úzkého, sličného obličeje jako bouřlivé moře. Oči jí hněvivě plály, ale vztek její půvab ještě víc zdůraznil.

Erix cizince pozorovala se směsicí strachu a úžasu. Byli bezesporu lýtými a mocnými válečníky, jak dosvěd-čovala těla padlých. Přehlédla je spěšné, ale Mixtala mezi nimi nespátřila. Velekněz asi s bojovníky unikl do džun-gle.

Erix si prohlédla toho vysokého Mixtala vězně se světlými vousy a byla ráda, že nezahynul pod knězovým nožem. Myslí jí projel Chitikas a jeho zájem o tohoto muže. Cítila podivnou úlevu, že ho vidí živého v kruhu jeho přátel, jako kdyby si přála jeho záchranu, ale nechtě-la se jí zúčastnit. Byl však stále v poutech kouzla hišny.

Dva muži, co ji sem přivlekli, ji pustili. Ten malý s huňatým obličejem ukázal k džungli a v tom okamžiku jí došlo, že ji propouští na svobodu.

Pár kroků ustoupila, myslí jí vířily možnosti a obavy. Těmto záhadným lidem nedůvěřovala - viděla děsné důkazy jejich bojových schopností. A přece se neodvažo-vala utéct, mohla by opět upadnout do rukou Mixtala, který je určitě nedaleko.

? ? ?

Lítá zuřivost Gulteca nutila, aby vyrazil z úkrytu a po-zabíjel ty vetřelce vlastní rukou. Vynaložil všechno své sebeovládání, aby uposlechl varování mozku, nabádající-ho k obezřetnosti.

Ostrý noční zrak mu ukázal těla padlých Payit'anů, sražená rukama dvou tuctů cizinců, shromážděných u pyramidy. Vetřelci byli jistě udatní, zruční válečníci. Nenapadne je tedy dřív, dokud nerozmístí své bojovníky kolem nich.

Muži se v ochranné temnotě lesa rozvinuli, každé set-nině velel zkušený Rytíř Jaguárů a na křídlech byli ti nejlepší. Gultec zůstal ve středu vojů a čekal jen tak dlouho, aby se rytíři a kopiníci dostali do pozic.

Zanedlouho bylo tisíc bojovníků připraveno k útoku.

? ? ?

"Nadobro to otupuje ostří!" nadával Daggrande po dalším marném pokusu odstranit Halova pouta. Jeden voják Halovi podal meč, ale hadí kůže kolem paží mu bránila zvednout zbraň nad pás. Trpaslík přešel pohledem džungli a

stezku, vedoucí dolů k pobřeží a k legii.

"Pojďme odtud. Možná ta elfí čarodějka - " zarazil se a uplivil, než pokračoval - "s tím provazem bude moct něco udělat."

Halloran musel váhavě souhlasit, ač se s rukama a pažemi pevně tisknutými k bokům cítil nadmíru zranitelný. Zase na sobě cítil dívčiny oči. Snažil se, aby se na ni nedíval, ale přistihl se, že to právě dělá. Její velké oči se neodvrátily, jak bylo zvykem u zdejších žen, s nimiž se setkal. Odkryl v nich známky strachu, ale též pyšnou výzvu, jež se mu jako by posmívala.

A pak noc vybuchla otřesným chórem jeku, hvízdání a řevu. Zvuk pronikal ze všech stran a v temnotě byl vidět pohyb. "Utvořte čtverec!" zařval Daggrande. Síla hluku kapi-tána polekala, ale jeho pohyby byly svěží a přesné. Dýku zasunul za pás, poutko válečné sekery sklouzlo ze zápěstí a zvedl mocnou kuši.

Legionáři stáli rameno k rameni, dlouhé meče a kuše se střídaly. Podle Daggrandova rozkazu utvořili čtyřhran-nou zeď oceli, otočenou ven k nepříteli. Teď už viděli útočící stíny, blížící se z temnot.

"Palte!" Deset kuší zároveň vyslalo střely a muži se chopili mečů. Tuto noc nebude žádná druhá salva.

"Helmova kletba na tu věc!" Halloran bezmocně řval a třepal hlavou jako vzteklý lev. Navzdory poutům se cpal do řady. Viděl, že dívka se pohnula a pokročila k němu, a s údivem jí hleděl do očí, které i ve tmě jako by pronikaly až na dno jeho duše. Pak k němu vztáhla ruku, v níž drže-la něco, co vypadalo jako trs peříček, cosi, co zasvitlo jako jasný kámen ve středu peří.

Dívka se tím předmětem dotkla jeho boku a srdce mu poskočilo, když cítil, jak pouta povolila a svezla se mu k nohám. Instinktivně se sehnul a uchopil tu okouzlenou věc, co ho vázala. Udivilo ho, že je to hadí kůže, barevná a šupinatá, dlouhá asi sedm stop. Byl by přísahal, že když ho poutala, byla mnohem delší. Nacpal si ji do opasku.

Šokující náraz oceli o kámen otřásl ovzduším. Stovky Payi'tanů útočily na dva tucty Daggrandových mužů a legionáři stáli pevně.

Za okamžik první útok opadl. Halloran stál v rohu čtverce a pozoroval bojovníky přešlapující neklidně ně-kolik kroků před ním. Byli natlačeni jeden na druhého, kam až jeho zrak dosáhl - bylo jich nespočítané. Mlhavě si byl vědom dívky za zády, měl by ji pobídnout, aby čtverec opustila a vrátila se k svým lidem.

Druhý náraz řevu jim otřásl sluchem, přicházel z boku a seshora. Obrys pyramidy ve tmě zanikl, ale připomněl si její rozlohu a výšku. Domorodci jí zřejmě využili.

Představil si obloukovitou dráhu oštěpů letících vzdu-chem, ustoupil o krok k dívce a zaštitil ji ochranou své obrněné paže a ramene. Střely dopadaly kolem a pak nekonečné zástupy divochů opět zaútočily.

Hal zvedl Helmův Zub a zaklínal se do své pozice ve čtverci, aby znovu čelil kaleidoskopu dorážejících oštěpů a kyjů. Ostří meče bylo hladké krví, paže umdlěla a uvědomil si, že útok teprve začíná.

? ? ?

Kachin se přidal k výpadu proti cizincům víc ze zvě-davosti než touhy po boji. Stejně žádnou zbraň neměl, ale chtěl se na ty vetřelce podívat zblízka. Rozrušila ho zprá-va, že vojáci napadli u pyramidy skupinu Payi'tanů. Jeden vyděšený bojovník zadýchaně mluvil něco o obětování přerušeném náhlým útokem.

To Quotalova kněze zaujalo. Obětování při západu slunce na takovém odlehlém místě byla záhada a s bodá-ním strachu doufal, že obřad nevysvětloval Erixino zmi-zení. Ale byl si téměř jistý, že děvče zahynulo.

A teď viděl cizince stojící v těsné linii a masy bojov-níků, útočících ze všech stran. Viděl záblesky stříbra a mávání péřových praporů. Vzduch se otřásl výkřiky a nárazy, hvízdáním a řevem a pak náhlé ticho, když Payi-tané odstoupili z dosahu smrtonosné oceli. Kněz viděl kolem vetřelců mrtvá těla, ale i několik mezer, jež se v jejich těsné formaci otevřely.

A jednou mezerou viděl záblesk černých vlasů a dech se mu zastavil. Erixitl. Cizinci ji zajali.

Z džungle vybíhalo víc a víc Gultecových řad a tlačilo se na malý čtverec kolem pyramidy. Muži s oštěpy šplha-li po římsách, ne až nahoru na plošinu, ale aby získali výhodu pro účinnější zásahy.

"Hieeeeiii!" Bojovníci na pyramidě ječeli a sta oštěpů se vzneslo do vzduchu. Zbraně vržené z výšky teras do-padly do těsných řad vojáků a několik našlo cíl v rame-nou či zádech.

Bojovníci dole vyrazili vpřed, zaútočili na čtverec di-vokou silou. Několik legionářů padlo a každý padlý muž zanechal v linii mezeru.

Kachin opět Erix zahlédl - jeden cizinec, vysoký muž ji uchopil, než dopadla salva oštěpů. Knězi připadlo, jako kdyby ten muž dívku chránil svým tělem, ale nebyl si jistý. Teď se mu prudce vymanila z držení.

Kněz se protlačil dopředu k centru bitvy, uhýbaje úto-čícím, poskakujícím bojovníkům. V řadě legionářů viděl mezeru - linie byla teď víc řada mezer než mužů - a vrhl se dovnitř.

Kutálel se obratně po zemi a u polekané Erix vyskočil na nohy. Oči jí svitly poznáním, když ji vytáhl z cizince-va držení.

? ? ?

Daggrande cítil, jak se obranný čtverec hroutí, a věděl, že tady zemře, že celý oddíl ve stínu tohoto Helmem proklatého monumentu zahyne. Trpaslíkova sekera utála domorodci ruku. Stočil se na patě, širokým rozmachem otevřel zbraní břicho dalšího a štítem odrazil výpad oště-pu třetího.

Opět jeden legionář skončil, z rozervaného krku stříka-la krev jako gejzír. Několik mužů kleslo k zemi pod čis-tou vahou útočících davů.

"Pozor!" vykřikl, když zahlédl domorodce přiskočit k Halloranovi. Starý muž nevypadal jako bojovník, měl na sobě cosi

bílého a nebyl ani ozbrojený. Přesto se na Hal-lorana vrhal.
Daggrande přiskočil druhému příteli na pomoc, když srážel jednoho ze strašných skvrnitých bojovníků, kteří mezi tmavými těly zřetelně vynikali.
A v tom věci vzaly náhlý obrat.

? ? ?

Chitikas, neviditelný všem účastníkům, se v lehkém kruhu vznášel nad bitevní vřavou. Divoký boj dole ho nesmírně bavil, leč jeho pozornost se upínala hlavně na muže a ženu ve středu legionářského čtverce.
Viděl, jak žena přistoupila k mužovu boku, a neviditelné rysy opeřeného hada se stáhly v ještěřčím úsklebkku. Pak se šupinaté obočí prohnulo údivem, když spatřil muže - vypadal na kněze - skočit k dívce a v tom oka-mžiku se tam nachomýtl i trpaslík.
Nátlak útočících Payit'anů byl neúprosný a bylo zřejmé, že muž zakrátko zahyne.
Potřásaje hlavou, otrávený nutností nepřistojného spěchu, Chitikas jednal.

? ? ?

Hal zahlédl bíle oděného domorodce, jak se vynořil z okolní masy a skočil po něm. Obrátil se, aby mu čelil, a zjistil, že nejde po něm, ale po dívce. Po boku mu hekal Daggrande, jehož válečná sekera prosekla v noze útočícího bojovníka hlubokou díru a divoch klesl jako podřatý strom.
Bitevní pole náhle zalila jasná zář a válečná vřava ne-rozhodně utichla. Hal přivřenýma očima mrkal do jejího zdroje a viděl vířící kruh, z něž světlo vycházelo a který se snášel z oblohy dolů, dolů přímo k němu! Ihned mu došlo, že je ohrožuje mocné kouzlo, a zarputile zvedl svůj meč, aby nadpřirozený útok odrazil.
Koutkem oka postřehl ustupující domorodce. Skláněli hlavy v úctě nebo strachu, klekali na zem v poddané pokoře. I dívka vedle něho pohlížela vzhůru, obličej zalitý chladným svitem.
Ohromení legionáři přihlíželi, vířící kruh sestupoval stále rychleji. Halloran měl dojem, že jej tvoří tělo obrovského letícího plazu. Jeho veliká, zářivě zbarvená křídla byla rozmazaná rychlostí pohybu, ale byla zřetelně viditelná a světlo vycházelo z jeho těla. Nedalo se srovnat s jasnem dne, ale svítilo oslnivěji než jakékoliv noční osvětlení, jakého kdy Maztica byla svědkem.
Široký prstenec se usadil kolem Erixitl a Hallorana. Had se svinul do smyček, které je objaly, nemohl však zabránit, aby nezajal také Daggranda a Kachina.
Zář stejně náhle zmizela a s ní i ti čtyři v jejím objetí.

? ? ?

Mixtal třesl očima nadpřirozenou scénou pod sebou. Celou dobu shlížel přes okraj plošiny na divadlo, jež se dole odvíjelo. Měl pocit, jako by se jeho mysl usadila v mokré louži někde v hloubi staženého žaludku, celodenní sled příhod ho naprosto zdrtil.
Hledání dívky v parné džungli ho vyčerpalo, potom protest Rytíře Jaguárů překazil obětování nepřátelského vojáka. A nato dívka vstala z mrtvých a stále byla v zajetí těch cizinců. Všude kolem vířila bitva se vzrůstající zuřivostí. A potom se objevil coatl. To mystické stvoření prastarých dějin a legend bylo teď tady.
Konečné zmizení plazu a těch čtyř uvězněných v jeho smyčkách Mixtalův mozek naprosto omráčilo. Klesl na kameny a plakal.
Nevnímal temnou postavu, jež byla s ním na pyramidě. Nepostřehl štíhlý tvar, zahalený v černém hávu, skloněný nad tělem u oltáře, tělem mladé ženy - Martiny.
Velekněz však zaslechl šustot hedvábí. Zvedl hlavu a užíval Starověkého, krácejícího k němu po kamenné podlaze neslyšnými kroky. Nezřetelně viděl pár širokých bílých očí, svítících z hloubek černé kapuce.
"Tak sis odbyl své obětování, kleriku?" Hlas dopadl měkce k Mixtalovu sluchu.
"Ano," přisvědčil Mixtal a přikývl. "Tamhle je tělo."
Spirali se ohlédl po bílé mrtvole a pohrdavě si kněze změřil.
"Zklamal jsi!" vyplivl. "Zklamal jsi Zalteca!"
Spirali vztáhl pravou ruku, chytil jej za hrdlo a stiskl. Útok však zasáhl mnohem hlouběji, než jen fyzickou silou štíhlé ruky.
Mixtalovy oči se vypouklily nesrovnatelným děsem. Ja-zyk mu vyhrézl z úst; tváře marně nasávaly vzduch. A jak se dusil, cítil, jak nevyslovitelná moc Starověkého z něj sají duši. Když umíral, věděl, že jeho smrt přinese vyhlazení, úplné pohlcení mstivou silou nepopsatelného zla.
Spirali na kameny odhodil vysušenou tuhou skořápku člověka. Starověký pohlédl do mumifikované tváře a nad jejími hrůzně staženými rysy se zhnuseně ušklíbl.
"Zklamal jsi Zalteca? Snad," šeptal. "Ale co je důležitější - mnohem důležitější - zklamal jsi Starověké."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Nechť jsou tyto příběhy zachovány, aby svítily v záři slávy Opeřeného hada.

Naltecona, největší a nejmocnější vládce Pravého Svě-ta, mocný Naltecona, Ctihodný rádce Nexaly a držitel Trůnu květin, který ovládá životy a smrt lidí mávnutím ruky, svrchovaný Naltecona, požehnaný moudrostí svých předků... Naltecona se rozhodl.

Rozhodl se po dlouhých měsících půstu, po dlouhých poradách s nejmoudřejšími knězi a mágy. Rozhodl se po tuctech obětování, zasvěcených mladším bohům, po vybití zajatých bojovníků, aby mohl získat vnuknutí, která tak potřebuje. Vyslechl rady válečných vůdců, kteří ho žádali, aby shromáždil své armády a setkal se s vetřelci na pobřeží s plnou ukázkou síly mocného Nexalu.

Poslouchal žvanění čarodějů a proroků, kteří mu říka-li, že cizinci jsou převtělený tvar Opeřeného otce Quota-la, navrátního se konečně zpátky do Mazticy.

Naslouchal obavám payitských válečníků, Orlů, kteří možná právě teď čelí cizincům v boji.

To všechno si Naltecona vyslechl, aby jeho rozhodnutí stálo na nejmoudřejších radách, na nejvýše dosažitelné vědecké úrovni.

To všechno vyslechl a rozhodl se.

Rozhodl se nedělat nic. Mocný Nexal, pán Mazticy, bude sedět a vyčkávat.

13

Svatyně Quotala

CORDELL RYCHLE VZHLÉDL, VYRUŠENÝ NE-disciplinovanými výkřiky, které se náhle ozvaly od před-sunutých hlídek na pobřeží. Znal své stráže, rozmístěné na lemu džungle při úpatí útesu, a věděl, že by se takové-ho výstřelku neodvážili bez podstatného důvodu.

"Darien! Domincusi!" svolal své hlavní pobočníky a trojice rychle spěchala travnatou písčinou. Tma skrývala nedaleký útes a jeho gigantické kamenné tváře, leč Cor-dell správně odhadl, že hlasy přišly od paty skal poblíž hlavního schodiště k vrcholu a pyramidě.

Biskup s napjatým divokým obličejem Cordella před-běhl. "Všemocný Helme, spoléhám na tvé slitování!" prosil kněz. Kapitán - generál se též obával svých zvědů, i když z pragmatictějších důvodů než biskup. Ztratil Hal-lorana, kapitána jezdeckta? Ta možnost tu byla a bude ji muset řešit.

Když se přiblížili, zachytil jedno slovo "napadení."

Cordell našel hlídku, podporující svého druha, lapající-ho po dechu. Jeho kůže zela mnoha ranami a byl zlitý krví. Cordell poznal, že je to Grabert, spolehlivý veterán.

"Martina!" řval biskup, než Cordell mohl promluvit. "Co se stalo mé dceři - mluvte, muži!"

"Kde je Daggrande?" náléhal Cordell, ignoruje bisku-pův výbuch. Při velitelově hlasu se krvácející muž poněkud vzpřímil v nejlépeším úmyslu stát jako legionář a hlásil:

"Daggrande a Halloran zmizeli, pane. Bylo to kouzlo! Zářivý kruh... prstenec plující vzduchem se usadil kolem nich a pak najednou zmizeli i s párem domorodců, pane!"

Mužův zrak se vyhybal biskupovi, stočil se k zemi. "Obávám se, pane... chci říct, slyšel jsem, když Halloran říkal, že divoši Martinu zabili. Na vrcholu pyramidy... myslím."

Biskup žalem zařval, až se mu hlas zlomil. S příškrce-ným zasténáním padl na kolena. Pěstmi hrozil k obloze, zvrátil hlavu a zase řval bolestí a hněvem tak divoce, že muži kolem několik kroků ustoupili. "Nechť Helmova kletba dopadne na vaše hlavy! Nechť vaši nevědomost vyhladí úder jeho mocné ruky!" Na chvíli ustal, postavil se a zběsilé oči se upřely na Cordella.

"Musíte proti nim vyslat celou legii. Musíme je smést z povrchu země!"

Velitelovy oči temně bleskly, ale biskup byl příliš po-nořený do svého nitra, než aby varování postřehl. "Legie bude jednat podle mých rozkazů," řekl měkce. "Ale už byste mohl vědět, že vždycky zničí naše nepřátele. Útok nenechám bez pomsty."

V tomto čase asi deset legionářů sešplhalo schodištěm z plošiny útesu. Než Grabert ukončil hlášení, shromáždila se tu početná skupina vojáků. Biskup sténal, když veterán popisoval Halovo a Martinino zajetí a Daggrandovo pro-následování.

"A potom nás napadly stovky divochů, pane; vyřtili se z džungle s oštěpy a kyji. Byli jsme obklíčeni ze všech stran. Daggrande nás seřadil do čtverce, ale příliš mnoho mužů padlo."

"A jak jste unikl vy - a tady tito muži?" Otázku položi-la černě oděná postava vedle Cordella. Darien dosud nepromluvil.

Grabert se vzpřímil, ale do očí čarodějky nevzhlédl. "Když se ukázal ten prstenec, ten, co unesl Daggranda a Hallorana, divoši padli na tváře, jako kdyby byli postra-šení nebo sražení úctou. A my jsme rychle utekli, tedy ti šťastní, co zůstali naživu."

Cordell se tázavě obrátil k elfi ženě po svém boku a ta s porozuměním přikývla.

"Vrátím se brzo," řekla Darien tichounce. Nikdo nevi-děl žádné gesto ani neslyšel slova nějakého zařikání. Leč všichni, co tu stáli, viděli, že v tom okamžiku zmizela do neviditelnosti. Tušili, že šla na průzkum nového nepřitele.

? ? ?

Halloran spatřil, jak se mu země pod nohama propadá, a nato ho obklopil prstenec vířících barev. Zoufale mával rukama ve snaze něčeho se zachytit. Nahmatal vedle sebe zmitající se tělo mladé ženy a tah kolem pasu mu napo-věděl, že i Daggrande se ho drží jako klíště.

Matné si uvědomil, že vlastně nepadá. Cítil, že nic ne-váží, ale nebyl tu žádný van větru, žádný pocit pohybu. Díval se kolem, ale viděl jenom kaleidoskopický, všepo-hlcující prstenec mihotavých barev.

A potom se jeho nohy opět dotkly pevné země. Barvy vybledly do mléčného svitu a shledal, že nějakým způso-bem přišel do kamenné budovy. Domorodá dívka se ho celou cestu držela pevně za ruku, ale teď ho odstrčila a vyděšenýma očima se rozhlížela komnatou.

Nacházeli se v okrouhlé, asi tucet kroků široké míst-nosti, jejíž stěny zdobily vyřezávané kamenné kvádry. Otvorem na jedné straně bylo vidět dlouhé schodiště vedoucí vzhůru do tmy, z níž slabě prokmitávaly hvězdy zářící na noční obloze.

"Helmovy kletby na toto kouzlo!" Daggrande při při-stání upadl, nyní se zvedal a hněvivě prskal. Ruka vý-hruzně sevřela zakrvavenou sekeru.

Hal si prohlížel starého muže v bílém rouchu, který se na bitevním poli chtěl dívky zmocnit. On jediný byl na-prosto klidný a Hal s údivem hleděl na jeho kulatou po-stavu, klečící a klanící se zjevu na protější straně. Dlouhé šedivé vlasy svázané do jednoho uzlu smetaly při ucti-vých poklonách podlahu.

"Quotal!" vydechla dívka a polekaně ustoupila. Erixitl dobře rozeznala podobu tváře s dlouhými tesáky, orámo-vanou hřívou per. S náhlou překvapující jasností chápala pravdu Chitikasových slov: Quotalova víra se vždycky skrývala v pozadí celého jejího života. Oba ústřední muži v jejím bytí - otec i Huakal - tiše ve svém soukromí vy-znávali Opeřeného. Kachin, Quotalův kněz, ji ve jménu svého chrámu koupil za velice přehnanou cenu. Byla objektem Chitikasovy unikátní pozornosti, a sám Chiti-kas, opeřený plaz, byl téměř zpodobením Opeřeného hada v jeho božském tvaru.

Dívala se nyní na laskavého kněze novými očima a on jí pohled vracel s andělskou nevinností. Tvář zbrzděná sítí vrásek na ni zářila úsměvem, jenž platil pouze jí.

Zvedla se v ní záplava otázek. Proč bohové přikládali takovou cenu jejímu životu... nebo její smrti? Co přimělo Quotalovy věrné, aby ji vypravili až na druhou stranu rozlehlého Pravého Světa? Aby se stala otrokyní! Nebo kněžkou?

A teď, na závěr bouřlivého dne, ji Chitikas přinese do této svatyně, do posvátného místa, zasvěceného Quotalo-vi. Studovala ozubenou, šklebíci se podobu Opeřeného boha a potom hadovitý tvar Chitikase, porostlého he-boučkým peřím, a přemýšlela.

I Halloran si prohlížel neobvyklou masku vytesanou ve zdi okrouhlé komnaty.

Připomínala tvář hada s široce rozevřenými čelistmi a širokou hřívou kolem hlavy. Po chvíli poznal, že hřívu netvoří srst, ale péřový límec.

Pak jeho oči sledovaly zdroj měkkého světla - dlouhé hadí tělo; točilo se vzduchem a lehounce mávalo zářivý-mi křídly. Plaz byl tím zdrojem osvětlení! Ruka s mečem se instinktivně zvedla a musel se přinutit, aby ostří sklo-nil. S podivnou jistotou cítil, že útok na tohoto zvláštního tvora by nepřinesl nic dobrého, alespoň ne právě teď.

"Kdo jsi?" žádal odvázně. "Co chceš?" A jakmile tu věc vyzval, usadila se na podlaze, na níž spočívala jen koncem dlouhého ocasu, zatímco tělo se před ním půvab-ně vznášelo.

"Lépe, když se zeptám já tebe, cizince. Co chceš?" Hlas syčel v jeho mysli, ač tvor nevydal žádný zvuk. Halloran ohromeně odstoupil - moci tohoto zvířete daleko přesahovaly jeho lidské schopnosti.

Dívka něco řekla hladkým, rychlým hlasem. Slovům nerozuměl, ale smysl jejích slov mu zněl v hlavě.

"Chitikasi, proč jsi nás sem přinesl? A proč tu jsou ti cizinci?"

Hal se dovтіpil, že had mu nejen sděloval jeho vlastní myšlenky, ale zároveň překládal a předával slova domo-rodého děvčete.

"Nelíbí se mi to," vrčel Daggrande drsným šepotem. "Pojďme odtud!"

"Musíme zůstat a naslouchat." Bíle oděný muž se zve-dl z kleku a pokročil ke dvojici kapitánů. Hovořil svým vlastním jazykem pro telepatický překlad. "Coatl je zna-mením nejvyššího boha, je učněm samotného Quotala. Já, Kachin, kněz Quotala, vás žádám, abyste vyslechli, co říká."

Kněz uctivě kývl k tváři na stěně a Hal pochopil, že ten hadí obličej s pernatou hřívou představoval boha Quotala.

"Kněz?" vyplivl legionář. "Kněz jako ten, co bezmoc-né ženě vyrval srdce? Co jste to za kněze?! Co je to za boha?!"

Halloran se chvěl vztekem, když se mu v paměti znovu zjevila ta hrůzostrašná scéna.

Kachin vzdychl. "Ne, nejsem ten druh kněze, ač jste viděl tvář nejobávanějšího boha Mazticy."

"Co to monstrum posedlo? Proč ji zabil?" žádal rozči-leně.

"Je to nehezský, spletitý příběh. Ten kněz je patriarcha Zalteca, boha války - a noci a smrti a jiných neštěstí, ale hlavně je bohem války." Kachin mluvil rychle, jeho slova se stávala stejně rychle v Halově mysli myšlenkami.

"V celé Maztice je hodně lidí, kteří zbožňují Zalteca, a ti všichni hledají srdce, jimiž svého boha sytí. Kněží tato srdce berou obvykle při východu nebo západu slunce... ve velkých počtech."

"To je barbarské!" hřměl Hal s odporem. "Co je to za boha, který si žádá takovou obět'? A co je to za lidi, kteří ho poslechnou?"

"Nedělejte všeobecné soudy," oponoval Kachin. "Ač-koliv víra v Zalteca je rozšířená po celé zemi, tady, v Payitu následujeme víc volání Quotala."

Erix přidala další vysvětlení. "Quotal je zdrojem kouz-la per, které zlomilo kněžova pouta; je to bůh, jenž pro-spívá krásou a životem, ne krví."

Dívka se obrátila ke starci a vyprávěla mu své pří-hody. Had její slova nepřekládal, ale Hal jí v zásadě ro-zuměl. Unikla knězi, který zabil Martinu, a zajali ji Dag-grandovi muži.

"Dobře," přerušil ji Halloran. "Zůstaneme tu a vy-slechneme, co nám bude sděleno, ale žádám vysvětlení."

"Mně se to nelíbí," bručel tiše Daggrande, ale zůstal s přítelem.

"Nezapomínej, cizince, že jsem tě mohl nechat u py-ramidy zemřít," syčel had. "Tam pro tebe nebyla žádná cesta k záchraně." Halloran pod silou zprávy a skryté hrozby, bušící mu v mozku, jenom zamrkal. Na okamžik uvažoval, jestli se ho had nechystá napadnout.

"Už jsem vám řekl, že jsem Kachin," přikývl náhle ku-laťoučký kněz. Slyšel překlad, i když had bez mrknutí upřeně zíral na Hala. "A tohle je Erixitl."

Hal krátce kývl, nespouštěje hada z očí. Náhle ho vlna síly srazila nazad. Něco uhodilo jeho mysl - rána nebyla namířená na jeho tělo, nicméně ho ohromila.

"Mluv!" rozkázal had. "Což vy, cizinci, neznáte žádné způsoby? Řekněte svá jména!"

Hal zadržel ostrou odpověď a jenom ztuha kývl. "Já jsem kapitán Halloran. Můj přítel zde je kapitán Dag-grande."

"A já jsem Chitikas Coatl, oddaný služebník Quotala - a ten, co zachránil vaše životy." Had se vlnil místností a zlatá zář vycházející z jeho těla bledla, až se načisto setmělo.

"Vy, lidé, si stále stěžujete na nejsměšnější hlouposti! A nerozumíte přitom věcem, které by chápalo i malé dí-tě!" Hlas zněl v jejich hlavách jako výhružné bručení.

"Pravý Svět stojí na pokraji zkázy. Zlo ohrožuje život ze všech stran, ze všech směrů. A vy se naparujete svou mocí a odvahou! Je zcela ve vaší moci něco podniknout, zničit tuto všeovládající metlu! Ty, kapitáne Hallorane, budeš čelit velkému zmatku. Nejsi zlý muž, ale budou po tobě vyžadovány zlé činy."

Jenom ty, Erixitl z Palulu, ses dotkla ducha našeho vá-ženého Otce." Tvor upřel svůj pohled na dívku, i v in-koustové temnotě všichni čtyři lidé cítili změnu v jeho soustředěné pozornosti. "A ty jsi váhala, neukázala řád-nou vděčnost tomu, jemuž tolik dlužíš."

Nyní vás zanechám, abyste přemýšleli o mých slo-vech. Jenom až rozkvete porozumění, vůle Opeřeného se stane životem.

A tobě, Erixitl, pro ducha, jehož jsi mi ukázala - i když jenom nakrátko - tobě dám dar... dar učení."

Všichni si uvědomili tep moci, něco, co stočilo vzduch a zmizelo. "Kouzla!" vrčel Daggrande.

"Je to vpravdě kouzlo, malý muži," podotkla Erix. Tři muži ohromeně zadrželi dech, neboť slova byla opatrně pronesená v obecném jazyce, řeči Hlubiny a celých Říší.

"Jak to, že mluvíš jako cizinci?" nechápal Kachin.

"Je to Chitikasův dar," řekla užaslá Erix v payitštině a potom to opakovala v obecné řeči.

"Kampak zmizel náš opeřenec?" broukl Daggrande, jenž si první všiml, že had tam není.

"Měl byste Chitikasovi projevit větší úctu," pokárala ho dívka jemně a pak se s nepokrytou zvědavostí obrátila k Halloranovi. Ta její naprostá otevřenost ho zneklidňo-vala.

Hal jí pohled vrátil napůl s rozpaky. I ve tmě viděl její lesklé oči, zkoumající ho s odvážnou inteligencí a názna-kem výčitky. Pro jejich prokleté náboženství by měl mít na ni a starého kněze vztek, jenže nemohl zapomenout na její laskavý skutek, kdy použila svůj opeřený amulet, aby ho zbavila pout.

"Proč jste mne osvobodila?" zeptal se jí váhavě, vytáhl z opasku hadí kůži a zatřepal s ní. "Tohle pevně odolalo i naší nejlepší oceli."

"Nevím, co je ocel, ale - " Erix se odmlčela, hledajíc správné slovo v novém jazyce - "hišna, magie šupiny, spáru a tesáku, stojí v protikladu proti plumě, magii per a vzduchu. Osvobodila jsem vás, neboť mi můj náhrdelník plumy dává moc nad hišnou."

Erix se na chvíli rozpačitě zadumala. "Já vážně nevím, proč jsem se rozhodla použít svou moc k vaší záchraně. Jste určitě tím nejstrašnějším mužem, co jsem kdy viděla, a popravdě páchnete, jako kdybyste se mnoho dní nekou-pal. Chitikas mi sice poručil, abych vám pomohla, ale od-mítla jsem - nesnáším rozkazování. Ale když vás Payit'a-né napadli, přála jsem si, abyste měl alespoň možnost bojovat o svůj život."

"Díky." Halloran byl stejně zmatený jejím činem jako samotná Erix.

Daggrande ze dveří pozoroval noční oblohu a nyní se k nim obrátil s praktickou otázkou.

"Ví někdo, kde jsme?"

? ? ?

Spirali seděl na zkřížených nohou na oltáři - vedle něj leželo tiché, chladné srdce, jež kněz dívce vyrval. Staro-věký zvolna užíval svou magii, hledaje s pomocí noci síly, které by mu řekly, kde se nyní nachází předmět jeho zájmu. Zjevení coatla ho překvapilo a podráždilo. Po celá dvě století ta stvoření nikdo nespasil a Spiraliho jeskynní vůdcové věřili, že vyhynuli. Jeho zpráva je moc nepotěší.

Nesmírně by se jim zavděčil, kdyby jim mohl oznámit, že tvor je mrtvý - jejich rod opět vyhynulý.

Spirali nepostřehnutelně ztuhl. Tam! Ve zlomku vteři-ny zmizel.

Jeho pohyb bezprostorným, bezčasovým prázdňem byl okamžitý.

Ve vínem obrostlé svatyni se černal vchod. Spirali za-vřel oči, leč koncentrované vyzařování Coatla zde již nebylo.

Nicméně z chrámu vycházely hlasy. A jeden z nich pa-třil Erixitl.

? ? ?

"Útes je zaplavený válečníky - je jich nejméně tisíc a s každou minutou z džungle přicházejí další," vysvětlila Darien výsledky průzkumu Cordellovi a biskupovi. Ne-ptali se, jak tuto informaci získala - oba věděli, že elfi žena se může stát neviditelnou, může levitovat nebo létat, přijmout tvar zvířete nebo monstra a použít své mocné schopnosti, jak potřebovala. Její metody nepodléhaly otázkám a výsledky její práce byly naprosto nedocenitel-né.

"Musíme ty divochy napadnout hned teď!" hrozil bis-kup k nebesům a hrozil zařátou pěstí na neviditelného nepřítele.

"Jsem připraven vést útok," dychtivě vrčel Alvarro. "Rozprášíme ty ďábly ostřím našich mečů!" Zrzek s křivými zuby se ochotně připojil ke klerikovu volání po bitvě a nyní naléhali, aby legie zaútočila.

"Bud'te tiše!" Cordellův mrazivý hlas uhasil jejich ti-rády. "Drží výšinu! U Helma, vždyť by nás tu mohli ukamenovat!"

"Zdá se, že útes se tyčí do výše jen na tomto výběžku," vložila se Darien. "Směřem na západ povrch rychle kle-sá."

Cordell zvedl obočí. "Vykonalas jsi toho dnes hodně, má drahá."

Elfka zvedla ramena, oči se potáhly závojem. "Hledala jsem nějaké známky Daggranda a Hallorana. Naneštěstí jsem neobjevila nic, co by naznačilo, kam je ten zářný prstenec odnesl."

"Dobře. Byli to skvělí legionáři, ale musíme přijmout fakt, že jsme je ztratili."

"Skrývá se!" vybuhl biskup. "Ten lotr se chrání, aby mi přišel na oči! Chce setřást odpovědnost za svou zlo-činnou neopatrnost!"

Cordell si povzddechl, ale na biskupovo prohlášení ne-odpověděl. Na tohle je dost času, až jestli Hala vůbec kdy uvidíme, pomyslel si.

"Budeme se plavit podél pobřeží, najdeme příhodné místo a tam se vylodíme, nechť je Helmovo obezřetné oko mým svědkem!"

Cordell vzhlédl do biskupových usazených očí. Veli-telská rozhodnost mu plála v srdci jako černý oheň, když se zapřísáhl. "A tam na otevřeném území si legie na divo-chy počká. Ujišťuji vás, příteli, že vaše dcera bude po-mstěna!"

? ? ?

"Toto místo je Zapomenutá svatyně," vysvětlil Kachin a Erix překládala. "Jsme východně od kukuřičných polí, na dohled Květinového chrámu v Ulatosu."

Erix cizincům podala další informace. "Ulatos je krás-ným hlavním městem Payitu, není od vašeho tábora moc daleko. Vaše plavidla leží ve vzdálenosti asi dvouhodino-vého pochodu směrem na východ." S překladem vzdá-le-nosti a času si snadno poradila, ač zjistila, že v obou oblastech byl jazyk cizinců přesnější než její vlastní. Očividně byli národem, který rád věci měří.

"Proč ten děsný kněz Martinu zabil? Proč si vybral za oběť právě ji?"

Příšerný rituál se Halloranovi vryl do mysli jako noční můra, nemohl se jej zbavit.

"Kněz zešílel. Myslel si, že jsem to já." Ano, zešílel díky Chitikasovi, pomyslela si s lítostí.

"Chcete říct, že tuhle válku začal očarovaný kněz? To se dalo čekat!" zavyl Daggrande.

Halloran chápal její odpověď z jiného úhlu. "Proč vás chce zabít?"

"Já... nevím." Její oči ho ujistily, že říká holou pravdu.

"Jdeme, Erix," pobídl ji Kachin. "Musím být v Ulato-su. Měli bychom ty cizince opustit co nejrychleji."

"A co bude s nebezpečím, které tam na mne číhá?" Erix si živě připomněla únos z chrámu.

"Dohlédnu osobně na tvou bezpečnost. Území posvá-t-ného chrámu Mlčícího rádce nebude už nikdy zneuctě-no."

Erix dala legionářům poslední radu. "Až odtud vyjde-me, budeme blízko pobřeží. Vaši přátelé jsou směrem na východ.

Kachin a já se vrátíme do našeho města, jež leží na západě." Došla ke dveřím, obrátila se a zpřímá hleděla na Hala.

"Nechť vaše cesta projde v míru."

Kapitán ji znovu odhadoval, zdála se mnohem starší než Martina, přesně vzato starší než on sám. Měl dojem, že jí není ani dvacet roků, a přesto se nesla s vyspělým půvabem, jenž ho fascinoval, budil v něm úctu.

Před očima mu bleskl obraz šokované Martiny a vě-domí nezodpovědnosti, které se vůči ní dopustil. Ztratila život pro ženu, která tu před ním klidně stála. Měl by mít na ni vztek, ale místo něj v něm narůstala zvědavost.

"Doufám, že se opět setkáme," řekl s úklonou.

Výšel po schodech ze svatyně a rozhlížel se po okolí. Šero nadcházejícího rozbřesku temně pronikalo korunami stromů, za nimiž se třeptilo moře.

Erix vystoupila za ním a zůstala stát, aby se na něho naposledy podívala. Kachin se vynořil vedle ní.

Klerikovy oči se vytřeštily, skočil a odhodil Erix stra-nou. Černý šíp, jenž měl zasáhnout Erixino srdce, se mu zabodl do hrudi. Kachin bolestně zasténal a klesl k zemi.

Daggrande zvedl kuši, mezi stromy zahlédl černý ne-zřetelný tvar. Temný stín se převalil stranou, vyhnul se zásahu, ale prudkým pohybem prozradil svou přítomnost.

Halloran na postavu zaútočil, stříbrný dlouhý meč hle-dal před ním svou kořist. Přestože se východní obloha skvěla růžovou září, ze svého soka viděl jen pohyblivý stín. A pak zachytil temný zášleh chladné oceli.

Helmův Zub zařinčel proti ocelovému meči. Nepříte-lova čepel byla černá, ale zvonila jako pravá ocel. Stříbr-ná a černá zbraň se zas a zas setkávaly, chvílemi z násil-ného střetu odlétly jiskry. Bojovníci uhýbali a vířili mezi stromy, sekající do kmenů a větví v zoufalých výpadech a ústupech.

Hal odhadoval, že jeho protivník je vysoký jako člo-věk, snad jen o něco menší, ale nadaný úžasně pohybli-vou silou. Byl celý v černém, tvář mu halila hedvábná maska a na rukou měl černé rukavice. Pro něj však bylo důležitější, že ten černý zjev vládl mečem se zkušeností šermíře, jakého dosud nikdy neviděl.

Černá postava teď vyrazila do výpadu s divokou, ti-chou zběsilostí, sekla ho do obličeje, těsně minula břicho. Pak legionář ten mrštný tvar odkopl a bodl, jednou, dva-krát, pokaždé o vlas minul. Halloran útočil a odrážel výpady s celou zručností ru-ky a zkušenosti mozku, jaké byl schopen. Zdálo se, jako kdyby černá postava plula z dosahu jeho meče, obratně připravujíc útok za jeho špicí, a pak vlasově ostrá čepel svištěla kolem Hala, který musel vydat všechnu svou rychlost, aby se vyhnul náhlé smrti. Daggrande čekal s nabitou kuší, připravený k výstřelu, ale v rychlém víru souboje nemohl zaměřit na jistý cíl. A i když rudý východ vykvetl do růžova, když mezi větvemi prosvítaly květy a bylo vidět poletující hmyz, zůstával tam mystický útočník zahalený ve stínové temnotě. Jeho oděv, byl-li to vůbec oděv, kolem něj plul jako závoj hustého dýmu, skrýval jeho tělo a údy, leč nikterak neo-mezoval jeho bleskové pohyby. Šermíř teď tlačil Hallorana zpět, rány dopadaly rychle-ji než dříve. Mladý kapitán odrazil a ustoupil. Cítil, že boj pomalu ztrácí. Ruka ho tížila jako olovo, mozek začínal bojovat s únavou. Temný cizinec stále útočil bez sebe-menší známky námahy nebo vyčerpání. Bledé paprsky začínaly mýtinu osvětlovat a Halloran bojoval o holý život. Vtom černá postava odskočila stranou, překulila se za strom a její tvar se rozplynul jako mlha. Hal nelitostně vyrazil vpřed, meč bodl do nepřítelovy pozice. Ale výpad zasáhl jen bohatou zeleň. Sekal kolem, ale mimo větve tam nikdo nebyl. První sluneční paprsky ozlatily vysoké koruny stromů a Halloran musel připustit, že jeho sok zmizel. U schodiště do svatyně kašlal Kachin, z úst mu růžově pěníla životodárná krev.

? ? ?

Ráno je přivítalo lagunou, oživenou bílými křídly. Na vrcholu pyramidy stálo představenstvo Ulatosu s Gulte-cem a Lokem, velitelem Rytířů Orlů, a pozorovali, jak ty bílé tvary rozkvétaly jako denní lilie otevírající se slunci. Rytíř Jaguárů propadal hrozně tísní. Postrádal přitom-nost Kachina, který jediný ze všech mužů, jež znal, byl schopný nabídnout moudrou, zdravou radu v této hodině vrcholného nebezpečí. Gultec nepodceňoval nebezpečí, jež s sebou cizinci přinášeli. V několika krátkých minu-tách bitvy ztratil takřka dvě stě bojovníků, hrůzné clo smrti i pro tohoto ostříleného veterána. A v téže době padlo pouze deset cizinců. Gultec si byl jistý, že nebýt coatlova zjevení, byli by cizinci do jednoho u pyramidy vybiti, ale za jakou cenu? V mysli mu narůstalo děsivé podezření a obrátil se ke Caxalovi a Lokovi. "Musíme bojovníky co nejrychleji přesunout do města! Rychle!" "Do města?" Caxal si ho podezřívavě měřil. "Cizinci jsou přece tady!" "Myslím, že brzo vyletí. Vidíte, jak rozkládají křídla? Armáda Ulatosu je zde a město zůstalo bez obrany." "Ne!" štěkl Caxal. Lok chtěl cosi říct, ale před planou-cím zrakem Ctíhodného rádce zavřel pusku. Caxal zúžil oči, studoval ta velká vodní stvoření - nemohl na ně mys-let jako na plavidla - a snažil se potlačit strach, pálicí ho v prsou. Rozzuřený Gultec se od rádce odvrátil. Za takové-ho stavu by normálně odkráčel. Ale v tento den události nabraly takový spád, že rytíři se jeho osobní pýcha zdála podružnou věcí. Bílá křídla vsutku letěla. "Pohledte, jak síla křídel če-ří vrcholy vln," Lok napřáhl prst. Všichni pozorovali bílé zpěněné čáry za každou zádi, jak cizinci jeli na svých vodních tvorech kolem úskalí. Sledovali pobřeží k zápa-du, směrem k Ulatosu. Caxal na odjezd lodí hleděl jako zhypnotizovaný. Teď spatřil poprvé jejich moc a úcta mu naplnila tělo strnulostí. Náhle potřásl hlavou. "Musíme spěchat do Ulatosu," prohlásil bez ohledu na zlobné pohledy svých válečných vůdců, "musíme město ochránit před vpádem vetřelců."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Náš osud se právě rodí. Orlové přinášejí Nalteconovi zprávy. S radostí si vy-slechne novinku o jejich odjezdu. Uvolnil se, usmívá se a kyne kněžím a urozeným. "Vidíte? Cizinci nás opouštějí. Nejsou vůbec žádnou hrozbou, určité nejsou příčinou desetiletí varovných znamení." Srdečnost jeho slov potěší snad jenom jeho, nikoho jiného. Potom víc orlů vyletí z Nexalu a Ctíhodný rádce slyší zprávy, že cizinci se blíží k Ulatosu. Naltecona propadne melancholii, ale pouze na chvíli-ku; potom mu tvář zkříží úsměv porozumění. Zdá se, že rozumí věcem, které nikdo jiný nevidí. Jdou do Ulatosu a to je jejich zkáza, neboť je srdcem Payitu," ujišťuje své dvořany. Jaguáři a Orli Ulatosu se jistě spojí a zničí je," vysvětluje urozeným. Payitští bojovníci se skutečně shromažďují, jsou jich tisíce z Ulatosu a okolních měst. A víc jich přichází denně z džunglí a odlehlých oblastí, jež jsou i pro Nexal záhad-né. Jediný Naltecona věří, že oni vyřeší jeho dilema.

QUOTALŮV KNĚZ LAPAL PO DECHU A SÍPĚL, každý dech byl kratší než ten předcházející; plíce mu zvolna zaplavovala krev. Erixitl ho držela za ruku a tiše plakala. Kachin ji rezolutně zastavil, když se ho snažila ošetřit - zavrtěl hlavou, aby naznačil, že o svém osudu předem něco věděl. Pro Erix hodně znamenal, myšlenka na jeho ztrátu ji poděsila a naplnila pocitem opuštěnosti.

Halloran se držel rozpačité stranou a Daggrande pro-hledával marně okolí, pátraje po něčem, co by prozradilo útočníkův původ či stopy.

Hal si mohl teď svatyni prohlédnout. Byla to okrouhlá stavba s kupolí, pokrytá zelení plazivých rostlin, a stála blízko pobřeží. Přemýšlel, jak je to asi daleko ke kotvišti - vůbec si nepřipouštěl možnost, že by se legie hnula vpřed.

Nedovedl si představit nic hroznějšího, než že by

zde uvázl a už nikdy neuviděl lidi ze svého vlastního světa.

Erix vzlykla a sklonila se nad ztichlým Kachinovým tělem. Halloran hleděl stranou a s překvapením si připus-til, že ho smrt tohoto muže rozlítostnila. V té lítosti byla také notná dávka hněvu.

Útok ze zálohy byl zbabělý a kněz pro záchranu dívky dal v sázku svůj vlastní život - jasný důkaz měřítek útoč-níka a oběti. A kněz se zachoval jako slušný, rozumný muž.

Kachin se skutečně zdál civilizovaným člověkem, přemítal Hal. A ta zvláštní dívka ho vyváděla z míry svou magickou znalostí jeho jazyka a otevřeným, pronikavým pohledem lesklých očí.

"No, po té věci či osobě tu není ani známka," hlásil Daggrande.

"Pojď, vrátíme se do tábora."

"Počkej!" Halloran pojednou váhal s odchodem. Oslo-vil jemně dívku. "Je mi vašeho přítele skutečně líto."

Hluboký výraz bolesti v jejím obličejí ho rozrušil. Dí-vala se na něho se zraněnou nevinností, jež ho konečně přinutila, aby se odvrátil.

"Prosím, pomůžete mi ho pohřbít?" otázala se tiše.

"Budeme muset jít!" oponoval Daggrande. "Cordell se mohl rozhodnout k odjezdu z laguny!"

Halloran vzdychl a položil ruku na přítelovo rameno. "Ty jdi napřed. Pomohu jí a přijdu hned, jak budeme hotovi."

Trpaslík k němu nevěřícně vzhlédl a nechystal se k odchodu. "Nikdy jsem nemyslel, že máš moc toho, čemu se říká mozek. Raději tu zůstanu a pomohu ti, bude to rychlejší. Potom," hlas klesl do významného vrčení "pů-jdeme!"

Erixitl vybrala místo pro hrob blízko Quotalovy svaty-ně, vždyť tomu bohu sloužil věrně celý život. Okraj lesa u břehu byl lemován kameny, pobřeží nemělo písečnou pláž jako u Dvojí tváře. Všichni tři odtud nosili kameny a pomalu nad Kachinem vybudovali mohylu.

Erix pilně pracovala, ale nemohla zabránit, aby se jí mysl neplnila otázkami. Kam bych měla jít? Co si počnu? Zuřivě se jim bránila, dokud mohla nebude hotová. Práce byla skončená a nejistá budoucnost ji zcela okupo-vala.

Malá část se chtěla vrátit domů, do Palulu, aby koneč-ně viděla Nexal, to pohádkové město, o kterém snila. V Ulatosu nikoho neznala - ani v celém Payitu - a přišla sem jako zakoupená otrokyně. Erix chápala, že i když ji Kachin nazýval kněžkou, neměla pro takové význačné poslání naprosto žádný výcvik či původ.

Ale nebyla-li kněžkou, nebyla ani otrokyní. Bála se Zaltecových sil, neboť ji už tolikrát ohrožily. Napadlo ji, že cizinci dali věci do pohybu a že ty síly ji budou ohro-žovat v celém Pravém Světě a možná nejdivočeji v blíz-kosti chrámu v Nexalu.

Také tu byl ten neobvyklý Chitikasův dar. Byla prav-děpodobně jedinou osobou v celé Maztice, jež mohla s cizinci hovořit. Byli to vskutku hrozní, strach budící lidé. Naděje na mír mezi Halloranovými a jejími lidmi nevy-padal po bitvě u pyramidy nijak slibně. Ale v srdci uva-žovala, zda válka byla skutečně nevyhnutelná.

Mohl by její osud - poslání, o němž Chitikas mluvil - zahrnovat i zabránění tomuto konfliktu? Pochybovala, že by to bylo možné, ale zároveň cítila nutkání, aby se o to alespoň pokusila.

Vrátí se do Ulatosu! Jestli se cizinci poplaví podél po-břeží, bude prvním městem, na něž narazí. Bude tam dřív a nabídne své služby jako překladatelka - učiní vše, aby válce zabránila.

"Teď už musím - musíme jít." Muž, jenž se nazýval kapitán Halloran, na ni pohlédl s jakýmsi smutkem. Od-hodlaně pohled opětovala. Nevypadal tak strašně, jak se zprvu domnívala. Bledé, rybí oči ji stále dost děsily a on, jako všichni jeho rodu, vydával nepřijemný pach. Koupá-ní na velkých létajících domech asi nebylo možné. Nyní, když přistáli, snad obnoví normální lidskou péči o čistotu.

Vážila jeho upřímný úsměv, vysokou, statnou postavu. Byl tím nejskvělejším válečníkem, jakého kdy viděla. Pravda, s Erix nikdy nehnul žádný výkon bojovného muže, ale zatím jí také žádný nezachránil život. A každý jeho čin stvrzovala čest a slušnost.

"Ukážu vám cestu k Dvojí tváři," nabídla. Vystoupili z lesa na kamenitý břeh a ukázala doprava. "Tam, je to asi hodina či dvě odtud."

"Kam půjdete vy?" Hal se rozhlížel dlouhým pásem kamenů a džungle.

"Já se vydám na opačnou stranu," ukázala nalevo, "do Ulatosu, hlavního města Payitu." Nedodala nic o svém strachu ani o válce. "Přeji vám bezpečnou cestu," uklonil se. "Snad se ještě setkáme."

Oči ji bleskly humorem. "Myslím, že ano!"

Nechápal, tak zvedla ruku s napřaženým prstem a uká-zala za něj. Daggrande zasténal, když se zahleděl na moře, a Halloranovo srdce pokleslo - všechen strach se vrátil. Byl upoután na dalekém pobřeží!

Nad obzorem se tyčilo patnáct plachtoví. Legie se pla-vila podél pobřeží jejich směrem, ale byla od břehu moc daleko, než aby někdo mohl jejich volání zaslechnout.

? ? ?

Vítr báječně spolupracoval, nesl flotilu na moře z do-sahu mělčin nebo útesů, které mohly pod hladinou výspy Dvojí tváře číhat. Vypluli bezpečně z laguny na hluboké moře, bríza se stočila a jemně vedla karavely a karaky podél bujného, neznámého břehu.

Cordell pozoroval propletenou džungli, tlačící se do moře, a odhadl, že míjí deltu řeky. Tucty kanoí se míhaly mokrou zelení sem a tam a věděl, že domorodci této země postup flotily hlídají.

"Tihle lidé mne matou," poznamenal kapitán - generál k Darien. Stáli na vyvýšené zádi Sokola. Ženina kapuce byla naplno stažená přes hlavu, aby její plet' ochránila před žhavým odpoledním sluncem. "V mnoha věcech se chovají jako divoši, a na druhé straně jsou dobře organi-zováni a cílevědomí."

"Myslím, že biskupova poznámka o jejich bezbožnosti minula cíl," řekla Darien.

"Ať už je vedou bohové či čarodějové, či obojí, budou těžce litovat nerozvážného útoku na mé muže!"

Za deltou se z říčního údolí zvedala řada kopců. V ochraně těchto vrchů flotila našla kotviště. Břeh podél zátoky byl hladký, travnatý; bylo tu několik vesnic a v polích byly roztroušené malé chrámy.

Karavely spustily kotvy za neustálého hlídkování do-morodých kanoí. Čluny prozkoumaly hloubku vody a břehy, a zprávy zakrátko dorazily na palubu Sokola. Kotviště bylo hluboké, břeh pevný, vhodný pro vylodění mužů i koní.

Cordell právě dával rozkaz, aby lodi zakotvily blíž ke břehu, když se na palubu vyšplhal biskup. Kněz hlasitě naříkal nad smrtí dcery, ale teď k veliteli přistoupil s tichým, zachmuřeným výrazem.

"Helm mě ve svém slitování dal znamení," ozval se prudce.

"Vskutku?" odvětil Cordell opatrně.

"Halloran zmizel a pro kopínky potřebujete nového kapitána." Biskup se zamračil.

"Ano... také jsem o tom přemýšlel."

Domincus zavrtěl hlavou. "Helm mi přímo ukázal, že si přeje, aby vedení převzal kapitán Alvarro."

Cordell potlačil grimasu. Biskup často používal vizi od Helma, aby ho přinutil k činu, do něhož se mu nechtělo. Velitel ovšem musel tyto rady a názory vzít na vědomí - Domincus byl jeho duchovním poradcem, ale často toho využíval.

"Měl jsem na mysli někoho staršího, zkušenějšího. Al-varro může být poněkud... nerozvážný," začal velitel, ale biskup ho přerušil.

"Musí to být Alvarro! Viděl jsem to!"

Cordell nechtěl starého podrážděného přítele v době smutku proti sobě poštvat, ani nechtěl legionáře demora-lizovat otevřenou hádkou. Věděl, že Alvarro je odváž-ným, obdivuhodným jezdcem, i když dost prudkým. Měl pověst nejlepšího šermíře v celé legii.

"Tak dobře." Kapitán - generál přemohl své námitky. "Kapitán Alvarro převezme velení kopiníků."

? ? ?

"Shromáždili své létající domy v zátoce," hlásil Gul-tec. Dýchal těžce, neboť se právě vrátil do Ulatosu po rychlém průzkumu.

"Výborně!" zvolal zářící Caxal. Ctihodný rádce se, jak se zdálo, bitvy s vetřelci nemohl dočkat a Gultec to pova-žoval za neodůvodněný spěch.

"Nyní musíte vzít bojovníky dolů na pláž a počkat si na ně na břehu. Než je napadnete, nechte je, ať se vylo-dí," chrлил Caxal rozkazy.

"Můj rádce, měli bychom část svých rezerv ukrýt v le-se podél delty," navrhl Gultec. "Mám na paměti bojovou zručnost těch válečníků. Uděláme dobře, když část vojsk ukryjeme pro nečekaný útok."

Caxal si Gulteca měřil podezíravým pohledem, jenž přivedl krev Rytíře Jaguárů do varu. "Bojíte se jich, Gul-tecu?"

Rádcův hlas byl hladký, neobvykle vlídný, ale sama otázka byla pro velitele Jaguárů smrtelnou urážkou.

Všechny emoce ho pobízely, aby se na podpatku obrá-til a nechal Ctihodné rádce, ať si poradí, jak umí. Avšak pomyšlení na osud svého města, své země, na historickou důležitost těchto časů mu pomohla, že se ovládl.

"Já sám povedu své voje do pole," souhlasil ztuhle. "Setkáme se s vetřelci na pobřeží."

? ? ?

Flotila se jemně kolébala na kotevních lanech. Biskup ve své kabině vřel hněvem. Ve vzteku nechal svou otro-kyni na břehu u Dvojí tváře a ušetřil její život jen na Cordellovu intervenci; velitel mu připomněl, že Helmova pomsta by měla být namířena proti těm, kdo zlo způsobí-li, nikoliv proti nevinné oběti.

Cordell s Alvarrem stáli na zvednuté zádi velitelské lodi a prohlíželi si terén, obklopující ploché území delty. Džungli nahradila zlatá, vysoká pole kulatého zrní, jež byla domorodou hlavní potravou. Říkali jí mayz.

"Ano, kapitáne - generále, rozumím. Budu vést jez-decké setniny dobře!" Alvarro zářil, jeho široce roze-stouplé zuby připomínaly pomníky rozseté po hřbitově. Ve slunečním jasu jeho rudé vlasy hořely jako oheň.

"A dovolil bych si říct, pane, že své volby nebudete li-tovat. Ten mladý chlapík, Halloran, byl přece jenom zelenáč..."

"Dost," ut'al Cordell. "Jděte na svou loď. Po setmění připravte koně k vylodění."

"Ano, pane!" Alvarro se obrátil, nemohl skrýt svou ra-dost. Oči mu sklouzly k zelenému břehu, vzdálenému ani ne

celou míli. Byl tam někde Halloran? Živý? Uchechl se, bylo mu to jedno.

Po Alvarrově odchodu se k veliteli přidala Darien.

"Všimni si toho výběžku, co nás chrání," ukázal velitel. Myslím, že jsme si našli skvělé kotviště!" Všechna měření ukazovala dobrou hloubku, přestože lodě kotvily od břehu pár set stop.

"Pohled tamhle," ukázal do dálky. "Ty stavby nad ko-runami stromů vyrobily lidské ruce."

Skutečně, z kotviště byly pyramidy Ulatosu jasně viditelné. Pod městem deltu zahradily porostlé bažiny, ale necelou míli na západ se prostírala široká, travnatá step a kukuřičné lány.

"Biskupa to potěší," řekla Darien s náznakem úsměvu.

"Určitě." Cordell jí nevěnoval pozornost. "Výborné! Vylodíme zde celou legii. Divoši se rychle poučí, co znamená útok na Zlatou legii."

"Nechť válka začne," šeptla Darien tak tiše, že ani muž po jejím boku to neslyšel.

? ? ?

Spirali odpočíval uvnitř tmavé Quotalovy svatyně. Ne-cítil ironii faktu, že si vybral úkryt v budově zasvěcené

Zaltecovu sokovi. Spirali popravdě řečeno necítil vůbec nic.

Bitka s šermířem ho vyčerpala, ale pouze denní světlo ho přinutilo, aby se ze souboje přenesl sem. Nebyl si jistý, jestli by toho muže vůbec porazil.

Tihle vetřelci byli vskutku z rodu, který se od zdejších národů Mazticy velice lišil. Ovšem, on a Starověcí dlouho věděli o zemích za mořem, zemích, jež jejich obyvatelé nazývali "Zapomenutými Říšiemi," "Mečovým pobřežím" a jinými exotickými jmény.

Hlavním úkolem Starověkých byla dlouholetá příprava země pro příjezd těchto cizinců, taková příprava, jež by Zalteca dobře krmila a Starověcí by rozšířili svou moc.

Spirali vážil své problémy chladně, bezcitně, ale při pomyšlení, že dívka unikla šípu, skoro zaklel. Že střela zasáhla tlustého kněze, bylo malým zadostiučiněním.

Slunce nemilosrdně pražilo do okolí chladné budovy, ale i bledé světlo zalévající schodiště ho páliło do očí a nutilo ho odvrátit zrak.

Mohl jediné čekat, až přijde noc.

? ? ?

Po několik hodin zůstávaly nadmuté plachty na obzoru v dohledu, když Halloran s Daggrandem pochodovali za Erixit kolem břehu. Flotila je časem předstihla a nikdy se nepřiblížila k zemi.

Břeh byl ponejvíc hladkou pláží, za níž se zvedala ze-lená džungle, a oni pokračovali rychle vpřed. Během cesty potkali několikrát skupinky rybářů, pracujících na svých sítích. Domorodci vrhli jediný pohled na světlovla-sého Hallorana v lesklém brnění, na zarostlé tváře Dag-granda, který se pod hustými brvami příšerně mračil, a prchali do džungle nebo naskákali do štíhlých kanoí a pádlovali na moře.

"Rád bych se dostal k jedné z těch loděk," pravil Hal-loran, když další trojice rybářů zoufale pádlovala přibývajícím na volnou hladinu.

"Možná nějakou najdeme, až dorazíme k deltě," těšila ho Erix. "Zavedu vás tam, ale potom se vrátím do Ulatu-su.

Pozdě odpoledne viděli, že se nadmuté plachty obrátily k pevnině, a Halovo srdce poskočilo nadějí, že flotila zakotví a uvidí se opět se svými druhy. Na dně duše se marně snažil pohrbit pocit selhání, jenž jeho návrat vyvolával, a zase ho hryzala vina za Martininu smrt.

Uvědomil si také, že se těšil z Erixiny přítomnosti a na mrtvou dívku si ani nevzpomněl. Výčitky svědomí ho přemohly a teď se ptal sám sebe: - "Co jsem to vlastně za člověka?!"

"Lodě směřují k deltě," vysvětlila jim. "Vím, že se tam sjíždí mnoho kanoí, jsou tam obchodníci, rybáři a sběrači květin, pracují v mangrovnickových hájích." Vzpomněla si na Kachinův popis města, doplněný detaily a mapkami, které kreslil do hlíny.

Pobřežní pás se široce rozevřel do ploché krajiny a Daggrande si na svých prohnutých nohách vykračoval v čele.

Halloran se rozhlížel po lánech bohaté plodiny, s níž se setkávali při každém přistání. "Vidím, že také pěstujete mayz," podotkl, když míjeli velké pole, oddělené od břehu řadou palem a úzkým rovným zavodňovacím kanálem.

"Kde na světě se dá žít bez - jak se to honem řekne - bez kukuřice?" zeptala se Erix užasle. "Je to potrava, již lidem seslal sám bůh Quotal, než začal bojovat se svým synem Zaltecem a opustil Mazticu."

Hal se smál. "My jsme dorostli také a o kukuřici jsme se dozvěděli teprve před pár týdny. Je to úžasná rostlina, ale pěstovaná jediné v... Maztice?" pronesl tázavě. Usmála se také.

"Maztica. Znamená to Pravý Svět! Ale svět je možná větší místo, než jak my jej známe." Pohlédla na něho. "Řekněte mi, kde je ta země, odkud pocházíte? Je tam mnoho lidí?" Erix nabyla přesvědčení, že jsou jen lidmi, ne bohy - o tom nebylo pochyb! Byli odlišní, zajímaví a složití, ale byli smrtelní stejně jako ona, jako celý její národ.

"Nazývá se Zapomenuté Říše, rozkládají se podél Mečového pobřeží. Můj generál je neobyčejný muž, jmenuje se Cordell a vedl sem svoji legii, aby..." nechal slova odeznít do prázdna. Jejich výprava, plundrování zlata a okupování jejich zemí mu teď - tvář v tvář Erix - připadalo nespravedlivější než kdy dřív.

Bylo to jednoduché, dokud obyvatelé této země byli masou divochů bez tváře, bez osobnosti. Poslání legie ještě víc ospravedlnila rituální, obětní vražda Martiny a nevyprovokovaný útok u pyramidy.

Nyní viděl zblízka jejich odvahu a laskavost. Žádný legionář nezemřel udatnější smrtí než Kachin, když za-stavil střelu

určenou pro Erix. A ta mladá žena byla moudrá a trpělivá, přestože čelila událostem, které ji mohly snadno zničit. Rychle se napomenul - takové myšlenky nebyly loajální, byly spíš zrádcovské. Hrubě je vypudil z mysli, nahradil je živou upomínkou na Martininu brutální smrt, na mrazivou krutost kněze. Ať už byl šílený či nikoliv, mnoho jiných plnilo ochotně jeho příkazy, takže v tom šílenství nebyl jen on sám. Byl si však jistý, že v těchto lidech toho bylo daleko víc, než soudil Cordell s biskupem. Byla to zamotaná záležitost a Halloran už z principu složité záležitosti ne-měl rád. Nevědomky se mračil, ale pak se usmál, když v Erixině tváři viděl výraz obav.

"Má mysl bloudí," řekl na vysvětlenou.

Došli k oblasti propleteného porostu, táhnoucího se da-leko do moře. Mezi stromy probleskla zrcadlová hladina, v níž bujely husté keře s tuhými lesklými listy. Erix jim říkala mangrovníky.

"Vidíte, jak se kořeny proplétají? Mangrovníky se rozrůstají a tvoří v deltě své vlastní ostrovy. To je delta řeky Ulatos. Říkají, že stále, den za dnem, postupují dále do oceánu."

"Musíme najít kanoi!" vybuchl pojednou Hal toužebně. Chtěl se co nejrychleji vrátit mezi své. Překvapeně, ostře k němu vzhledla, pak jen pokrčila mlčky rameny a vedla je dál.

Mangrovníkovou deltu lemoval malý přístav - Halovi připadal jako bažina - a zde našli několik loděk, opuštěných vyděšenými majiteli. Vybrali si větší, vytesanou z jednoho kmene, jenž byl vyhloubený ohněm a trpělivým odsekáváním třísek.

"Tady vás opustím," řekla tiše Erix; náhlé napětí v tom vysokém muži ji znepokojilo a poněkud postrašilo. "Necht' je vaše plavba k velké kanoi - lodi - klidná."

Daggrande se obezřetně spustil do kolísavého plavidla a Hal se obrátil k dívce, aby se rozloučil. Jazyk mu jaksi ztuhl v ústech - tato mladá žena ho zneklidnila a zaujala víc než Martina. Hluboce se v něm svářil pocit svědomí, když si připomněl, že posláni legie z nich nutně musí učinit nepřátele.

Jsem vám vděčný za vaši laskavost," zamumlal nako-nec. "Doufám, že se opět brzo setkáme, a osud k vám bude do té doby milostivý." Neohrabaně se uklonil a usadil se v zádi kanoe. Uchopili pádla a vratká loďka zmizela v zákratech mangrovnickových hájů, vedoucích je k otevřenému moři.

Erix stála na bahnitém břehu a smutně s těžkým srd-cem pozorovala jejich odjezd. Bude vzpomínat na bledé-ho vysokého vojáka, na jeho odvahu a podivný vnitřní neklid, jenž ho hnál vpřed. Jestli se mu i ostatní cizinci opravdu rovnají, představují mocnou a smrtonosnou sílu - možná stejnou jako celý Nexal.

Pojednou se otrásla. V myšlenkách se krátce dotkla domova a těchto cizinců a po děsivou vteřinu jí mozem bleskla vize vzdáleného Nexalu, z jehož trosky stoupaly závoje dýmu, zastírající klenbu oblohy nad širokými jezery.

V její představě byli ti cizinci všude.

? ? ?

"Vylod'te koně až za tmy," nařídil kapitán - generál. "Neviděli jsme tady žádné jezdce, a pro nepřátele budou zítra nepříjemným překvapením."

Kapitáni se shromáždili na palubě velitelské lodi, kde dostávali poslední instrukce. Cordell vydal rozkaz, aby se legie vylodila před setměním, bude tedy tábořit na břehu v plném dohledu domorodých vozů.

Oči kapitána - generála opět zamířily k pláni delty, kde je pod tucty barevných praporů, standart a vějířů očeká-valy tisíce bojovníků. Drželi se v příhodné útočné pozici asi míli od pobřeží.

Za plání se zvedaly bílé domy města, nad nimiž se ty-čila obzvláště zajímavá a elegantní pyramida, jejíž široké terasovité boky halily zelené zahrady. Vysoko na vrcholu se v odpoledním slunci třpytila a jiskřila křišť-álová fon-tána.

"Generále, proč bychom neměli přes noc zůstat na lo-dích a nevylodili celou legii až ráno? Budeme se zbytečně vystavovat nočnímu útoku!" Mluvil byl Garrant, kapi-tán setniny šermířů s dlouhými a krátkými meči. Vyzvedl námitku, jež běžela myslí mnoha mužů.

"Vylodíme se před večerem právě proto, abychom jim ukázali, že se nebojíme!" odvětil Cordell důrazně; byl zřejmě rád, že se otázka dostala na světlo. Jeho hlas změ-kl. "Kapitáne Garrante, jsem přesvědčen, že kdyby k útoku došlo, vaši muži se s ním vypořádají. Sázím na to, že k němu nedojde. Mohu si tu hru dovolit, protože vím, že jestli se mylím, vaše setnina legii ochrání."

Kapitán, polichocený poklonou, s porozuměním při-kývl, i když mu byl plán proti mysli.

"Generále?" ozval se žalostný hlas a Cordell zaťal zu-by. Obrátil se k myší tváři odhadce Kardanna.

"Ano?"

"Ten poklad, pane! Prosím vás, abyste vzal v úvahu ten poklad, který jsme už získali. V těch zlatých valou-nech a ozdobách, co nám ostrované darovali, je malé bohatství!" Kardann mluvil, hlava mu poskakovala, oči se stále otáčely ke břehu.

"Neměli bychom jej vyvézt do bezpečí na moře?" vy-hrkl. "Místo abychom jej drželi tady, tak blízko břehu, kde se jej mohou zmocnit roje divochů se svými loďka-mi?"

Cordell si účetního užasle změ-řil. "Je směšné se do-mnívat, že by se mohli násilím zmocnit jediné lodi. Ta-kovou řeč nedovolím!" Obával se, že odhadcův proslov mohl vyvolat neklid v době, kdy potřeboval, aby celá pozornost jeho mužů se soustředila na nadcházející kon-flikt.

Velitel se napůl obrátil k podpalubí a pak svůj úmysl změnil. Obvykle by nyní žádal biskupa, aby požehnal jeho konání, leč ten nešťastně přecházel sem a tam a zíraje upřeně k pevnině cosi bez ustání mumlal. Seber se, člověče! nutil ho mlčky. Potřebuji tě. Legie tě potřebuje!

"Tam, tam jsou ti dezertéři!" zavyl Domincus znena-dání a ukázal směrem k malé loďce, která se blížila k vlajkové lodi.

Všichni se hned nahrnuli k zábradlí a hle-děli na domorodou kanoi, která se vynořila z nedalekých mangrovníků. Nikdo se nemohl myslit, že je to Daggrande s Halloranem.

"Biskupe Domincusi, musíme si spolu promluvit," řekl Cordell tiše. I přidušený měl jeho hlas sílu oceli. Kapitáni za ním otáčeli hlavy. Věděl, že musí velice opatrně našla-povat mezi pomstychtivým biskupem a potřebami svých mužů. Biskup na Cordella hněvivě, podezřívavě pohlédl, ale věděl dost, než aby si dovolil před legionáři vybuchnout. "Věřím, že nemáte v úmyslu přivítat je s otevřenou náru-čí!" sykl nevěřicně. "Ten mladík se provinil zločinnou zbabělostí, když dopustil, aby má dcera byla surově za-vražděná. A oba opustili bojiště, když naši muži byli pod nepřátelským útokem v nebezpečí smrti!" Klerikův hlas stoupal s jeho zlostí.

Nemohu si ho znepřátelit. Zítra ho budu potřebovat. Cordell si několikrát těžce vzdychl. "Smrt vaší dcery je velkou tragédií, příteli. Zajisté byla v té době v péči Hal-lorana. To skutečně mluví proti němu. Ale je to skvělý jezdec a kopiník i odvážný, nebojácný voják. A Daggran-de je můj nejlepší kapitán. Nemůžete si žádat oba váleč-níky v předvečer bitvy!"

"Muži nám přece řekli, že zmizeli -

"Odeslo je kouzlo! To byste měl poznat i přes svůj hněv!"

Biskup se trucovitě odvrátil a Cordell s přemáháním pokračoval. "Dám vám Hallorana, v řetězech. Po bitvě ho můžete potrestat, jak se vám zachce. Ale Daggrande je volný, nepodniknete proti němu žádný akt pomsty. A konečně - v mé přítomnosti ani v přítomnosti člena legie je nenazvete zbabělci. Vyjádřil jsem se jasně?"

Poslechni mne! Kapitán - generál se celou vůlí sou-středil na kněze. Potřebujeme tě, biskupe. A potřebujeme též Daggranda.

"Tak dobře," bručel Domincus. "Chci, aby byl Hallo-ran uvězněn v železech. Mužům nic neřeknu. Nepotřebuji trestat trpaslíka."

"Dohodnuto." Cordell kývl, rozmrzelý, že pobočnicko-va pomsta ho bude stát skvělého důstojníka. "Teď do-hlédneme na vyloďování."

Biskup odešel ke kapitánům a Cordell si dal zavolat svého sluhu. Hoch pečlivě naslouchal, když velitel načrtl přípravu pro Halloranovu celu v podpalubí.

? ? ?

Prapor se zlatým orlem hrdě vlál na hlavním stěžni So-kola. Hallorana při tom pohledu zavalila bouře citů, oči se mu zalily slzami a salutováním prapor pozdravil. A pře-máhal ho také pocit viny. Tragédie Martininy ztráty na něho těžce doléhala. Nevěděl, jaké přijetí má očekávat, až vstoupí na palubu.

Kanoe hladce přirazila k boku lodi, jež klidně spočíva-la na tiché hladině. Shora jim spustili žebřík a oba kapitá-ni se po něm rychle vyšplhali.

Halloran vystoupil na palubu Sokola a v šoku se zasta-vil. Čtyři statní seržanti ho beze slova uchopili a na zá-pěstí mu připnuli kovové náramky.

Hal se zahryzl do rtu. Za stráží viděl zachmuřenou bis-kupovu postavu, jež mu dala jasné vysvětlení. Snad si ani nic lepšího nezasluhoval, pomyslel si.

"Copak?" zahřměl Daggrande a postoupil, aby přítele bránil. Kapitán - generál mu položil ruku na rameno a trpaslík k němu rozčileně vzhlédl. Cordellova slova Hal-lorana uhodila s daleko větší silou, než kdyby dostal skutečnou ránu.

"Kapitáne Hallorane, jste obviněn z dezerce, když jste měl čelit nepříteli. Zítra po vyřešení boje budete mít možnost se hájit. Do té doby budete uvězněn v cele v podpalubí Sokola."

Cordell to říkal a hleděl Halloranovi přímo do očí. Mladý muž v nich hledal nějakou skrytou myšlenku, nějaký paprsek dorozumění, jenž by mu naznačil, že Cordell ví, že není zbabělcem, že by z bitvy nikdy neute-kl. Pro Hala znamenalo jeho vysoké ocenění víc než cokoli jiného na světě.

Místo toho zíral do inkoustově černé hlubiny, jež na něho zela bez jakéhokoli výrazu.

"Váš meč, pane!" Velitelův hlas se vypjal a štěkl roz-kaz.

Otupělý mladý kapitán odepjal Helmův Zub. Pomalu na něj nevěřicně shlédl a podal jej svému veliteli. Cordell se odvrátil, zbraň odložil stranou a oslovil shromážděné legionáře:

"Velení Standarty kopiníků přebírá s okamžitou plat-ností kapitán Alvarro."

Halloran slyšel, jak byly jeho jednotky převedeny do slizkých rukou bezohledného kavaleryisty, a s tímto ko-nečným ponížením se vydal k padacím dveřím a tmavé, plesnivé cele.

15

Vokovech

POUŠŤ SE PROSTÍRALA VŠEMI SMĚRY, BEZ-útěšná, suchá a horká. Kde Poštli kdysi viděl miliardy nádherných barev, odstíny zlaté, hnědé a červené v neko-nečných variacích stínů a světla, tam teď patřil na prázd-notu, pustinu, smrt.

Vak s vodou byl už celé dny prázdný. Rytíř Orlů nebyl v poušti nováčkem, přežíval na šťávě dužinatého kaktusu,

známého pod názvem Matka písku, kdekoli jej našel. Sladká rostlinná tekutina ho držela při životě, dokud se poušť nezměnila ve vyprahlý písek, kde ani kaktusy ne-mohly růst.

Poštli klesl k zemi, pláštěnka z orlích per se rozestřela kolem. Stiskl v dlani zvětralý kámen, rozdrtil jej na písek, jako kdyby z něj chtěl vytlačit vodu. Poprvé ho napadlo, jestli ho poušť neporazila. Černá a bílá orlí pera teď po-krytá prachem... mohla by se roztáhnout do křídel a od-nést ho z tohoto zoufalého místa zániku. Vyčerpaně zavr-těl hlavou. Ne! říkal si rozhodně. Vydal jsem se na tuto cestu pěš-ky a pěšky ji také dokončím. Bůh, sám Opeřený otec k němu ve snu promluvil a vyslal ho na výpravu. Musí nějak najít stříbrné kolo, předmět, který by mohl vysvětlit smysl příchodu cizinců. Jestli nebyli předzvěstí Quotalo-va návratu, měla i tak jejich přítomnost podstatný význam pro celý Pravý Svět. V tom spočívalo Poštliho poslání, aby našel pravdu, aby se naučil povaze tohoto významu. Jak se jej dozví a jestli vůbec výpravu přežije, bylo teď na vážkách. A potom kameny začaly hovořit.

? ? ?

Člun proklouzl tiše temnotou a přistál v závětrí boku Sokola. Tmavá postava se chopila lana a rychle se vytáhla na palubu. Kývla legionářským hlídkám a šla ke dveřím přední kabiny.

Biskup Domincus otevřel, světlo svíce zalilo příchodí-ho, jenž vstoupil, a dveře se rychle zavřely. Paluba ztem-něla. "Je to od vás milé, že jste přišel, kapitáne," pozdravil ho biskup a nalil brandy do dvou sklenic.

"Dostal jsem váš vzkaz. Co chcete?" zeptal se drsně Alvarro.

Biskup se zamračil, dlouhá tvář se nepříjemně stáhla. Zúžil oči a podal Alvarrovi nápoj. "Obávám se, že v jednom případě zrady v legii nebude spravedlnosti učině-no zadost."

Alvarrova křivozubá ústa se rozevřela úšklebkem po-chopení. "Pokračujte," pronesl bez okolků.

"Jste v postavení, kdy byste z rychlé spravedlnosti měl jistý užitek, a já si přeji, aby taková spravedlnost byla vykonána. Věřte mému ujištění, že velení jezdeckva vám bylo svěřeno na mou intervenci spojenou se silným nátla-kem."

Teď se Alavrrův rudý vous nasupeně zježil. Tenhle obrat v hovoru mu nebyl po chuti a biskup hned změnil taktiku.

"Kdyby Halloran skonal na lodi před svým soudem - až budu s Cordellem na břehu - mohu vás ujistit, že vy-šetřování... popravu bude velice povrchní."

Alvarro v malé kabině učinil dva kroky, potom se oto-čil. "Chci víc než vaši pomstu. Chci zlato," syčel dychti-vě.

"Jsem si jistý, že se na ceně shodneme," potvrdil bis-kup.

? ? ?

Pérové prapory nadnášené plumou vlály nad voji Payi-tu v beztlízném barevném oblaku. Celá ulatoská pláň se stala mořem stínů a lesku. Velké vějře se chvěly nad hlavami nejdůležitějších vůdců s tisícem mužů. Válečníci se shromáždili ze všech území Payitu, z hlubin džunglí a i z dalek rozsáhlých přímořských savan.

Gultec stál se skupinou Rytířů Jaguárů uprostřed všeho toho vření na střeše domu, který si zvolili za stanoviště. Do padajícího soumraku troubily, vřeštěly a pískaly trub-ky rozličných oddílů a šiky příchodích pochodovaly z okolních džunglí ve světle pochodní jako pomalí, zářiví hadi.

Tohle shromáždění celé armády na otevřené planině míli od cizineckého tábora budilo v rytíři tíseň. Obklopo-vala je hustá džungle a mangrovníková bažina a Gultec věděl, že by v nich mohl ukrýt nejméně deset tisíc mužů a napadnout nepřítele zezadu a z boku. Jenže Caxal, Cti-hodný rádce, zardělý uraženou pýchou, rozhodl jinak.

Nepřátelská vojska se v člunech rychle přeplavila na břeh, seřadila se do setnin a postoupila sto yardů od bre-hu. Na chvíli to vypadalo, že zamýšlí přejít do útoku s příchodem noci - což byla pro Gulteca a jeho maztické bojovníky nepředstavitelná taktika. Ale nyní se zdálo, že cizinci - jako všichni normální muži - počkají s bojem do rána.

Ohně značily rozsah jeho vojenského ležení a Gultec při pohledu na ohromnou masu válečníků cítil nával pý-chy.

Dvacet pět tisíc mužů, seřazených do setnin, odpo-vědělo na poplach invaze. Byly to nezávislé útvary, kaž-dému velel vysoce postavený Jaguár či Orel. Každá stov-ka mužů zahrnovala pomocné síly asi půl tuctu Orlů nebo Jaguárů, rytířů, kteří svou odvahu osvědčili v mnoha bitvách. Některé části voje byly vyzbrojené luky a šípy, některé velkými praky.

Tyhle pečlivě rozmístí, aby nepři-tele bombardovaly. Nato se křídla s oštěpy nebo macas uzavřou, aby dokončila obchvat. Tohle byl zásadní plán.

? ? ?

Erix rychle kráčela mezi lány polí, míjejíc farmářské domy. Nechtěla jít do Ulatosu, ale nechtěla ulehnout ke spánku na okraji nějakého zavlažovacího kanálu. V malé vesnici připravovala obtloustlá žena kukuřičné placky před jedním z domků na břehu vodní strouhy. Byl to malý domek, čistě obílený a zelené palmové větve na střeše svítily svěží zelení. Žena na ni vesele zamávala a Erix mávla též, usmála se a zaváhala. Šedovlasá matrona ji k sobě zavolala.

Erix se představila a žena zdvořile kývla. "Já jsem Tzilla. Proč tak hezké děvče jako ty jde samo, když se stmívá?" Hlas zněl škádlivě, ale v podtónu zazněl účastný zájem.

"Jsem tu sama a hledám místo, kde bych mohla přespat."

"Můj dům je tvůj dům, dcero," řekla Tzilla formálně. "Budeš se mnou sdílet můj stůl?"

"Bude mi ctít, matko," odvětila radostně Erix. V příš-tím okamžiku ji Tzilla zaměstnala. Míchala bublající fazole v kameninovém hrnci, postaveném těsně u ohně. Stará paní nakrájela rajská jablíčka a zelené papriky a pak se pohodlně

usadily na rákosových rohožích k chutné večeři.

Erix udivilo, že se k nim nepřipojil Tzillin manžel ani nikdo další. "Promiňte mi moji impertinenci, ale máte velký dům. To v něm žijete sama?"

Tzilla se usmála. "Můj manžel a synové jsou se svou setninou na pláni před Ulatosem. Ty jsi o tom neslyšela?"

"O těch cizincích? Jistě. Viděla jsem je."

Tzilla na ni úkosem pohlédla. "Asi nevíš, že naši bojovníci se shromáždili, aby se zítra s cizinci utkali. Zničí je!" Erixin obličej prozradil úlek, nebyla schopna vykok-tat odpověď. "Tak... tak brzo? Zítra dojde k bitvě?" Po-myšlení na šarvátku u Dvojí tváře několikasetnásobně mocnější ji zmrazilo.

Tzilla moudře přikývla, hlas se snížil do spikleneckého šepotu. "Tihle cizinci jsou děsně brutální. Na pobřeží přepadli skupinu kněží. Unášejí naše ženy! Bojují jak démoni, ale jsou to muži a lze je zabít."

Pověsti Erix nadobro ohromily.

"Všichni ulatoští muži a ti, kteří bydlí do vzdálenosti denního pochodu, se shromáždili na pobřeží! Payitský národ nikdy tolik bojovníků pohromadě neviděl!" Tzilla povídala o barvách, výstroji a různých podrobnostech.

Erix jí naslouchala s rostoucí tísni. Před očima opět vi-děla kovové brnění, o něž se oštěpy roztržily, stříbrné zbraně, které rozťaly štít a kost jako stéblo trávy. Vzpo-mněla si na urputné obličej legionářů, jejich přísnou disciplínu a se zachvěním si připomněla, že jejich dva tucty pobily několik set Payit'anů.

Tzillin hlas se zlomil při popisu pětového praporu s papouškem, jenž byl symbolem mužů nedaleké vesnice.

"Lituji, nevím, co vám mám říct." Erix neušlo, že žena zírá nepřítomně do ohniště, vrtí hlavou a v očích jí zasvit-ly slzy.

"Plácám tu jak stará bába a do té mám ještě daleko!" Tzilla se přinutila k smíchu, ale zněl hluše a raději s ním přestala.

"Mám hrozný strach!"

"Já také. Doufala, že bude mír. Chtěla jsem se o něj pokusit."

"Je už pozdě," vzdychla Tzilla a hleděla udiveně na Erix, která se zvedla. "Kam chceš jít?"

"Musím jít k našemu vojsku!" zvolala dívka, které se v hlavě vynořil slibný nápad. Třeba ještě není pozdě! Třeba zítřek nebude bitevním dnem!

"Neblázni!" Tzilla byla skutečně vylekaná. "Caxal je rozhodnut urážku našich kněží pomstít! Gultec vede celou armádu a říká se, že dychtí po boji. Válečníci dnes budou v zajetí válečných tanců. Ani bohové by je nemoh-li zastavit."

"Znám Gulteca," připustila Erixitl sklesle. "Je snad tím nejstrašnějším bojovníkem, jakého jsem kdy viděla..."

Odmlčela se, protože lhala a vzpomněla Hallorana a jeho legii. Nebylo však zapotřebí vyděsit tuto laskavou ženu vyprávěním o smrtonosném nepříteli, jemuž její manžel a synové budou muset čelit. A přitom ji přepadl pocit marnosti jejího poslání - Gultec ji jednoduše před-hodí kněžím Zalteca a boj bude stejně pokračovat.

"Nedá se nic dělat," tišila ji stará žena. "Můžeme se dnes večer jen modlit; stane se dle vůle bohů!"

? ? ?

Těžké dveře zapadly. Halloran se unaveně opřel o pře-pážku podpalubí se sehnutými rameny, aby nenarážel hlavou do nízkých stropních trámů. Řetězy kolem zápěstí a kotníků ho držely, držely ho v sedu, neboť měl paže připoutané ke stěně. Články řetězu byly přišroubované do dřeva přímo za ním.

Fyzická bolest mu nevadila, jeho duch trpěl daleko víc pocitem zrady, který udusil vnímání a nechal jeho duši kolísat na živajícím okraji černé propasti beznaděje. Le-gie byla jeho domov, jeho rodina... jeho život! Ted' se obrátila proti němu, ztratila ho pro falešné obvinění, které přece Cordell musel rozpoznat.

Můj generále! Jak jste mi to mohl udělat? Pocit lítosti ho překonal, z očí mu rval slzy a z hrdla vzlyky. Visel bezvládně na řetězech a plakal, až mu i slzy došly.

Měkké houpání karaku ho pomalu utišilo. Zápach shnilé vody v uzavřeném prostoru houstl a Hal si konečně začal všimnout okolí.

Už musí být tma, odhadl. Do cely dopadalo škvírami ve stropu pár paprsků světla, ale vypadaly spíš jako lam-pa než denní svit. Jeho maličká cela neskýtala žádné pohodlí, ani dřevěnou lavici.

Pláč a sklíčenost ho vyčerpaly. K čemu bylo dobré všechno jeho snažení, když ho vrtoch osudu přivedl do této situace?

"K čertu s Helmem!" sykl. Bohové nebyli nic jiného než lidské výmluvy, zdůvodnění krutých a nelidských činů.

Bohové mu nebyli pramenem útěchy - byli příliš pyšní, nepředvídatelní a náladoví.

Muž potřeboval něco skutečného, uvažoval. Něco, čeho se mohl dotknout - jako třeba sílu paže nebo ostrou hranu oceli. Dokonce i tajné moci magie byly reálné, něco, na co se dalo spolehnout, i když se věci zdály nej-černější. Bůh se k němu mohl stejně dobře obrátit zády, jako naslouchat jeho starostem.

Hal vzpomínal na studijní roky u Arquiiuse, od nichž uplynuly už věky. Co to bylo za cizí slova, která si vtlou-kal tak obtížně do hlavy, slova formule vysílající střely?

Zarmouceně potřásl hlavou. Ted' mu byly zbraně a magické formule tak málo platné jako bozi. Byl ponechán vlastnímu rozumu a ten právě nepracoval na nejvyšší úrovni.

Váhavě trhl paži a zamrkal bolestí v rozedřených zá-pěstích. Ale řetěz se pohnul. Trhal jím neúnavně bez ohledu na krev řinoucí se z odřenin. Zámek byl upevněný do dřeva mezi dvěma trámy, ne příliš dobrá práce! Po dlouhém úsilí jej konečně vytáhl.

Prohlížel si okovy a zjistil, že jsou zajištěné jednodu-chou zástrčkou, již by připoutaný vězeň nemohl otevřít, ale pro muže s volnou rukou nebyly žádnou překážkou. V několika vteřinách otevřel okovy na zápěstích a krátce nato se zbavil i řetězů na nohou.

Slyšel vrzání člunů, tupé nárazy dřeva do lodního bo-ku. Dolehlo k němu vzdálené řehotání koní a věděl, že legie

vyloďuje své kopiníky. Bolestí se mu sevřelo srdce - zítra pojedou do boje bez něho! Znovu viděl Alvarrův chvástavý úšklebek, když mu okovy zaklaply na ruku. Jaký osud čeká jeho milované kopiníky pod jeho chole-rickým, brutálním vedením?

Světlo propadající stropními trámy náhle zmizelo. Slyšel nad sebou zabouchnutí dveří kabiny a potom loď znatelně utichla - většina vojska musí být už na břehu.

Co by teď mohl udělat? Mohl se jistě pohodlněji posadit a námaha s odstraněním okovů ho vytrhla ze zoufalství. Halloran se opřel a přemýšlel.

Mohl se vzepřít generálovu rozkazu? Nebylo to dost, že byl odsouzen krčit se v této díře? Jestli uprechne, bude skutečným dezertérem, jenž si plně zaslouží každé přízvisko biskupova slovníku.

Při nenadálém tichém zvuku sebou trhl. Opakoval se - jemné klapnutí kovu, přicházející od dveří cely. Někdo otáčí klíčem v zámku... a dělá to potají.

Na okamžik mu srdce radostí poskočilo nadějí na záchranu. Ale dlouhá léta vojenského výcviku ho nutila jednat opatrně. Opřel se a zaujal pozici, jako by byl připoutaný. Dveře se otevřely, zachytil neomylný pach koní. Muž vstoupil do cely a dveře za sebou zamkl.

Alvarro trochu odstínil lampu, světlo zaplavilo malou místnost. Mužovy rudé vlasy ve stínu vypadaly černé, leč dýka v ruce bleskla jako pravá ocel.

"Zemřeš a nikdo tě nepolituje, zrádce!" sykl a namířil zbraň na Halloranova prsa s vědomím, že oběť je připoutaná ke stěně a nemůže se bránit. Hal výpadu uhnul a vrazil pěst vši silou do Alvarrova nosu, levou pěstí mu vyrazil ze sevřklých dásní pár drahocenných zubů a útočník žuchl v bezvědomí na podlahu.

V Alvarrově rukavici se zaleskl klíč, Hal po něm ne-dočkavě sáhl, v přitlumeném světle jej minul - drobný předmět klepá o dřevo a propadl otvorem mezi dvěma prkny dolů na dno lodi dřív, než jej mohl chytout.

S přidušeným stenem se zhroutil. Náhlé vzrušení z ví-tězství ve smrtelném zápasu se rychle vypařilo. Dumal, jestli by mohl legii opustit, i kdyby klíč měl. Kam by ale šel?

Jestli tu však zůstane, bude Domincusovým vězněm, úplatkem, jež Cordell biskupovi předhodil náhradou za ztrátu dcery. Nyní poznal cenu té náhrady, a i když se mu povedlo útok zneškodnit, jak dlouho při něm bude štěstě-na stát? Logická odpověď byla jediná. Jestli se mu podaří uprchnout, může se vyskytnout i možnost, aby Cordellovi svou cenu dokázal; zůstane-li tady, bude zabít. Zvedl Alvarrova dýku a zasunul si ji za pás. Našel u něho váček se zlatými mincemi a přivlastnil si jej, aby ho potrestal.

Dal se do prohlídky dveří, byly zamčené a také pevné. Neměl žádné nářadí, jímž by zámek vypáčil, a stejně nevěděl jak, neměl s tím žádnou zkušenost.

Uhodil se do hlavy a připomněl si otevřené škvíry mezi trámy. Možná, že ten nízký strop teď bude výhodou. Překročil Alvarrovo bezvládné tělo a prsty jel podél prken. Při bližším zkoumání nahmatal zástrčku a cítil obrys padacích dveří. Otevřít jednoduchý zámek netrvalo ani minutu. Potom se celou silou vzepřel do dveří, ale nemohl s nimi hnout. Chvilku odpočíval a zoufale hleděl vzhůru, hledaje něja-ké řešení. Svoboda byla na dosah, jestli se mu podaří je vytlačit a vytáhnout se ven.

Nešikovně se nohama zapřel o bok lodi a zády proti přepážce a stejně se dveře ani nehuly. Vztekla do nich uhodil pěstí a odřel si kotníky, ale tentokrát cítil, že se pohnuly. Vlhkost a plíseň je po dlouhé plavbě utěsnila a silná rána je odtrhla.

Znovu se vzepřel a dveře se těžce zvedly. Hekaje ná-mahou, vytáhl se nahoru a protlačil se úzkou mezerou. Něco ho škrábalo na obličej a rychle si uvědomil, že je pod kobercem. Plazil se několik stop a konečně cítil na tváři chladný závan. Spěšně se vymanil, postavil se a rozhlížel se po malé kabině.

Našel okno v boku lodi a vyrazil zástrčku. Ostré bílé světlo měsíce se lilo dovnitř a ozářilo malou místnost jasným svitem. Halloran viděl, že je to kajuta elfí čaro-dějky Darien.

Přeplněný pracovní stůl pokrývaly listy a svitky per-gamenu, všude stály svícny a na podlaze ležela otevřená skříňka. Leskly se v ní tucty flakonů a pečlivě zazátkova-ných ampulí a láhví.

Nejzajímavějším vybavením kabiny bylo ovšem okno. Odhadoval, že s trochou úsilí by se jím mohl protlačit a padnout z výšky osmi, deseti stop do teplé vody.

Jeho plán se rychle rozvíjel: Bude plavat ke břehu, na-jde legii a ukryje se do počátku boje. Vyčká na příležitost vmísit se mezi bojující a získat zpět svou čest.

Bude si muset ovšem na vhodný okamžik ještě počkat. Blesklo mu hlavou, že by mohl na břehu čekat dost dlou-ho, než bude mít možnost Cordella konfrontovat v pravou chvíli. Musí se pro tento případ připravit.

Oči mu upoutal kožený předmět, zvedl jej a byl rád, že našel pevný batoh se zesíleným dnem. Potlačil slabé výčitky a ze skříňky si vzal několik ampulí doufaje, že v denním světle bude moct rozluštit jejich nálepky. Znal toho o magii dost, aby pochopil - jestli flakony správně odhadl - že mu mohou zachránit život.

Hledal něco k snědku, ale mimo spoustu knih a per-gamenů neviděl nic, co by si mohl vzít s sebou. Netroufal si prohledávat celou loď a rozhodl, že si bude muset jítlo nějak opatřit na břehu. Našel kus provazu a deku, jež nacpal do batohu. Objevil také velký kožený měch na víno nebo vodu. Bude stejně dobře držet vzduch, a tak jej vystrčil z okna, nafoukl a pevně uzavřel.

Do druhé uchopil batoh a protlačoval se oknem. Musel se trochu zkroutit a zapřít, aby dostal skrz široká ramena, leč nohy následovaly hladce. Sklouzl neobratně po boku lodi dolů. Notně to šplouchlo.

Pohupoval se několik minut ve stínu trupu s obavou, že hluk jeho pádu vzbudí pozornost stráží, leč žádný zvuk nahoře nevyrušil noční temnotu. Zdáli slyšel zvuky legie, usazující se k odpočinku - štekání psů, volání důstojníků, nadávky seržantů a hlasitý smích mužů.

Halloran se zradlově klidnou zátokou vydal jiným směrem. Před ním se prostíraly řady nádherných mangrovníkových

stromů, které označovaly kraj delty řeky Ulatosu.

? ? ?

Erix odpočívala na lůžku, jež jí Tzilla přichystala. Spánek měla trhaný nikoli nedostatkem pohodlí, ale na-pjatým neklidem, který jí nedal pokoj. Ještě před úsvitem vstala, vykoukala se v čisté strouze, přehodila si přes ramena pláštěnku a míjela dům, když zaslechla pohyb.

"Tumáš, dcero," šeptla Tzilla a vložila Erixitl do rukou těžký ranec. Přes obal cítila měkké placky a voňavé koře-ní fazolí.

"Děkuji vám, matko," odvětila tiše; obřadní výměna slov mezi mladou ženou a matronou ji hrála u srdce.

"Ať je tvá cesta rychlá a bezpečná, děvče. Tohle jsou pro Payit zlé časy. Necht' tě tvůj bůh opatruje!"

Erix se hluboce uklonila. "Vaše laskavost je dostateč-ným požehnáním. Doufám, že váš manžel a synové se z boje šťastně vrátí a získají hodně zajatců."

Vykročila na cestu za prvního úsvitu, stromořadím pa-lem a mangrovníky po pravici se ještě převalovaly husté závoje mlhy. Obešla bažiny delty a před silnicí do Ulato-su odbočila k západu. Než vstoupí do hlavního města, chtěla se sama podívat na pláň, vidět velké okázalé šiky vojenské nádhery na vlastní oči.

V dálece před sebou spatřila změť barev - našla tedy armády na ulatoské pláni.

Z vojů toho moc neviděla, mírně zvlněný povrch kra-jiny je zaclonil, leč na levé straně se vzduch třepotal zářivými péřovými stuhami, mávajícími vějíři a velkými prapory válečných vůdců. Napravo spatřila standarty a vlajky cizinců, určité v menším počtu a méně barevné, ale neméně vojenské.

Vtom se vzduch nad plání zachvěl třeskem oštěpů, na-rážejících na štíty, hvízdáním, křikem, trubkami a rohy z lastur - Payit'ané hřměli svou výzvou, burácející echem nad plochým pobřežím. Erix si sedla a čekala a pozorova-la davy diváků, lemující pole - starce, děti, ženy a pár výrostků, kteří nedosáhli věku předvojenské výchovy.

A potom se hnuly i standarty a vlajky.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

S nadějí v jeho návrat, ví-li Opeřený otec o hloubi naší potřeby!

Naltecona se už zase postí. V podvečer provádí mnohá obětování, na ráno si jich plánuje ještě víc. Všichni jeho mudrci drží jazyk za zuby, nikdo si netroufá nabídnout radu.

Ctihodný rádce čeká na rozhodnutí před Ulatosem s klidem, jenž se mu dříve vyhýbal. Ale utvrdil sám sebe v jeho vlastní pravdě s neoblomnou umíněností a nechá bitvu, aby rozhodla za něj.

Jeho rozhodnutí spočívá na dvou bodech. Každý je jednoduchý a nikdo se neodváží oponovat, nechce-li ztra-tit život.

Jestli budou cizinci poraženi, nemohou být bohy.

Jestli cizinci zničí Payit, Naltecona uzná jejich božství. Potom se připraví, aby uvítal Quotala na trůnu předků.

Ulatos and Helmsport

Ulatos and Helmsport - Ulatos a Helmův přístav; o = village - o = vesnice; lagoon - zátoka; Helmsport - Helmův přístav; redoubt - pevnůstka; Grassy Savannah - travnatá savana; Jungle - džungle; Pyramid of Quotal - Pyramida Quotala; City of Ulatos - Ulatos hlavní město Payitu

16

Pera a ocel

HRDLO SE GULTECOVI SEVŘELO EMOCEMI, když nasával tu podívanou. Kam dějiny sahaly, nikdy se tolik payitských bojovníků nesešlo na jednom místě pro jednu bitvu.

Hvízdot a křik, hřmot zbraní tlukoucích do štítů, dusot tisícových davů, to vše tvořilo tak majestátní, tak podma-nivý výjev, že Rytíř Jaguárů nemohl jinak než se do něj ponořit.

Barvy mu oslňovaly oči. Znaky, prapory, vějíře - všechny se magicky vznášely. Mnoho mužů tančilo, jak je míjeli, a jejich péřové čelenky mávaly jako půvabní ptáci. Jaguáři se proplétali setninami, skvrny na žlutém poli zaskvítily a pak opět zmizely ve víru barev.

Rytíři Orlů si hrdě vykračovali, uneseni vznešeným divadlem.

Nádhra vozů dojala i náčelníky, postávající na střeše, a všichni dokázali jen mlčet a pozorovat. V tomto oka-mžiku jim už také nic jiného nezbývalo.

Gultec pohnul rameny, setřásl pocity a začal dvacetiti-sícovou armádu pozorovat praktickými očima. On jediný z tuctu vůdců s vetřelci již bojoval a nabyl přesvědčení, že snad jen on sám měl dostatečný respekt k jejich bitev-ním schopnostem.

Ale i on si těžko dovedl představit cizince, jichž byla snad polovina tisíce, čelit záplavě okolních vozů. Čtyřicet Payi'tanů bude stát proti jednomu z cizinců. Bylo jisté, že je přemohou a zničí. Pravda, útok vede přes otevřenou planinu tak, jak rozkázal Caxal. Gultecovi se však přece jen podařilo do plánu vnést víc obezřetnosti, šlo jen o to, zda ulatoští muži mají dost disciplíny, aby poslechli. Ve vedoucí divizi vozů, označené jasně prapory zlatých per, pochodovaly tři dlouhé zástupy městských strážů, které Gultec a Lok po léta trénovali. Nyní byl těm mužům přidělen podivný a obtížný úkol. Vůdci Jaguárů a Orlů těmto mužům nařídili, aby postupovali proti nepříteli s velkým bojovým řevem a rychle ustoupili před nepřátelským výpadem. Úkol byl nesmírně obtížný, protože válečníci považovali ústup za urážku a zbabělost. Gultec dělal, co mohl, aby tuto taktiku prosadil, neboť za jejich řady umístil muže s praký a luky. Uchlácholil pýchu uražených bojovníků slibem, že až střely dokončí své dílo, oni budou první, kteří se s nepřítelem utkají v boji muže proti muži. Teď mohl jen doufat, že ho poslechnou.

? ? ?

"Střed postupuje nejrychleji, generále," hlásila hlídka. Cordell to také viděl, ale muže neokřikl. Během bitvy je lepší dostat raději víc informací než málo. Během noci jeho muži postavili pozorovatelnou a kapi-tán - generál se tam právě vyšplhal. Pevná, třicetistopová struktura byla vztyčená tak, aby generál a jeho štáb měli po plochem poli dobrý rozhled. Darien s biskupem, signálními důstojníky a trsy vlajek zůstali dole. Ranní mlha se zvedla a proti sobě viděli záplavu barev jako vlny hedvábných stuh blikající přes travnatou zem. Proti nim tu připraveni čekali Garrantovi muži s dlouhými a krátkými meči, Daggrandovi střelci stáli v těsných řadách. Další setniny mužů s meči a obrovitými luky stály dále po bocích. Jenže pět set mužů vypadalo značně chabě proti ohromujícím masám na druhé straně pláně. Nedaleko paty věže za řadami legionářů byla Cordel-lova nejsilnější zbraň - aspoň v to doufal. V proláklínách kolem pobřeží se před nepřítelem skrývala čtyři křídla kopiníků, každé o síle dvanácti mužů. Každé křídlo vyrazí do vřavy v okamžiku, kdy dostane rozkaz. Koně zatím zůstanou v úkrytu. Cordell napřed nechá domorodce ochutnat smrtonosný boj legionářských pěšá-ků. Postup středu se stal útokem, velké obdélníky mužů s oštěpy a mužů s meči zřetelně odlišovala barevná pole péřových členek. Domorodé voje se hnaly rovinou, tisíce se řtily s hlukem na Garrantovy a Daggrandovy setniny. "Signál k útoku... pro Garranta a Daggranda. Teď!" štěkl Cordell. V tom okamžiku dva praporečníci zvedli jejich stan-darty; pro každou vybrali prapor s jasně žlutým třepením. "Teď uvidíme, co v těch divoších vězí," řekl Cordell.

? ? ?

"Je to žlutý prapor, kapitáne!" "Setnino, vpřed! A rychle!" Daggrande zařval rozkaz, aniž se obtěžoval kontrolovat kaprálovo zvolání. Sloužil pod Cordellem dost dlouho, aby věděl, že přijde. Muži s meči postupovali doleva a doprava. Tuctu mužů nařídil, aby ustoupili ke stranám a kušemi chránili boky Garrantovy setniny. "Sevřete řad!" houkl, když se linie začínala vlnit. Ser-žanti štekali podél linie, držíce postupující lučištníky v těsných přímých řadách i při pravidelném klusu. Trpaslíci mezi nimi odfukovali a potili se, aby stačili, ale Daggran-de je dobře znal, věděl, že nezůstanou pozadu. Muži s meči byli též v sevřených pozicích, jak domorodci vyli blíž a blíž. Garrantovi muži se s voláním Hel-ma naplno rozběhli. A pak, než se obě strany srazily, domorodci se zastavi-li. Už se lámou! Daggrandovi bleskla naděje vítězství, ale ihned ji pozorně zavrhl. Barevná horda teď stála sto kroků před útočícími legi-onáři. Nepřestali hvízdát, ječet a bušit do štítů, nyní do-konce ustupovali a potom se rozběhli nazpět, ale Dag-grande viděl, že tito bojovníci neustupovali ze strachu. Totéž zjistil i kapitán Garrant. "Halt! Halt!" řval na svou setninu. Většina ho slyšela, pár jich však běželo vpřed. "Stát, idioti!" Kapitán je konečně shromáždil, sestavil do sevřených řad a pomalu ustoupil kolem kuší. Vtom se na planinu vyrojily nové tlupy bojovníků, kteří se během legionářského útoku skrývali v trávě. Vyslali na legii sprchu šípů s kamennými hroty. Jiní roztočili praký a vrhali záplavu těžkých kamenů. "Palte! Nabíjte! Palte sami!" Daggrande zařval a vy-pustil střelu do klubka domorodých lučištníků. Sehnul se, aby zbraň znovu nabíl, a nepřátelské střely začaly dopa-dat. "Dostal jsem to!" "U Helma, jsem raněn!" Muži všude kolem Daggranda vykřikovali. Dopadaly na ně šípy, ale brnění zabránila, aby nepronikly hluboko. Kameny z praků byly bolestivější, někdy rozdrtily lícní kost nebo vyrazily oko. Daggrandovi muži nabíjeli bez ohledu na stálou zápla-vu střel a odpálili do domorodců další salvu. Šípy Payi-tanů působily sice bolestivá zranění, ale nezabíjely, za-tímco kuše legionářů v jejich řadách vyřízly široký pás smrti. Těžké ocelové šípy projely jejich brněním, jako by tam nebylo. Někdy dokonce prolétly tělem a páchaly na své dráze další

škody.

Domorodci se drželi pevně, pálili zas a zas. Zraněných mužů přibývalo a Daggrande viděl, že několik jich padlo a leželo bez hnutí nebo se svíjelo bolestí. Jejich vlastní salvy do domorodých lučištníků neúprosně sekaly a stovky těl na poli vykrvácely k smrti. Ale vždy je nahradili další, vždy přiběhlo víc mužů s praky, přeskakovali padlé soukmenovce a stříleli.

"Setnino, vpřed! Do útoku!" Daggrande slyšel Garran-tův rozkaz a ihned vydal i svůj. Jenom jestli zatlačí tyto lučištníky zpátky, budou moc jejich vlastní útvary bez-pečně přežít.

Legionáři se se zvednutými meči vrhli dopředu a zároveň s nimi vyrazily kuše, nabíjené pracně v běhu. Helmo-vo jméno hřmělo z každých úst.

Domorodí lučištníci chrabře stáli, pálili šipy z těsné blízkosti a zemřeli rychlým úderem Garrantových mečů. V krátké chvíli si legionáři prosekali cestu luky a praky. S výkřiky k oslavě svého boha ty dvě setniny zaútočily na davy domorodé armády.

? ? ?

Gultec užasle zíral na masakr, v němž byli pobíjeni je-ho lučištníci napřed kovovými šipy vetřelců a pak dlouhými stříbrnými noži. Ale teď se tyto muži příliš vzdálili od svých druhů. Payit'ané byli připraveni s oštěpy a meči, namířenými k útoku. Bojovníci, kteří provedli Gultecův zahajovací úklad, se srotili, aby vpadli do cizineckých řad.

Nepřátelská linie se rozvinula, muži s kovovými šipy pustili své vrhače a chopili se kovových dýk, dlouhých zbraní, leč ne tak nebezpečných jako ty, co nesli muži s kovovými štíty.

Avšak všechny ty zbraně stejně lehce pronikaly brněním a kůžemi, jež měly ulatoské muže chránit. I Rytíři Jaguárů, nad nimiž bděla moc hišny - magie spáru, chránící kůže velkých koček - padali pod smrtonosnými stříbrnými čepelemi. A přece Gultec věděl, že musí této možnosti k zničení cizinců využít, třebaže za ni payitšší muži platili svými životy.

"Teď!" řekl naléhavě Lokovi, jenž stál vedle něj.

Rytíř Orľů krátce zaváhal, než přikývl. "Teď!" vykřikl a zvedl pěst. Praporečník za jeho zády zatočil krásným opeřeným symbolem. "Nastupte, Orlové!"

Za domem, na jehož střeše stáli oba nejvyšší vůdcové, čekalo přes dvě stě válečníků. Skvěli se ve svých černobílých pérových pláštěnkách, barevných helmách se zobany a vysoko vyvázaných sandálech. Teď se jejich zástup zavlhl. Přikrčili se. Jejich pláštěnky rozkvetly do silných křídel a jejich mocné mávání zavířilo trávnickem.

Orľi se s křikem vznesli do vzduchu a jejich hlasy byly tak ostré, že pronikly i bitevní vřavou. Černá a bílá pera se slavnostně leskla na každém majestátním dravci, jak stoupali k obloze se vztaženými spáry. Letěli vpřed přes celé bitevní pole, jež rázem ztichlo, neboť legionáři i Payit'ané ustoupili, lapali po dechu a obdivovali nevídanou formaci. A potom orľi stáhli křídla, vrhli se střemhlav dolů k holé zemi za Daggrandovými a Garrantovými oddíly.

? ? ?

"Je načase, abys šla, má drahá," řekl Cordell tiše. Stáli na přední straně pozorovací věže, viděli, jak se orľi blíží, jak se řítí k zemi za jejich dvěma setninami. Ostatní legi-onářská pěchota pevně postupovala na každém boku, ale Daggrandovi a Garrantovi muži byli stále příliš daleko vpředu.

Elfí žena byla jako vždy pečlivě zahalená, aby si chránila bílou pleť před palčivým sluncem. Nicméně Cordella slyšela a souhlasně kývla.

V příští vteřině zmizela z dohledu, ztratila se s kouzelnou rychlostí, jež důstojníky kolem Cordella vyvedla z rovnováhy. Její kouzlo teleportace ji přeneslo okamžitě pod slétající orľy. Zaklonila hlavu a přivřela oči před jasnou září, jež ji téměř oslepila. Zvedla prst, ukázala na nejspodnějšího dravce a štěkla ostrý rozkaz.

Ze vztaženého prstu vyletěl šíp světla a v ptačí hrudi vybuchl. Orel pištěl a snažil se sestup zastavit, ale další rána a další se mu vpálila do obnaženého masa. S patetickým zachvěním křídla zmrtvěla a orel narazil do tvrdé půdy v beztvaré hromadě peří. Darien upřela pozornost na dalšího dravce a několika magickými střelami mu utřála křídla. Cítila, že několik ptáků krouží za ní.

Otočila se bleskově jako šermíř a uchopila ze závěsu u pasu Ledojazyk. Zvedla kouzelnou hůlku, vyslovila rozkaz jednou, podruhé a ještě jednou, pohybujíc lehce hůlkou po každém rozkazu. Orľy zahalil výbuch mrazu a chlad je zabil, omráčiv rytíře svou nadpřirozenou smrtící mocí.

Prvnímu výbuchu padlo za obětí půl tuctu dravců - s roztaženými křídly a otevřenými zobáky zmrzli ve vzduchu na kámen, a když dopadli, rozbili se na kusy. Orľi ječeli vztekem a obklíčili ji. Víc a víc jich padalo pod kouzlem Ledojazyku, ale teď ji obletovali v úzkém kruhu se vztaženými spáry. Zničí tuto cizí čarodějkou svými bohem darovanými těly a pak se stanou lidmi, aby uhodili na nepřátelské vojáky zezadu.

Darien pustila Ledojazyk a nechala jej volně viset na poutku. Tiše, vzpřímeně stála, až kruh orľů s křikem zamířil přímo k ní. Pak vztáhla ruce k obloze, a jak se její ruce zvedly, ze země kolem ní vybuchl oranžový prstenec ohně, chránící Darien před smrtícím žářem.

Mnoho orľů bylo příliš blízko, aby se mohli ohnivé zdi vyhnout. Dychtivé prsty ohně rvaly pera z křídel, trhaly jejich hrdé opeřené hrudi. Dravci, pokrytí ranami, puchýři a spáleninami padali po desítkách. Někteří byli jen zranění, ale Darien si jich nevšimla, věděla, že od nich nehrozí žádné nebezpečí.

Méně než polovina orľů usedla střízlivě na zem pěkně daleko od Darien. Se zájmem pozorovala, jak se jejich tvary zamlžují a vytahují do lidských postav, jež se k ní rychle rozběhly.

Darien využila příležitosti a několik bojovníků sežehla bleskem.

Udělal, co bylo v jejích silách, a přenesla se zpět ke Cordellovu boku, nechávajíc Rytíře Orlů, aby uzavřeli svůj prázdný kruh.

? ? ?

"Každý muž musí jít do útoku. Nesmíme couvnout!" Gultec se vzpamatoval první a nabyl opět hlas po děsivé podívané na záhubu pyšných Orlů. Seskočil ze střechy dolů do dvora, zvedl nad hlavu svou macu a zavyl hlubokou rezonantní výzvu Rytířů Jaguárů.

Náčelníci ho bez váhání následovali. Standarty ze střech přejímaly dole dychtivé ruce. Přes celé pole se armáda Payit'anů vydala vpřed, následujíc péřové prapory do války.

Gultec letěl vstříc nepříteli. V očích měl rudou mlhu, když pomyslel na masakr mrtvých a na masakr, který teprve přijde. Jeho válečný pokřik zněl jako neartikulo-vané vytí, ale v bojovnicích se dotýkal hlubokého, chrab-rého nervu. Svěží tisíce vyrazily proti vojsku vetřelců. Další postupovali, aby se utkali s legionáři na křídlech.

Gultec se vrhl do boje s euforickou radostí. Přišel okamžik rozhodnutí a bylo to jeho rozhodnutí. Těšil se z hluku, liboval si v barvě svých soukmenovců.

Payit'ané nyní oba předsunuté oddíly zcela obklíčili. Gultec cítil k legionářům vřelý obdiv, obdiv pro jejich bojeschopnost, sevřené formace, zbraně, neuvěřitelné, moci. Teď k nim půjde jako válečník.

Jeho vlastní osud ho poháněl, říkal mu, že tato bitva je vyvrcholením jeho života.

? ? ?

Halloran doplaval do skrytu mangrovníkových bažin, právě když světlo rozbřesku proniklo jejich hustou zelení. Stále ležel hrudi na nafouknutém měchu a lehce plul podél zákrutů vodních cest.

Našel brzo, co hledal - opuštěnou kanoi. Plavidlo tiše leželo na klidné vodě, bylo prázdné, uvázané k napůl zborcenému přístavišti. Nikoho neviděl, a vklouzl tedy přes bok loďky, odvázal provaz a rychle pádloval pryč.

Viděl dost slunečních paprsků, aby si určil směr a vy-dal se k západní výspě delty. Tam mu už i sluch potvrdil, že se blíží svému cíli.

Chaos bitevního hluku, jenž doléhal z dálky, byl nepří-rozený, strašný a zároveň i krásný. Znamé ječivé trubky se mísily s hlubokým truchlivým troubením lastur, řevem domorodců a voláním k Helmovi.

Mezi mangrovniky se vodní průchody natolik zúžily, že Halloran musel z loďky vystoupit. Plížil se obezřetně k poli.

Hustý porost zanedlouho prořídil, aby ustoupil trav-naté savaně. Halloran zůstal vzadu pod stromy, neboť na volném prostranství před ním postávali domorodci a pozorovali boj. Našel si silný kmen, nebyl vysoký, ale když na něj vyšplhal, poskytl mu dobrý výhled na celé dějiště i bezpečný úkryt.

? ? ?

Daggrande s legionáři po bocích bodal a sekal s úspor-nou souhrou pohybů. Vojáci bojovali udatně, ale byli nuceni ustupoval - ustupovali před nekonečným nátlakem těl. I kdyby každý muž zabil deset nepřátel, do vzniklé mezery se nacpalo dvacet dalších.

Teď ostřílený kapitán zjistil, že jeho bokům hrozí zká-za, neboť úděsné počty útočníků přebíhaly doleva a do-prava. Snažil se ústup urychlit, ale nemohl si dovolit, aby proběhl příliš rychle. Stejně jako jeho důstojníci i on dobře věděl, že jedině disciplinovaná formace jim dávala jakousi naději na průchod záplavami domorodých bojov-níků.

Vyhledky na přežití byly s každou prošlou minutou ne-utěšenější. Chrabří legionáři klesali k zemi, jejich těla zmizela pod nápořem hnědých zástupů. Ustup se nadobro zastavil, když domorodci vyčerpané, prořídle setniny napadli i zezadu.

Byli naprosto obklíčení.

Daggrande pomyslel na svého velitele na vzdálené vě-ži, věděl, že Cordell situaci pozoruje.

Teď, můj generále! řekl si trpaslík. Teď, nebo za chvíli již bude pozdě!

? ? ?

"Teď, u Helma!"

Cordellův výkřik ve zlomku vteřiny vyvolal sklon pra-porů a jezdeckých standart. Signál se blýskal, vlajky se zatřepotaly nahoru a dolů. Trubky vřeštěly z každého ze čtyř jezdeckých křídel.

Rousnatá kopyta válečných ořů bila do země, jak se vynořili z proláclin. Křídla se rozvinula do jedné linie. Generál pozoroval kapitána Alvarra v čele prvního křídla. Černé fábory na jeho přilbě zřetelně značily ostatním jezdcům jeho pozici. V patách koní uháněla s rozčileným štěkáním smečka štíhlých chrtů.

Cordell bezděky zadržel dech. Rozsah domorodého útoku, organizovaná taktika a obrovské počty ho zaskoči-ly, ohromily a byl si vědom, jak špatně je odhadl a ža-lostně podcenil.

Teď měl v zásobě poslední útok. Jestli kopiníci neu-spějí, Zlaté legii hrozí neodvratná, brzká zkáza.

? ? ?

Gultec našel Loka, stojícího tiše uprostřed vřavy. Pé-řové brnění Rytíře Orlů bylo popálené a rozcuchané. Nezdálo se, že je raněn, ale mlčky kolísavě přehlížel okolní vír a zmatek.

"Můj bratře, jsi raněný?" zeptal se ho starostlivě. Vzrušení bojové radosti ho stále ještě neopustilo, cítil je jako bublinu míru, která je obalovala. Lokovo přátelství ho hřálo u srdce, a proto mu dal tak uctivý titul.

"Trpím pro Mazticu, bratře," šeptal tichounce válečník Orlů. "I když budeme žít, ona zemře."

"Jak to můžeš říct?" ozval se Gultec. "Bitva není roz-hodnutá. Necítíš ten příliv síly kolem nás?"

Bublina míru hrozila, že praskne, ale Gultec chtěl, aby zářila. V té vřavě se snažil soustředit se na vůdce Orlů a shledal, že ten na něho hledí s něčím, co se rovnalo poli-tování.

"Necítíš, jak se konec blíží, bratře?" Lokovy oči se ne-přítomně stočily stranou a Rytíř Orlů se zvolna svezl k zemi.

A pak Gultec užířel podstatu Lokovy vize.

Monstra se řítily zvřeným prachem bitevního pole. Byly to veliké bestie, vysoké a hnědé s frkajícími chřípí-mi. Jejich těžké nohy drtily zemi v prach a zvuk jejich příchodu byl jak hřmění bouře. Monstra se blížila v rovné řadě, jako kdyby ta stvoření měla vojenskou mysl. Vskutku, když byla na dohled, Gultec jasně viděl, že bestie měly horní části těl mužů s pažemi, hlavami a zbraněmi. Ale nižší části těl byly groteskní, nesly znaky jelenů, jenže mnohem masivnějších a tisíckrát strašněj-ších. Jeleni byli tichá, plachá zvířata, ale tyto bestie řvaly a frkaly a z tlam jim odletovala šílená pěna. A pěna kryla i jejich boky.

Za těmito obrovskými věcmi letěly menší stvůry s ši-rokými uslintanými čelistmi a dlouhými špičatými zuby. Krky jim chránily těžké límce, ježící se bodci. Vypadali jako neuvěřitelně divocí, líti obrovští kojoti.

Monstra vrazila do Payit'anů, do těch, kteří se neobrá-tili a neutekli hned, jak se zjevila. Gultec viděl, jak muži s oštěpem odletěla hlava. Viděl, jak jedno z monster pro-bodlo dlouhým tenkým oštěpem tělo jiného Payit'ana. Třetí s jekem padl pod dorážejícíma nohama jedné z těch příšer.

Příšery ho nezničily, místo toho ho obešly a zabíjely bojovníky, co jim stáli v cestě. Rytíř Jaguárů viděl, jak se monstra na místě otočí i ve značné rychlosti a manévrují jako disciplinovaní válečníci. Viděl jedno, které jako by vedlo, řídit se vpřed s černými stuhami, vlajícemi z jeho přílby. Obličej téhle příšery - vypadal jako lidský - byl zkřivený grimasou vpravdě pekelné krutosti.

Bestie běžely vpřed a skosily čerstvý zástup jeho bo-jovníků, vrhající se do plné tisícovky s drtící silou. Bo-jovníci se kolem nich rojili, někteří je odvážně napadli, ale ty příšery kolem sebe kopaly a vyskakovaly a točily se, až se vymanily z obklíčení a pokračovaly v řádění.

Gultec němě zíral na další skupiny monster. Bestie se řítily bitevním polem, jak se jim zachtělo, ve hřmění jejich kopyt Payit'ané vydechovali své životy - vyrazely dopředu i dozadu a nikdo se jim nemohl postavit. Celá armáda se začala rozplývat, bojovníci utíkali domů nebo odložili zbraně a ošetřovali raněné kamarády.

Ale příšerní útočníci neustávali. Gultec viděl, jak běží ke vzdáleným okrajům pole a stále vraždí, i když se už nesetkávali s vůbec žádným odporem. Členové payitské armády chtěli pouze uprchnout.

Gultec si nemyslel, že se to mnohým z nich podaří.

? ? ?

Erix stála s davem starých lidí nedaleko okraje delty. Celé ráno byla bitva chaotickým dějištěm rámusu a barev. Bylo nemožné určit, jak se věci vyvíjejí.

Dívka cítila hrozbu neštěstí dřív než ostatní. Měla ne-určitý pocit předtuchy, cosi jako pravěký varovný pud ji nutilo, aby se vrátila až ke kraji mangrovníkové spleti stromů.

Potom zaútočily ty příšery!

Erix zanařkala hrůzou a klesla k zemi, vyděšená až k smrti. I ostatní diváky strach naprosto ochromil, jenže toto ochromení znamenalo pro mnohé smrt, neboť ty bestie s jakoby lidskou krutostí a vytrvalostí řádily mezi Payit'any a porážely bojovníky stejně jako nevinné, bez-mocné diváky.

Z pohledu na krveprolití se jí dělalo zle. Otupěle zíra-la, jak děcko bylo matce vyrváno z náručí, probodnuto špicí kopí a ženu pak srazily kopající nohy a ušlapaly. Viděla starého muže, který si udatně stoupl před svou šedovlasou ženou, a jak ta příšera běžela kolem, srazila toho starce k zemi a děsně se smála, když žena poklekla, aby svého umírajícího muže objala.

Klečíc ohromně pozorovala, že bestie se blíží. Jejich vůdce, vysoký, rudovousý, napůl lidský tvor s planoucí-ma očima a černými stuhami, vlajícemi z jeho přílby, ji viděl, jak se choulí. V očích mu blesklo, špice jeho kopí se snížila.

Monstrum se k ní řítilo a přinášelo smrt. V patách ho následovala menší, vyjící zrůda.

Erixtl na něho hleděla a přála si, kdyby ho tak mohla zabít očima. Nemohla, a tak se ztuhle postavila. Kolem ní se rozkládala poražená, krvácející Maztica. Konec jejího světa se blížil v bolestné trýzni. Zdálo se, že je to dobrý den pro smrt.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

PŘÍBĚHY OPEŘENÉHO V MAZTICE

Nadešel čas války a Zaltec a Quotal byli připraveni na obětiny. Dychtivé masy mužů se shromáždily, vzdávající svá srdce a těla a myslí vůli jejich bohů.

A Zaltec si za obětinu vyžádal deset tisíc bojovníků. Ochotně vystupovali na pyramidy v době, kdy pyramidy sahaly až k obloze.

Nabízeli svá srdce Zaltecovi se smíchem a zpěvem a boha to těšilo.

Ale Quotalovu obětinu činilo třináct motýlů, každý ji-né barvy, každý zářivější a nádhernější než ten předchozí. A jeho obětinou nebyla jejich smrt, ale jejich svoboda. Jednoho po druhém zvedl k nebesům a pustil.

Potom přišla válka: Zaltec se namáhal, aby nad ostatními bohy získal nadvládu, ale Quotal neuhnul. Zaltec se nakonec z pyramidy zřítíl a odplazil se pryč. Nechal za sebou svrchovaného, staršího boha Quotala, vládnoucího na výšinách své slávy.

Leč v temnu noci a soukromí svých věrolomných myšlenek znal Zaltec navždy Quotala jako Boha motýlů.

17

Nepřátelé a přátelé

ALVARRO LETĚL SE SETRVAČNOSTÍ VÝPADU, s nepřemožitelným pocitem moci, který ho zaplavil, když své kopiníky vedl rozprášenými řadami nepřátel. Zabil již mnoho domorodců, víc než mohl spočítat.

Koně nezadržitelně hřměli, doprovázeni hladkými, lí-tými chrty. Alvarra těšilo, jaký na domorodce udělali dojem - vypadalo to, že se jich bojí skoro tak jako kopí-níků.

Pro jeho zbraně tu bylo bezpočet cílů, oběti jako by čekaly na ránu jeho meče. Zabíjení se mu stalo obřadem, který miloval, v němž by mohl pokračovat donekonečna.

Bylo mu úplně jedno, že zajeli daleko za nepřátelské bojovníky. Stále sekal a zabíjel. Dvanáct koní jeho křídla cválalo mezi starými lidmi, ženami a dětmi, kteří se přišli na boj podívat. Nyní je jezdci sráželi rychleji, než stačili utéct.

Alvarro neurčitě cítil, že by měl obrátit, ale vzedmutá vlna vášně měla svůj vlastní život - v orgii smrti letěl vpřed a stále zabíjel.

Cosí zaujalo jeho oko, ostře koně otočil a nechal své křídlo pokračovat ve cvalu. Viděl, že na okraji pole stojí prazvláštní mladá žena a upřeně na něho zírá. Byla štíhlá a velice krásná, ale její oči byly nejvýraznějším rysem jejího obličeje. Našly Alvarra a obžalovávaly ho, odhalovaly jeho duši v celé ošklivosti.

Ten pohled ho rozzuřil a s duší zkřivenou touhou po krvi snížil kopí pobízející koně k osamělé dívce.

? ? ?

Halloran pohodlně seděl na větvi, jejíž listí ho zcela skrývalo, a s ostrým odborným zájmem bitvu pozoroval. Když Daggrandovy oddíly vyrazily vpřed, měl o ně strach. Fandil neohroženému postoji Garrantových mužů a konečně zase začal dýchat, když je útočící jízda osvo-bodila z obklíčení.

Závistivě hleděl na své kopiníky, které měl vést on sám, a nerad obdivoval Alvarrovu drzost, s jakou vedl jeho jezdce do nejhustší masy payitských bojovníků. Barevné praporky, mávající z kopí, hladká preciznost koní a jezdců, to vše charakterizovalo muže legie, které pomáhal trénovat.

Jeho obdiv se změnil v neporozumění, když viděl ka-valerii cválat za řady domorodé armády a pokračovat ve cvalu. A neporozumění se změnilo v šok a pak hrůzu, když byl svědkem vražedného řádění jeho - ne, ne jeho, s jistotou věděl, že pouze následují Alvarra - milovaných kopiníků.

Zdivočelí jezdci jeli podél výspy delty, několik hřmělo snad necelých sto stop od jeho úkrytu, a když ho minuli, sklouzli rychle k zemi. Úplně zapomněl na své heroické myšlenky, že se připojí a pomůže svým kamarádům - k těmto brutálním vrahům necítil žádné přibuzenství.

Kopiníci bezohledně zabíjeli každého, kdo jim přišel pod ruku, ať to byl bojovník nebo zvědavý divák. Koně šlapali po lidech, kteří jim neuhнули z cesty, a psi vrčeli a chňapali kolem sebe - naháněli víc hrůzu zuřivým zjevem než zraněním, která skutečně způsobili.

Halloran viděl, jak se černý oř odpojil od skupiny, a poznal svou Bouři. Viděl černé fábory, vlající z helmy, byl to Alvarrův znak. Jeho nepřítel si dokonce přivlastnil Halovu klisnu! Za Alvarrem na Bouři běžel chrt a teď Halloran spatřil, jak jeho sok sklonil kopí v nájezdu na další oběť. Měl jsem ho zabít, když jsem měl příležitost, pomyslel si zuřivě se srdcem planoucím žhavou nenávistí.

A potom viděl, že vyhlédnutou obětí je Erix!

Ne! Ne Erixit! "Ty bastarde!" chroptěl, prodíraje se vpřed. "U Helma, ne!" Myšlenka na její skon na tomto poli byla jako konečná noční můra jeho života - noční můra, která se nesmí stát skutečností.

Alvarro se řítíl vpřed, oči upřené na dívku, a Hala, kte-rý vystoupil z porostu, nevnímal. Halloran vážil v ruce dýku a věděl, že tenká dýka je nedostatečnou zbraní. I kdyby byla dost těžká na vrh, k zastavení či odražení rozjetého kopiníka by nestačila.

Magie! Nyní byl čas, kdy kouzelné moci mohly po-mocť bojovníkově paži, jenže deset roků žádné nepoužil.

"Kříšah..." Jak byla ta formule. Hrome! Slova dlouho pohřbená v mozku ho svědila na špičce jazyku. Alvarrův zpěněný oř cválal kolem Hala, který zoufale přemýšlel.

Kříšah... barool... hottaisk! To je ono!

"Kříšah... barool..." křikl nahlas a namířil prst na Al-varra, řídícího koně k Erix. "Hottaisk!"

Malý záblesk světla vystřelil z prstu, svištěl vzduchem jako šíp, při letu z něj prskaly jiskry. Magická střela pře-kvapila

Hallorana svou prudkostí a uhodila Alvarra přímo do zad, právě když se tyčil nad nehybným děvčetem. Alvarro vykřikl bolestí a překvapením, oř se vysoko vzepjal, kopí mu vypadlo z ruky, měl co dělat, aby dostal koně pod kontrolu a proklínal přitom žhnoucí ránu v zádech.

"Utíkej! Běž mezi stromy!" Hallorana mátl její pa-sivní apatie; rozběhl se k ní.

Dávala se na něho zcela prázdným, smutným pohledem a opět uvízla ve světelné pavučině jejích očí.

"Dezertére! Zrádce!" řval za ním Alvarrův hrubý, drs-ný hlas. Hal dosáhl Erix ve chvíli, kdy jezdec obrátil koně a tasil svůj dlouhý meč, ostrý jako břitva.

"Ale ne řezník jako ty!" dolehlo k Alvarrovu sluchu. Rudé vousy se stáhly do šklebu, kopl koně vpřed. Chrt se dychtivě rozběhl a Halloran poznal Kaprála. Jistě si mě ten pes bude pamatovat, doufal.

Hal uchopil těžké kopí a namáhavě zvedl ostří, aby rychlému jezdcí čelil. Ta zbraň byla děsná, když za ní byla setrvačná síla letícího koně a pevně sedícího jezdce; v rukou pěšáka však byla sotva něco víc než těžká hůl.

Kůň burácel blíž a Hal náhle klekl a zapřel konec kopí do země, za sebou. Opatrně zbraň srovnal, zaměřiv na Alvarrovu obrněnou hrud'.

Kapitán sekl po kopí mečem ve snaze je odrazit stra-nou, leč Halloran byl připravený, držel je pevně a v té vteřině špice narazila do Alvarrova brnění, kopí se zlomi-lo, ale vyhodilo jezdce ze sedla.

Chrt se s hrozivým vrčením chystal ke skoku a Hal se mu upřeně podíval do očí. "Kaprále, ne! K noze!" zvolal. Pes se zastavil a zmateně se díval z jednoho pána na druhého.

Rudovlasý kopiník ležel na zemi a sténal. Halloran vy-skočil a vytrhl mu meč. V té chvíli měl chuť mu jej vrazit do těla za trest pro řeznické zabíjení bezbranných lidí, ale nebyl schopen to učinit. V uších mu stále zněl Alvarrův potupný výkřik "zrádce." Strhl mu alespoň pás s pochvou a připevnil si ji k vlastnímu pasu.

Rozhlédl se kolem. Jeho válečná černá klisna stála mírně nějakých padesát kroků odtud. Ostatní kavaléristé kapitánova křídla se rozdělili a každý pronásledoval vlastní oběti. Motali se sem tam po poli a nebude trvat dlouho a někdo si všimne, že jejich vůdce padl.

? ? ?

Erixitl se probrala ze strnulosti a shledala, že jí nehrozí smrt, ač jí naprosto uniklo, co ji zachránilo. Něco tu bestii rozhněvalo těsně před tím, než ji zabila, a bestie vyska-kovala a frkala a řvala svůj vztek z obou úst.

Potom rozpoznala toho cizince, Hallorana, a napadlo ji, že to on ji zachraňuje. Ale z jakého důvodu? Vždyť byl služebníkem těch příšer, stejně jako všichni jeho společ-níci. Zadumaně na něho hleděla, šokovaná brutalitou jeho lidí. Cítila vlnu obdivu, když zvedl oštěp, aby s bestii zou-fale bojoval, a přišlo jí ho líto, že tu s ní zemře. Jistě žádný muž nepřezije útok té pekelné dvouhlavé obludy.

Zlomil její tělo!

Erix úžasem zadržela dech, když Halova rána urvala horní půlku obludy a srazila ji na zem. To torzo se teď svíjelo bolestí, ale krev jí tuhla hrůzou při pohledu na zbytek velikého těla, které bez své jakoby lidské poloviny skutečně vypadalo jako obrovitý jelen.

A s tou odtrženou lidskou částí ztratilo trochu ze své lité přirozenosti. Stálo a oždibovalo zdupanou travu mezi zkrvavenými těly, která před chvílkou zabilo.

Její překvapení nebralo konce, když Halloran vyštěkl rozkaz na tu menší zrůdu a to stvoření ho poslechlo! Nevypadalo zdaleka tak strašně, když odpovědělo na jeho zvolání.

Halloran stále pobíhal rozčileně kolem, následován tou menší zrůdou. Teď viděla, že se opásal dlouhým nožem a namířil ke spodní polovině velikého monstra. A náhle porozuměla: Každá polovina se musí zabít zvlášť.

Ale proč na něj neútočí? Vypadalo to spíš, jako by k němu mluvil. A ten děsný netvor ho ani nenapadl, ani před ním neutekl, naopak klidně stál a nechal se dokonce hladit.

Jenže Halloran se s ním spojil! Viděla, že nahradil tor-zo, které mu urval. Znovuzrozená příšera se otočila k Erix a zase se na ni řítila. Vjemy se střídaly příliš rychle a její živá mysl to neunesla.

Když k ní Hal dojel, padla v bezvědomí k zemi.

? ? ?

Vidím kojota, jenž ke mně velice pomalu mluví. Nemo-hu mu rozumět, ale stojí nad tělem muže. Sup ztmavlý zaschlou krví přede mnou přistane a velice zdvořile mne zdraví. Nazývá mne Nejctihodnějším a Nejosvícenějším Lordem Poštlim, a jsem potěšen.

Tělo mezi kojotem a supem se hýbe, snaží se něco říct. Ten muž je mrtvý, už dlouho byl mrtvý, a přece si sedá a hovoří se mnou. Vidím, že je to můj strýc, Ctihodný rádce Naltecona.

Kojot hladoví, kouše do paže mrtvol. Můj strýc jim pomáhá; odtrhává si kusy masa a ty dravce krmí, paži kojotovi, ucho a oko supovi.

Pak se tělo mého strýce začíná měnit.

Poštli obluzeně mrkal na malou holohlavou postavu, která před ním dřepěla. Rytíř Orlů se zvolna rozhlížel z kamenného lože, kde ležel, a shledal, že se nachází v jakési jeskyni.

Žluté pískovcové stěny odrážely zlatavými odstíny zář malého ohně.

"Mluvíš s bohy, Opeřený muži," řekl chlapík a usadil se vedle. "Budeš teď mluvit se mnou?"

Poštli toho podivného mluvčího studoval, nikdy niko-ho takového nespátřil. Byl to znetvořený muž - malý a silný, s ohnutýma nohama a širokými rameny. Hlavu měl načisto holou, ale obličej měl pokrytý kadeřavou zápla-vou vlasů, jež

mu spadaly pod pas. Pokožku měl silně opálenou sluncem, suchou jako stará kůže, ale ne tak tmavou, jako měl Poštli. Chlapík se postavil a rytíř odhla-dl, že je asi čtyři stopy vysoký.

"Kdo jsi?" zachroptěl Poštli - jazyk v ústech měl jako starý sandál.

"Ech? Jsem Luskag, náčelník Slunečního domu. Legrační, že se mě ptáš, chtěl jsem se tě zeptat na totéž."

Poštlimu se vyjasnila hlava. Vzpomněl si na řeči o Za-rostlých mužích pouště, kteří byli pokládáni za fantastické výmysly, měli být podobní trpaslíkům a žili prý daleko od lidských sídlišť za nepřekročitelnou rozlehlostí pouště.

"Jsem Poštli z Nexalu," obtížně se posadil. "Vděčím ti za svůj život."

Luskag přikývl. "Došel jsi dál než kterýkoli muž, co jsem kdy zažil, nikdo v Domě Tezcy dlouho nepřezijí. Ačkoliv to není ten důvod, proč jsem tě zachránil." Trpaslík podal Poštlimu nádobu s vodou, válečník trochu upil a Luskag pokračoval.

"Lidé se někdy vydají do pouště a zahynou v ní. Jindy je my, pouštní trpaslíci, zachráníme a přineseme je sem. Když někoho zachraňujeme, musíme k tomu mít důvod.

Tebe jsem zachránil kvůli mému snu. Zdálo se mi o velikém supovi, jenž kolem tebe kroužil. Byl jsi v Domě Tezcy sám. A já jsem k tobě šel, dal jsem ti vodu a život a toho supa to potěšilo.

Nevím, proč bych měl chtít potěšit supa, ale zdálo se mi to velmi důležité." Trpaslík na Poštliho nadějně po-hlédl, jako kdyby doufal, že šlechtic bude mít vysvětlení.

"Mně se také zdálo o supovi... právě teď, než jsem se vzbudil," řekl Poštli váhavě. "Ale nevím, co to znamená."

"Proč ses vydal do pouště?" vyzvídal Luskag.

"Hledám vizi budoucnosti, aby se daly pochopit udá-losti, jež postihly Pravý Svět. K našemu pobřeží přilétli cizinci, mocní muži. Naltecona, Ctihodný rádce Nexalu, je sklíčen vizemi a zlými znameními. Jednu noc jsem měl sen. Opeřený, sám Quotal, ke mně promluvil a řekl, že já bych mohl najít pravdu, po níž můj strýc touží. Jenže v Nexalu bych ji nikdy nenašel.

Můj sen mi ukázal písek, horko a slunce - z toho jsem usoudil, že je to Dům Tezcy. A někde v té poušti musím najít velké stříbrné kolo. Proto jsem sem přišel, hledám tuto znalost."

Luskag vzdychl, rezignovaně zavrtěl hlavou. "Je to tak, jak jsem se obával."

"Čeho se bojíš? Prosím, vysvětli mi to!"

"Nedaleko je takové místo. Může se tam jít pro znalost nebo pravdu, ale často za strašnou cenu - za mužův život nebo jeho zdravý rozum. A to je důvod, proč se lidé od-váží do Domu Tezcy a proč je někdy přineseme domů."

Luskag si Poštliho změřil chladným zrakem. "Tam te-dy leží tvoje odpověď. Musím tě vzít ke Slunečnímu kamenu."

? ? ?

Eric pomalu nabývala vědomí, prvně ji v nose štípal odporný, hnusný zápach. Nato cítila bolest v břiše a ko-nečně měla dojem pohybu - ale nebylo to měkké kolébání kanoe. Vtom pochopila a zalkla se hlubokým děsem.

Ležela přes záda bestie!

Bolest působila vyčnávající mušle na jejích zádech, neboť přes ni ležela, za monstrózní hlavou, ale před lid-ským torzem. Bála se podívat, ale myslela, že je to Hallo-ran.

Pootevřela oči, podívala se dolů a shledala, že se rych-le pohybují přes písek. Dorážení vln jí řeklo, že letí podél břehu. Sebrala všechnu odvahu, švihla tělem a skočila z bes-tie dolů. Dopadla na zem a spadla na obličej. Slyšela Hallorana vykřiknout. Dusot těžkých nohou tvora ustal, a než se stačila zvednout ten, veliký cizinec se od bestie oddělil a stál před ní na svých zvláštních nohou.

"Proč jste to udělala?" ptal se vyčítavě. "Já vám neu-bližím!"

"Co - co jste?" rozplakala se. "Co jste za stvoření, když zabijíte s takovou lehkostí, s takovou radostí? A co jsou tyhle bestie, které..."

Mávla teď už hněvivě k přišefe, která klidně stála na břehu. Jako kdyby cítilo, že se o něm mluví, monstrem zvedlo hlavu a vydalo tichý frkavý zvuk.

Vtom ji uhodila pravda, až zakolísala. Jsou to zvířata, velcí tvorové, to jistě, ale jsou to pouhá zvířata, která tyto muže nosí a musí je poslouchat.

Svéma pronikavýma očima viděla, že její slova Hallo-rana bolí, a připomněla si, že bojoval proti svým lidem, kteří ji chtěli zabít. Vzpomínka vyvolala nový záchvat hněvu.

"Proč jste mě nenechal zemřít?"

Halův zrak bleskl zlostí.

"Proč? Protože to, co tam dělali, byla vražda. Protože jsem nechtěl, abyste na tom poli zahynula takovým způ-sobem!"

"I na cizince jste divný, Hallorane. Vydáte se s těmi lidmi na dlouhou cestu, a když bojují, obrátíte se proti nim."

Tvář se mu bolestně stáhla, přišlo jí ho líto. "Moji lidé se obrátili proti mně," řekl přiskrceně. "Byli by mne zabili, a tak jsem utekl." Dali mi za vinu Martininu smrt, dodal v duchu. Byl by ji rád obvinil, že to všechno se stalo kvůli ní, ale zatnul zuby.

"Když jsem vás viděl na bitevním poli, mohl jsem uči-nit jen jednu věc - a tu jsem udělal. Odjeli jsme odtud a od té doby sledujeme pobřeží směrem na západ."

"Jsem vaší zajatkyň, ne?" zeptala se směle.

"Cože? Ne! Ovšemže ne! Chtěl jsem napravit zločin, který se odehrál přímo před mýma očima. Chtěl jsem vám pomoci! To je vše! Usoudil jsem, že tady se mnou budete určitě bezpečnější než s legii na bitevním poli."

"Takže mohu volně odejít?"

Halloranovi se strachem stáhl žaludek, cítil nepřekona-telnou osamělost, jež hrozila, že jej docela zahltlí. Ne-chtěl, aby

ho ta dívka opustila. Byla jeho jedinou nadějí, jak se dohovorit s lidmi, jediným vůdcem, který tuto zemi znal. Leč nemohl a nechtěl ji držet proti její vůli.

"Ano. Můžete odejít. Můžete jít, kam chcete. Ale doufám, že zůstanete se mnou a pomůžete mi. Jsem tu úplně sám. Ke svým lidem se nemohu vrátit."

Jeho vzhled a jeho pach plnily Erixitl úžasem. Pone-náhlu si na jeho bizarnost začínala zvykat. Prokázal se jako muž nekonečné odvahy a vysoké čestnosti. Tušila, že jeho společnost bude přinejmenším zajímavá... a ten pach...

"Dobře. Ale nejdřív se musíte vykoupat," řekla s důrazem.

Zmateně se na ni podíval a zjistil, že to myslí vážně.

"Potom musíme najít přístřeší. Brzo se setmí."

? ? ?

"Poklad se musí rychle shromáždit a spočítat!" pobízel Cordella účetní. Kapitán - generál si s úšklebkem všiml, že Kardann se před bitvou vypařil, a předpokládal, že se schoval na lodi. Když vítězství bylo zajištěno, hned se objevil s brkem a pergamenem. Nicméně navrhl postup přesně v linii Cordellova přání. "Do města budeme po-chodovat dnes večer - jestli jsem rozuměl správně, jme-nuje se Ulatos. Darien informovala náčelníky a budou nás očekávat," řekl Cordell. Elfčina jazyková kouzelná for-mule opět urychlila domluvu. Poté se uchýlila na loď, aby nastudovala další formule pro více jazyků, kdyby jich bylo k podrobení Ulatosu třeba.

"A zlato?" ptal se Kardann úzkostlivě.

"Ráno z nás budou bohatí muži, to vás ujist'ují."

Kardann se rozhlížel po bitevním poli. "A co ta těla? Prohlédli je pro zlaté ozdoby, náramky, tyhle věci?"

"Ovšem!" ut'al Cordell. Ta část úkolu byla nutná, ale to ji nečinilo o nic příjemnější. "Bylo tam dost zlata. Dal jsem je přinést k věži." Ukázal na pozorovatelnu na bojiš-ti a Kardann odpěchal. Cordellovi se poněkud ulevilo a zaradoval se, když zahlédl Darien.

"Zdravím tě, má drahá!" řekl příjemně překvapen. Předpokládal, že bude studovat nové formule a neukáže se několik hodin.

V oranžovém světle ohňů odrážela její bílá plet' rudý opar jejího hněvu. "Co se přihodilo?" zeptal se kapitán - generál s účastí.

"Tvůj plán s Halloranem nám vybuchl do tváře," pro-nesla tichounce, aby ji nikdo neslyšel. Dávala si obzvlášť pozor před biskupem a mluvila pouze tehdy, když byla jeho pozornost upoutána jinam.

"Chceš říct, že neutekl?" Cordell našpulil rty. "To mne zklamal. Myslel jsem, že jsem mu to dost usnadnil."

"Och ano, to ano," souhlasila Darien kousavě. "Uprchl... a něco nad to." Cordell zvedl obočí. Dodala: "Ukradl mou knihu kouzel - asi to neměl v úmyslu, jenže byla schovaná v tajné kapse mého batohu a ten si odnesl s sebou!"

Cordell přimhouřil oči a odvrátil je, aby Darien nemu-sel hledět do rozčilené tváře. Oba závažnost ztráty dobře chápali - čaroděj musí při každém zařikání otevřít knihu, aby se kouzlo znovu naučil. Bez knihy může Darien pou-žít každé kouzlo jen jedenkrát, neboť nebude schopná se je opět naučit, dokud knihu nedostane zpět, nebo nenajde a neopíše alternativní formuli kouzla z hromad pergame-nů.

"Mezi jezdcí se povídá," pokračovala čarodějka nelí-tostně, "že napadl a srazil ze sedla Alvarra, ukradl jeho koně a ujel."

"Helm aby ho proklel!" Cordell prskal vztekem. "Dám mu možnost, aby se napravil, a on mě podvede! To mu neprojde!"

"No ano, samozřejmě," souhlasila Darien suše. "Ale co s tím chceš udělat?"

"Dostal všechny tvé formule?"

"Má opis všech, ale mám archy originálů a poznámek, jež mi pomohou v učení většiny kouzel, ale než svitky přepíšu do knihy, bude to trvat pěkně dlouho. Vzal si také nějaké ampule ze skříňky."

Velitelovy černé oči mrkly, hlas mrazil. "Dobře. Dám se do toho, Halloran musí být nalezen a zabit. Rychle."

"To se dá provést snadněji, než bys myslel," podotkla čarodějka s malým, krutým úsměvem.

"A jak?"

"Jedna z ampulí je návnada... jed. Jestli se jí dotkne rty, bude mrtvý dřív, než sníží ruku s flakonem."

? ? ?

Spirali užasle procházel polem mezi množstvím zkr-vavených těl.

Jako starého člena prastaré rasy ho jeho výcvik přípra-vil pro mnoho věcí, ale co viděl na bojišti, ho vyděsilo, zmrazilo a poprvé začal uvažovat, jestli neexistovaly síly, nad kterými ani Starověcí neměli žádnou kontrolu.

Příchod noci změnil bitevní pole v pekelné místo. Trá-va zmizela, zadupaná do bláta. Nádherné pérové vějíře, zářivé prapory a bezpočetné čelenky se všude válely v marastu - náležitý doslov slávy payitské armády.

Ženy a děti s loučemi potmě hledaly známou tvář mezi haldami mrtvých a raněných. Otroci nosili těla do obrov-ského příkopu a ukládali je do nich sice uctivě, leč ano-nymně. Takové tisíce Payit'anů přišly o život, že důležitý obřad individuálního pohřbu bylo nutno opustit.

Mezi raněnými procházeli Quotalovi a Azulovi kněží, ošetřovali ty, jimž mohli pomoci, avšak jejich omezená léčivá magie byla pro takový rozsah zkázy nedostatečná. Bojovníci povětšinou snášeli bolest svých ran stoicky, ač tu a tam se ozýval nářek mužů v deliriu.

Tyhle triviální lidské věci pro Spiraliho nic nezname-naly.

Starověký se díval k městu, kde velké ohně slavily vítězství cizinců. Podle plánu, jenž byl po staletí vyvíjen, se cizinci měli v tento den poprávu setkat s naprostým zničením, avšak teď tančili na náměstí kolem hromady zlata způsobem, jenž Spiraliho plnil zlými předtuchami. Vskutku se zdálo, že tito lidé šli za svým cílem stejně oddaně, stejně neúprosně jako Starověcí. A to přitom byli soucitnější!

Jeho vnitřní neklid mu nedával jinou možnost - Spirali z bitevního pole zmizel a bleskově se teleportoval do Vysoké jeskyně.

Přišel k bublajícímu magickému kotli Temnosvitu, právě když jej Sklízeči krmili. Uctivě se mu uklonili. Byli oděni v černém jako Spirali, nebyli však tak vysocí. Jako každou noc i teď stáli kolem Temnosvitu, starali se o věčný oheň a dávali mu ovoce své sklizně, nashromážděné ze všech zemí Mazticy. Temnosvit na této stravě pro-spíval, stácel se a šlehal. Zaltec byl vskutku šťastný, pro jednou se dobře nasytil.

Sklízeči pilně pracovali a zanedlouho byli s krmením hotovi. Do příští noci jejich povinnost byla splněna a tiše se rozešli do tmy.

Spirali potřásl kápí - zvuk se ostře a rušivě odrazil od stěn rozsáhlých jeskynních místností. Za pár okamžiků se Starověcí shromáždili kolem magického kotle. Spirali, stejně jako ostatní, nehnutě čekal, dokud se neobjevila křehká zahalená postava Předka a nezaujala své vyhrazené místo nad Temnosvitem.

"Cizinci v bitvě porazili Payit. V jediném dnu dobyli Ulatos a zničili armádu."

Kápě zašustily v němém prohlášení údivu a dokonce i překvapení.

"Nemožné!" sykl hlas. Drsnost jeho tónu urazila vnímavost ostatních Starověkých. Jeho kápě měkce zasviště-la v opatrné omluvě za nevhodný výbuch.

"Je vskutku obrovským zklamáním, že Payit'ané si vedli tak neuspokojivě. Nicméně kořeny naší moci odjak-živa spočívaly v Nexalu. Jsme si jisti, že cizincům se nebude dařit tak dobře, až budou čelit Nalteconovým válečníkům!"

Předek se rozhlédl po shromáždění, potom pokračoval.

"Spojení těchto cizinců se zeměmi Starých řídí nás ka-tegoricky staví před úkol, který nás nutí, abychom svou práci vykonali potají a rychle. Kdyby se dozvěděli o našem původu, naše plány s Mazticou by ničivé trpěly.

Není pochyb, že se doslechnou o Nexalu," uvažoval hlasem jako šepot vánku v rákosí. "Co je s dívkou?"

Spirali sklonil hlavu. "Kněz zklamal. Je mrtvý. Pokusil jsem se děvče zabít a neuspěl." Nehodilo se ovšem, aby popisoval okolnosti jako příchod dne, jenž přispěl k jeho porážce. Očekával předkův rozsudek a plně si uvědomoval, že ho za nesplněný úkol čeká smrt. Po nekonečné minuty zavládlo absolutní ticho, ani nejjemnější šustot hedvábí nevyrušil jeskynní klid.

"Je třeba se vrátit a dívku najít. Nyní je její smrt důležitější než kdy dřív. Jestli dopustíme, aby splnila pod-mínky předpovědi, budou následky znamenat katastrofu. Je však podstatné, aby nikdy nebyla odkryta identita útočníka. Je to jasné?"

"Ano." Spirali se uklonil, sepnutí rukou s černou po-kožkou vyjadřovalo vděk za druhou šanci. "Uctivě hlá-sím, že pro tento úkol budu potřebovat pomoc."

"Pomoc jakého druhu?" zeptal se po chvíli Předek.

Spirali odpověděl a místností zakroužil překvapený svist hedvábí. Tento zákrok nebyl použitý po staletí! Předek žádost dlouho vážil, až konečně starobylý vůdce kývl.

"Budiž. Svoláme pekelné psy."

Spirali byl rád, že mu pomohou, a oddechl si, že nebyl vyhlášen žádný trest. Věděl, že další šanci už nedostane. Zahřál si ruce a tělo u Temnosvitu a odebral se do hloubek jeskynního bludiště.

Sledoval točitý úzký tunel, až dosáhl křižovatky, kde se tunel spojoval se širokou kolmou šachtou v srdci vul-kánu. Do tváře mu sálal žár z tekutých ohňů, vybuchujících hluboko dole.

Starověký se nad spadající šachtou sehnul a zvedl hlas v dlouhém skučivém vytí. Ještě dvakrát je opakoval a potom vyčkával.

V hlubinách vybuchla bublina horkého plynu. Žhnoucí rudá láva vřela a kypěla nashromážděnou energií, hřmoti-la a valila se nahoru šachtou, vzpínajíc se proti jejímu sevření. Stoupala výš a výš, nabírala rychlost a sílu. Zpomalila, až když dosáhla úrovně, kde Spirali čekal.

Plynová bublina se vynořila na povrch a chvíli tak se-trvala. Spirali viděl vící masu dlouhých špičatých zubů, planoucích rudých očí a hladkých stínových tvarů. Z bubliny vyskočil tmavý tvor a zůstal stát v chodbě za Spiralem. Připojovalo se k němu víc a víc velkých, jakoby vlčích zvířat, až kolem něj byla celá smečka.

Každé ze zvířat bylo tmavě zbarvené v odstínech od špinavě hnědé až po rezavou jako zaschlá krev. Z tlam jim visely dlouhé černé jazyky a jejich zuby byly ostře zašpičatělé, černé jak půlnoc. Pouze jejich oči jim dodá-valy barvu, neboť tyto děsné zornice svítily a blikaly světlem, jež nebylo možné rozlišit od toho bublajícího ohně tekuté lávy v nitru sopky.

Jakmile všichni psi vyskočili, pokračovala velká bub-lina ve vzestupu. Vyrázila naráz z úst vulkánu a na obloze se rozvinula do obrovské ohnivé koule. Hluboko dole nexalští obyvatelé s úctou pozorovali oranžový přízrak, kvetoucí proti hvězdnaté prázdnotě, dokud nezmizel.

"Buďte vítáni!" syčel Spirali a laskal otrocká zvířata.

"Jste připraveni na hon, mí pekelní psi?"

? ? ?

Darien si vyhledala nejtemnější místo v zahradě před Caxalovým palácem. Zde mohla v klidu pracovat, aniž by vystavila svoji citlivou kůži a oči vražedným slunečním paprskům. Usadila se na trávník a s obzvláštní péčí kolem sebe

rozložila své komponenty, neboť bez své knihy kouzel mohla použít tuto formuli kouzla pouze jednou. Na zem postavila malou misku, do níž vsypala něco rozdrčených listů. Vedle ní umístila stříbrný meč - Hel-mův Zub, Halloranovu zbraň, jež mu byla odebrána při zatčení - a malou nádobu se žhavými uhlíky. Našla su-chou větvičku, koncem ji vložila do ohně a foukala, až se rozhořela. Pak se větvičkou dotkla prášku v misce. Vysušené listí vydechlo plameny a plnilo okolí slad-kou vůní. Darien vyňala malý váček a vytáhla z něj malý kousek rohu. Hladila jej svými dlouhými štíhlými prsty a soustředila se plně na zařikání, šeptajíc slova dávnověké kouzelné moci, hledajíc přes všechny roviny toho, jehož si přála. Její mysl plula přes rovinu ohně, kde žár všeho druhu plál od věčnosti. Kameny tály v tekutých erupcích a sám vzduch prskal a syčel. Pouze kouzelná moc jejího zařiká-ní ji ochránila před lýtým žářem a i té bezcitné elfce se ulevilo, když nechala ohnivé říše za sebou. Pak přišla rovina vody, ne tak hrozivá, ale nebyla stře-dem jejího zájmu. Hnula se spěšně do roviny vzduchu - v ní najde pomoc, kterou potřebuje. Odpočívala v netknu-tém prostoru větru a mraků a nechala kouzlo působit. Formule svolávání bila hlasitěji než kdy dřív a zane-dlouho cítila, že se setkává s odporem. Pojď ke mně. Poručím ti, musíš poslechnout! Zprvu váhavě, ale nevyhnutelně tvor odpověděl na její volání. Darien okamžitě obrátila celou pozornost ke svému tělu, které neopustilo zahradu. Dlouhou minutu seděla sama v kruhu listí. A pak pocí-tila další přítomnost. Lehce si oddechla, kouzlo bylo úspěšné. Darien potlačila takřka omamný pocit úlevy, když se listí rozdělilo a trávník vedle ní se slehl pod nevi-ditelnou váhou. Neviditelný stopař se dostavil. "Máš najít muže jménem Halloran," šeptala měkce se zavřenýma očima. Neviditelný tvar neodpověděl, neměl dar řeči. "Zde je meč, který nosil. Přivede tě na stopu. Nevím, kam odešel. Až ho najdeš, musíš ho ihned zabít. Jeho smrt neodkládej, je to chytrý, vynalézavý muž." Podivný stopař byl stále vedle ní. Cítila jeho odpor k rozkazům, které dostal, ale musí je vykonat, neboť ho její kouzlo vázalo. "Teď jdi!" řekla, otevřela víčka a poslouchala šum trá-vy vzdalujících se kroků.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Zapsáno s určitou vědomostí, že zánik Mazticy nás již obklopuje. Do Nexaly přichází osamělý orel. Nese zprávu o tragédii a zkáze, jež je tak výjimečná, že se jí stěží dá uvěřit. Říká nám, že cizinci jsou služebníky velkých pří-šer. Tyto bestie běží na mračnech kouře a jejich těžké nohy vyvolávají hřmění. Jsou rychlé a obratné, silnější než jakýkoliv muž. A jsou vychytralé, neboť mají mysl mužů. Bojují zbraněmi a též svými nepremožitelnými těly. Rytíř Orlů nám to všechno vypráví a slzy mu proudí z očí. Srdce mu puká pod tíhou událostí, a jak domluví, umírá na podlaze před Nalteconou. Naltecona třeští oči. Bledne, až barva kůže připomíná popis bílé bezkrevné pokožky cizinců. Ústa má otevřená, pracují na slovech, jež nevycházejí. "Vice obětí!" vykřikne konečně. "Musíme se poradit s bohy!" A kněží a jejich zajatci utvoří procesí. Naltecona sám pracuje nožem. Hledá moudrost, aby rozhodl; žádá bohy, aby mu dali tu znalost a vůli, která mu chybí. Ovšem, že neodpovídají.

18
Podrobení

PŘI ZÁPADU SLUNCE SE OBYVATELÉ ULATO-su - ti, kteří přežili - shromáždili podél svého krásného města, aby byli svědky příchodu vítězů. Ačkoliv se bitva nikdy nedotkla města, každý ulatoský občan ví o dnešním boji a jak probíhal. Téměř každá rodina ztratila otce nebo bratra, nebo i mladou sestru či prarodiče chycené v masa-kru. Napřed přišly vyrovnané zástupy šestic Garrantových mečů a Daggrandových kuší. Nad muži vlály standarty a vlajky a bubny jim udávaly krok. Postupovali ve stálém rytmu, rychlejším než normální chůze. Legionáři stejno-měrně vykročovali s kosými pohledy doleva a doprava, aby zahlédli něco z okolní nádhery. Viděli zahrady a květiny, o jakých se jim ani nesnilo, a čisté bílé domy. Na mnoha místech proudila voda, pokaždé křišťálově čistá. Potom přijelo jedenadvacet jezdců ve trojicích. Ze zvednutých kopí se třepotaly modré a žluté malé prapor-ky a jezdce náramně těšilo, když koně vyhazovali, točili se a vzpínali k velkému uctivému a vyděšenému úžasu přihlížejících. Alvaro jel v čele na černém valachovi, kterého vzal jednomu z kavaléristů. Často prudce trhl udidlem, aby se kůň vzepjal a kopal, zatímco nehnutě seděl v sedle s taseným mečem. Cordell vjel do Ulatosu uprostřed Zlaté legie na koni a za ním jeli Darien a biskup. Dalších dvacet koní a po-slední setnina pěšáků velkolepě procesí ukončily.

Legie se širokými ulicemi pohybovala rychle a brzo dosáhla rozlehlého prostranství v srdci města. Bylo ole-mované stromy a záplavami květin.

Náměstí dominovala ohromná masa zelené pyramidy, vyšší než její sestra u Dvojí tváře a odlišná bohatými zahradami a popínavými viny, jež pokrývaly všechny terasy. Na vrcholu chrámu šplíchala vysoká fontána čisté vody, která zurčela a šplouchala po stupních dolů ve veselých potůčcích, jež se zdánlivě vysmívaly vážnému shromáždění.

Zatímco Cordell a Darien sesedali, šiky se rozestoupily a zaplnily náměstí. Ti dva šli důstojně k postavám, jež je očekávaly u paty pyramidy.

Muž, jehož odlišovala bohatá pláštěnka a límec ze zelených per, postoupil vpřed, hluboce se uklonil a začal mluvit, ale Cordell ho přerušil.

"Jste náčelníkem tohoto města?" zeptal se věčně a Da-rien plynule překládala. Muže Cordellova hrubost zcela šokovala a poděsila, zakoktal se, než se zmohl na odpo-věď.

"Je to Caxal, Ctihodný rádce Ulatosu," tlumočila Dari-en.

"Řekni mu, ať přinese veškeré zlato, co je ve městě - hned teď. Chceme potravu a ubytování. Ale napřed zlato. Ať je přinesou sem." Cordell mávl rukou ke zvýšenému čtverci ve středu náměstí, jenž se zvedal asi stopu nad úroveň dlažby. Darien to přeložila. Caxal se obrátil a hovořil naléhavě s náčelníky a představenstvem města. "Řekni mu, že jestli se pokusí nějaké zlato skrýt, město bude zničeno!"

Caxal oslovil Darien se zoufalým výrazem. "Dáme vám všechno zlato, co máme. Prosím, uvědomte si, že toto město není bohaté, není to Nexal. Jsme jen Payit'ané, okrajový národ Mazticy. Naše zlato patří vám."

Cordell poprvé projevil zájem a kývl k Darien. "O tom Nexalu se dozvíme víc, ale pro tuto chvíli spočítejme zlato, co je tady!" Obrátil se k rádci Ulatosu.

"Caxale, vy a vaše představenstvo půjdete do každého domu ve městě. Vyžádáte si všechno zlato v mém jménu a přinesete je sem. Až skončíte, mí muži udělají průzkum. Jestliže shledáme, že jste nás podvedli, zničím vaše město!" Rádce se otočil, promluvil se svými lidmi a pak se rozprchl do všech stran.

"Můj generále, vlajka," naléhal Domincus, ještě než došel k pyramidě. Přivedl s sebou vlajkovou stráž a pra-porečníka.

"Na vrchol!" zvolal Cordell s širokým gestem. Malá skupina vyšplhala schody. Nahoře na plošině byla bujná zahrada, kompletní s bazény na koupání, travnatými chodníčky a květinovými záhony. Ve středu jejího čtver-ce byl podstavec se sochou.

"Démon!" vykřikl biskup a plivl na podobu Opeřeného hada Quotala. "Hod'te ji dolů!"

Strážci přikrčenou sochu porazili a číhající dračí hlava s širokým pěřovým límcem se ulomila. Oba kusy svrhli přes okraj. Kutálely se po straně dolů na náměstí, kde se roztříštily.

Už teď Cordell viděl domorodce spěchat do středu náměstí, kde se v kovovém odlesku zlata vršily sošky, řetězy a náramky. Někteří nesli v náručí zabalené těžké předměty a Cordell si představoval, že to jsou ingoty a hroudy cenného žlutého kovu.

Biskup Domincus zaklonil hlavu a křikl: "Vlajka! Pro slávu Helma!" Vytrhl žerd' praporečnickovi a vyskočil na uvolněný podstavec. Jeho kovové rukavice, každá ozdo-bená planoucím okem jeho boha, žerd' zvedly vysoko nad hlavu. S mohutným rozmachem ji zakotvil v prasklině mezi dvěma kameny. Látka se rozvinula, její symbol letícího orla se vypjal a velké obezřetné Helmovo oko na ptačích prsou povýšeně zíralo na město.

Za vlajkou se křišťálový trysk fontány pomalu snižo-val dolů, k hladině bazénu. Pak už nebyl.

? ? ?

Bezdmý oheň vrhal na lesklé stěny sluje teplou zář. Halloran se vynořil z vody vydrhnutý do růžova. Kaprál se stále ještě šťastně cákal v mělkém toku a Bouře se pásla na bohaté trávě.

Odložil kořen, který mu Erix dala, ve vodě pěníl do čehosi, čemu dívka říkala mýdlo. Působil tak dobře, že Hal se cítil až nepohodlně čistý.

Vklouzl do svých vlněných spodků a kožené haleny s povzdechem úlevy, ignoruje Erixin pokrčený nos. Oba teď spokojeně odpočívali v poměrném bezpečí. Hal našel tu příkrosteňnou skalnatou niku jen pár set kroků od pobřeží. Bujná zeleň ji dobře maskovala ze všech stran a před ní tekla čistá, průzračná říčka.

"Najdeme pro vás pláštěnku," řekla. "Čistou a chladi-vou. Bude se vám líbit."

Hal nezávazně zabručel. Popravdě cítil, jak ho jeho hrubé oblečení dře a dráždí kůži. Kde mu silné kožené vycpávky přiléhaly na tělo, tam se tvořily lepkavé skvrny potu. Ale lázeň byla dost. Helmovy kletby, jestli dovolí ještě něco víc.

"Tady. Mám tu jídlo." Erix mu podala plochý předmět, kukuřičnou placku. Ostrované legionáře seznámili s touto výživnou stravou, hlavním chodem maztického jídelníč-ku.

"Díky." Halloran se hladově zakousl do placky s fazo-lemí a oči se mu zalily slzami a ústa ohněm. Zoufale sousto polkl a zapil množstvím vody. "Co - co je to?" vydechl s přesvědčením, že se mu kouří i z uší.

"Tohle? Och, jen fazole s trochou zelené papriky. Chutná vám to?" usmála se zvědavě.

"Je to... báječné," sípěl a rychle zchladil žhnoucí hrdlo vodou. Jenže voda jako by ten žár roznášela, jako když se do ohně hodí olej.

Strava však byla strava, měl děsný hlad a tohle bylo jediné, čím jej mohl ukonejšit. Zkusil tedy ukusovat men-ší sousta a pomalu mu ta ostře pálivá, vonící placka za-chutnala. Z očí mu teklo a na těle vystupoval pot, ač po chvíli s údivem zjistil, že v tomto tropickém vedru ho to kořeněné jídlo ochladilo - na každý pád alespoň na po-vrchu.

"Vyprávějte mi o vaší zemi," vybídl ji, když dojedli. "Město Ulatos... je vaším domovem?"

"Ne. Přišla jsem sem zdaleka, až ze srdce Pravého Světa."

"Pravého Světa?"

"To je Maztica - celý známý svět. Největším národem Mazticy je Nexal, neboť Nexal si podrobil mnohé okolní kmeny. Kultaka je druhou silnou zemí, je nepřítelem Nexalu. Tady jsme v Payitu, zemi, která je od Nexalu nejdál. Payit není s Nexalem v nepřátelském vztahu, ale to snad jen proto, že ty dvě země jsou od sebe příliš daleko, než aby se Nexalané o něj nějak zajímali."

"Co mi řeknete o těch zatracených kněžích, jako byl ten, co zabil Martinu?"

Erix vzdychla. "Zaltecovi následníci, jako je ten kněz, převládají hlavně v Nexalu a Kultace, nikoliv v Payitu. Ale vždycky můžeme najít ty, co zbožňují Quotala, jako byl laskavý Kachin. Byl patriarchou chrámu v Ulatosu, nejvyšším z vysokých kněží." Náhle se k němu zvědavě otočila. "Říkal jste, že vás napadli vaši vlastní lidé. Ale proč?"

Vyprávěl jí o svém zatčení a útěku, a jak mluvil, zdálo se mu, že je to stará historie, příhoda, jež se staly někomu jinému. Všechno, co drželo jeho život pohromadě, se rozsypalo, a přece se cítil tím stejným člověkem, jako když sloužil v Cordellově legii.

Nyní měl čas přemýšlet nad dopadem událostí, co se přihodily, a začínal si uvědomovat, že nikdo - Cordell, Alvarro či Domincus - není šťastný, že unikl. Půjdou po něm s celou silou, již mají k dispozici, a Hal věděl, že je značná. A učinil rozhodnutí.

"Když jsem vás žádal, abyste se mnou zůstala, zapo-mněl jsem... chci říct, že nemůžete," začal nešťastně. Nutil slova přes rty.

"Nemůžete být se mnou. Já nemohu být ve vaší blíz-kosti!"

"Proč?"

"Není to bezpečné. Legie mne budou určitě pronásle-dovat a asi mne najdou. Vy byste... nu, stála byste v cestě, kdybych musel bojovat," zalhal.

Erix podrážděně vyskočila. "A co tedy chcete dělat? Myslíte si, že se svými chlupatými monstry a vaší kovo-vou košilí můžete chodit Mazticou, jak se vám zlíbí? Dělat, co vás napadne? Ne, kapitáne Hallorane. Budete zabít a vaše srdce nakrmí Zalteca nebo Tezcu. Jenom se mnou máte naději, že zůstanete naživu. A nemusíte se bát... jestli vás někdo napadne, nebudu vám překážet."

Halloran nad výbuchem překvapeně mrkal. Neměl v úmyslu ji urazit. Cožpak nechápe, že se mu jedná o její bezpečnost? Že žádné místo v Maztice není tak nebez-pečné jako to po jeho boku?

"Vy mi nerozumíte!" vyhrkl. Chtěl by ji vysvětlit ten hrozný pocit viny, že neochránil Martinu. Musela pocho-pit, že nechce mít na svědomí další násilnou smrt! Ale jak mu důvody a vysvětlení vířilo myslí, začínal mít dojem, že možná ani on nevidí věci jasně.

"Nejsem otrok!" prohlásila hrdě. "A nenechám se vy-hnat jako nějaké otravné děcko!"

Odstoupila od něho několik kroků, ohlédla se a oči jí změkly. Něco z napětí z ní vyprchalo. "Jste chrabry muž, kapitáne, nejen proto, že mne chcete poslat do bezpečí a zůstat v mé zemi naprosto opuštěný a bezmocný.

Ale potřebujete mě," dodala a posadila se zpět k ma-lému ohni. "Zachránil jste mi život, když jsem se jej vzdávala. To je dluh, který nemohu přehlížet."

Vděčně se na ni podíval a uvědomil si, jak hrozně se jejího odchodu obával. "V tomto ohledu máte pravdu. Potřebuji vás, abych přežil. A jsem vám vděčný, že jste moji společnost přijala." Zavrtěl hlavou, měl zlost sám na sebe. "Je mi líto lži, kterou jsem vám namluvil. Nevěřím, že byste překážela. Prosím, vyslechněte mne. Může tu být velké nebezpečí, děsné útoky, jaké si neumíte ani před-stavit. Jestli se bude dít něco podivného, chci, abyste se ode mne co nejrychleji vzdálila. Chápete?"

Kývla, ale ještě se zlobila. Byl si jistý, že chápe, ale nejistý v tom, zda poslechne.

S rezignovaným vzdechem si upravil batoh pod hla-vou, co mu sloužil za polštář. "Co je tohle?" divil se nahlas. Prohlížel kožený vak, obzvláště dno, které bylo zesíle-né; nebyla to výztuha, nahmatal něco plochého, pevného, co muselo být vloženo do tajné kapsy. Prozkoumal vnitřek kousek po kousku, až našel skrytý uzávěr, trhl jím a objevil knihu vázanou v kůži, pečlivě obalenou černými stuhami. Vytáhl objemný svazek a srdce se mu zastavilo.

"Co je to? Je to dobrá věc?" zeptala se účastně Erix, neboť Halova tvář byla směsicí údivu a strachu.

"Ne... není dobrá. Ani nevím, jak je moc zlá." Podíval se dříve přímo do očí. "Zdá se, že jsem nevědomky s vakem odcizil knihu kouzel, jež patří čarodějce Darien." Vysvětlil důležitost nálezu s vědomím, že tato kniha obsahuje opisy všech kouzelných formulí Darienina arze-nálu.

"Ovšem mimo trénovaného kouzelníka je nikdo nemů-že použít. Pokoušet se číst zaříkání, které překračuje vaše schopnosti, může vést k šílenství. Nejspíš by nedávalo žádný smysl, nebo se minulo účinkem."

A přece jak mluvil, ho ta hladká kožená vazba v klíně nesmírně lákala. Oči mu k ní sklouzly, nemohl je odtrh-nout. Držel zavřenou knihu dlouho, prsty zamyšleně přejížděl jemnou kůží a potom si všiml, že Erixitl mezi-tím usnula.

Kolik si vlastně pamatují? Vrtalo mu neustále hlavou. Konečně se odhodlal a otevřel knihu k první stránce.

Palčivý záblesk ho oslepil, Hal zabouchl desky a bo-lestně mrkal. Leč i v tom krátkém okamžiku záblesku rozeznal symboly, slova kouzelné moci.

Obezřetně se připravil a svazek opět otevřel. Tentokrát nebyl záblesk tak jasný. Přinutil oči, aby zůstaly soustře-děné na znaky a šťastně se usmál, když mohl formulí určit.

Kouzlo spánku! Tohle přece jednou ovládal.

Mohl by se je naučit znovu? Pečlivě prohlížel znaky, některé byly jasné, jiné se mu před očima míhaly, byly za hranicí jeho chápání. V hlavě mu bušilo, ale nepřestával je studovat.

Konečně ho ne magie, ale prostá únava přemohla, hla-va mu klesla, oči se zavřely.

Halloran snil o Arquiuusovi. Starý čaroděj mu radil s vysláním magické střely, tahal ho za uši, když hlásku vyslovil nesprávně nebo se málo soustředil. Ve snu kouz-lo studoval, zkoušel to snad stokrát a pokaždé v některé podstatné části udělal chybu.

A vtom to vyslovil správně, kouzlo vyrazilo s jiskřivou silou. Rozjařený úspěchem nadšeně vyskočil, ale jeho učitel to přešel vrčivým - "to bylo docela přijatelné." Arquuiius mu dal hned další úkol - zvládnutí formule světla. Dřel se s tím zařikáním, znovu a znovu se je po-koušel seslat, ale nemohl zachytit ten správný rytmus kouzelných slov. Arquuiius ho nechal a šel si lehnout. Mladický Hallo-ran stále bezvýsledně kouzlo procvičoval. Slzy zklamání se mu řinuly po tvářích, ale nikdo ho neutěšil. Opět stu-do-val, napínal oči ve slabém světle svíčky, aby četly znaky, které jako by klouzaly po stránce.

Znovu a znovu formuli zkoušel a pokaždé se stávala obtížnější. Ale pokaždé se k ní urputně vrátil a nyní cítil, že je na dosah. Byl skoro u cíle!

Vykřikl slovo, cosi z daleké minulosti a náhle se s úle-kem posadil. Vnitřek jejich úkrytu vykvetl chladným bílým svitem, ostře zářícím proti temné obloze.

Udělal jsem to já? byla jeho první myšlenka. A pak za-slechl vytí.

? ? ?

"Jestli běloši chtějí z tohoto domu zlato, nechte je, ať si pro ně přijdou sami! Dejte mi pokoj!" vrčel Gultec na obtloustlého šlechtice, Caxalova synovce. Malý chlapík vypísl hrůzou a běžel ulicí, když mu rozzuřený Rytíř Jaguárů zapráskl dveře před nosem.

Gultec se zasmušile procházel zahradou Domu Jaguá-rů. Několik mladých bojovníků se choulilo ve svých pokojích, jiní bezútěšně bloudili mezi rybníky a květina-mi. Většina pokojů zela prázdnotou, jejich majitelé leželi na poli za městem. Proč jsem byl ušetřen? Proč, když tolik mladých rytířů, tolik otců a bratrů, kteří měli pro co žít, zahynulo? Proč jsem byl ušetřen právě já, který nikoho nemá?

Gultec vyňal z pasu křemennou dýku a na předloktích řezal dlouhé rány. Pozoroval svou krev stékající na zem, ale akt pokání jeho duši nepřinášel vůbec žádné ozdravě-ní.

Vstal a protáhl se s kočičí pružností, pohlížeje smutně na Dům Jaguárů. Tento elegantní palác, domov pro členy řádu, kteří byli svobodní a neměli rodiny, mu poskytoval přístřeší po tolik let, že ani nestálo za to je počítat. A vždycky byl symbolem nepřemožitelné moci, nenapadnu-telné pýchy jeho řádu.

A ty teď padly na bitevním poli. Pýcha ležela v troskách na poklady zasypaném náměstí Ulatosu, kde urození města udýchaně spěchali vyplnit příkazy svých nových pánů.

Bouchání na bránu se opakovalo a tentokrát slyšel hlas Ctihodného rádce.

"Otevřete, Gultecu!" škemral Caxal. "Musím s vámi mluvit!"

Válečník vztekle bránu rozrazil, pohrdavě shlížel na rádce, jenž klopýtal dovnitř. Jeho obličej měl uplakaný, zbabělý výraz.

"Gultecu, musíte se vzdát zlata v tomto domě! Cizinci to přikázali. Máte jej tady hodně; budou velice šťastní. Oni se žlutým kovem krmí a potřebují jej k životu!"

"Tak ať si pro ně přijdou! Aspoň jim budu čelit jako válečník!"

Caxal soucitně hleděl na statného rytíře. "Já jim to řeknu, ale oni nepůjdou jen po vás! Zničí město, jestli jim nevydáme vaše zlato!"

Gultec měl nutkání ho seřvat, zabít ho. Část jeho Jagu-ární pýchy zoufale potřebovala rádce obvinít: Proč ho nenechal ukrýt půl armády v záloze, jak si přál!

V hloubi duše věděl, že jeho vlastní taktika sice mohla zachránit více životů jeho bojovníků, ale město by neudr-žela.

Ulatos byl ztracen a osud Caxalovi určil, aby před-sedal prvnímu městu Mazticy, které padlo v plen vetřel-cům. Poprvé k patetickému rádci cítil cosi jako účast.

"Zítřka půjdou prohledávat domy," naléhal Caxal. "Gul-tecu, myslete alespoň na děti!"

Rytíř Jaguárů se pokusil myslet na děti. Pokoušel se myslet na cokoli, ale odevšad na něho zela černá prázd-nota. Měl život za sebou. Ve svém určení šeredně zkla-mal. Teď už nebylo nic.

"Můj dům je váš dům," pronesl tiše. Odvrátil se, našel si nejtemnější kout v zahradě a tam si dřepl a hleděl do prázdné zdi, zatímco zlato Domu Jaguárů se stěhovalo na náměstí.

Gultec pozoroval mladé Jaguáry trousit se sklíčeně z domu. Jeden za druhým odnášeli zlaté ozdoby ulicí k Domu kapitána - generála, jak byl Caxalův palác přejme-nován. Šli, aby odpověděli na rozkaz nových pánů.

Žádný z nich neřekl ani slovo. Gultec si nikdy nepřed-stavoval obraz takové tragédie, takového dokonalého pokoření. Každý Jaguár byl připravený na smrt na váleč-ném poli, nebo čestné zajetí a obět' na nepřátelském oltá-ři.

Bojovníci nyní vstoupili do paláce a už z něj nevyšli. Zůstali tam, ten vetřelec Cordell je uvěznil. A hlasitě vyhlásil, že obětování se zakazuje s okamžitou platností. Nikdo netušil, proč si tam bojovníky zadržel.

Gultec se nemohl přimět, aby vstal. Zůstal v zahradě až do noci a potom čekal dlouhé temné hodiny na vojáky, kteří přijdou a zajmou ho. Jestli se jim postaví na odpor, zabijí ho.

Uvnitř válečníka zuřivě přecházela neklidná velká uvězněná kočka, vrčela a prskala na věžeňskou klec. Gultec seděl zcela bez výrazu, po mnohé noční hodiny nehnul ani sva-lem. Přecházení sem a tam se stalo neú-navnou posedlostí, ač se navenek nijak neprojevovalo.

S ubíhajícími hodinami si uvědomil, že i nepřátelé na něho zapomněli. Jeho sebeurčení bylo zničeno na bitev-ním poli, rozdrčeno vetřeleckým vojskem. A nyní mu ani nepřítel nedopřeje čest válečnické smrti.

Gultec s pocitem ukončeného života vstal a v prvním růžovém oparu rána zahradu opustil. Nevrátil se do palá-ce, obrátil se k jihu, šel ven z města a podél okraje polí. Za plného světla dorazil k prvním stromům nekonečné džungle.

Velká skvmitá kočka skočila do spodních větví stro-mů, vyšplhala vzhůru nad dusivý podrost na zemi. Jemné svaly se vlnily pod hladkým kožichem a jasné žluté oči pátraly po kořisti. Velká kočka měla hlad.

A Gultec byl volný.

? ? ?

Otisky kroků pochodovaly neúnavně podél pobřeží, objevovaly se jeden za druhým, značice cestu neviditelného stopaře. Halloranův stříbrný meč se komíhal asi tři stopy nad zemí právě tak, jak by jej držel připravený lidský válečník. Jako jehla kompasu se nápomocně poně-kud odchýlil a pak se usadil ve směru kořisti.

Stopař měl nelidskou výdrž a trpělivost. Do fyzického světa, jako byl tento, mohl být vtažen pouze příkazem mocného čaroděje. Musel uposlechnout přivolávacího zařikání, aby provedl přidělený úkol, hledal tedy muže jménem Halloran.

Teprve až ho najde a dokončí rozkaz, osvobodí se z čarodějovy vůle.

Po hodiny prohledával ulatoské bojiště, než konečně narazil na stopu. Muž vysedl na koně, proto ho nemohl najít rychleji.

Nyní sledoval toho koně podél pobřeží a otisky a meč pravidelně postupovaly. Vtom se zastavily, když stopař hledal stopu, jež pro smrtelníkovy oči byla neviditelná a nerozpoznatelná.

Otisky se točily od břehu a vstoupily do džungle. Listí šustilo, jako by jím procházel závan větru, a meč brzo ukázal ke vchodu do skalnaté jeskyňky. Cítil v ní dohasínající uhlíky ohně.

A svoji kořist.

? ? ?

Cordell vydloubl zlatý valoun z pupku delikátní tyrky-sově sošky. Uvolnil kov a sošku nechal padnout na tvrdé dláždění. Dal si valounek do úst a ušklíbl se, když se ryzí kov poddal stisku zubů.

Ačkoliv minula půlnoc, velké ohně osvětlovaly náměs-tí a muži legie nevykazovali žádné známky únavy, když pozorovali neustále rostoucí hromadu zlata. Rvali z uměleckých děl zlaté částice, sošky stlačili do kompaktních kusů kovu a z delikátních obrazů, vyšitých zlatem, odtrhávali škebličky a peří.

Kapitán - generál se dřel na tomto radostném úkolu dlouho do noci, až ho přemohla únava. Ráno se uvidí s odhadcem a tentokrát se na setkání výjimečně těšil.

? ? ?

Halloran se pozorně posadil, kouzelný sen zapomenut, přestože chladné světlo úkryt oblévalo jase. Kaprál stál poblíž a vrčel. Legionář naslouchal vzdálenému vytí, jež noční bríza nesla s sebou, a ten zvuk mu rozechvěl páteř.

"Erix?" zvolal tiše. "Vzbudte se."

Sedla si rychle, musela být už nějakou dobu vzhůru. "Rozeznáváte ten zvuk?" zeptal se.

"Ne..." Podívala se na něj a nikdy ji neviděl tak postrašenou. "Jsou to zase nějaké vaše přišery?"

Zavrtěl hlavou a mrknul na Kaprála. "Chrti nevyjít, když sledují stopu. Když štěkají, zní to jinak." Melodic-ký, truchlivý nářek opět prochvěl nocí, vzdálený, ale nekonečně hrozivý.

"Vy jste udělal tohle světlo?"

"Ano... je to jedno z kouzel, o nichž jsem mluvil. Ne-vím, jestli bych to dokázal opakovat. Zdál se mi sen, a jak jsem se probouzel, podvědomě jsem je vykřikl."

Erix se rozhlížela kolem se směsicí strachu a údivu. Chladné světlo plnilo jejich skryš a lehce se odráželo od skalnatých stěn. Dobře se jim tu spalo; Hal se zachumlal do deky a Erix do své prosté pláštěnky. Teď neměli na odpočinek ani pomyšlení.

Ozvalo se zase vytí, blížilo se. Hal vzpomínal na různé moci a zaklínání biskupa a Darien a uvažoval, jestli je to jejich práce.

"Myslím, že bychom se měli raději hnout," navrhl. Erix už balila pláštěnku do těsného balíku.

Halloran přivázal věci a jídlo k sedlu Bouře a Erix se trochu opláchl. Když se vrátila, zkoumal nějaké předmě-ty, co měl v batohu.

"Co je to? Voda?" zeptala se, vidouc velkou láhev v Halově dlani. V druhé ruce držel dvě menší ampule.

"Ne, jsou to magické roztoky. Vzal jsem je při útěku z lodi, ani nevím proč. Z magie mi naskakuje husí kůže."

Erix stáhla obočí. "Co dělají?"

Vzdálené vytí se ozvalo znovu a Kaprál neklidně vět-řil.

"Nejsem si jist. Vypijete je a stane se něco magického. Tyhle nálepky účinky vysvětlují, ale nikdy jsem takové písmo neviděl."

"Snad by bylo lepší je zahodit," řekla tiše. "My je ne-potřebujeme a co když jsou nebezpečné?"

"Ach, já nevím," řekl Halloran lehce. "Mohou se ho-dit." Vložil dvě malé láhve zpět do vaku a vytáhl zátku z té velké.

Napřed se do ní podíval, náhle ji zvedl a malin-ko upil.

"Hallorane!"

Když dívka vykřikla, Hal rychle láhev snížil a vyplivl, co měl v ústech. Pokoušel se láhev zazátkovat a žasl, proč ji nevidí. Jenže neviděl ani své ruce a nohy. Byl neviditelný.

"Hallorane? Kde jste?" Erix se panicky otáčela.

"Já - je to v pořádku. Jsem tady." Jeho tvar už viditelný a za moment byl normální.

"Tohle je roztok pro neviditelnost. Vlastně jsem jej ani nespokl, takže jsem na vteřinu vybledl, ale jestli to bu-deme potřebovat, můžeme vypít dávku a zmizet!"

"Navždy? " Erix měla určité pochyby.

"Ne... na hodinu či na dvě... myslím. Vím, že účinkuje pouze dočasně, nemám s nimi však žádnou zkušenost." Sáhl po jednom z malých flakonů.

"Počkejte!" Erix mu zadržela ruku. "Zdá se, že mohou být k užítku, ale nechejme to na jindy. Měli bychom se hnout."

Vytí náhle sláblo, změnilo výšku a hlasitost. Stále je mohli slyšet, ale nezdálo se tak strašné.

Vtom Kaprál štěkl a vyskočil. Úkrytem projel náraz větru, zvlnil vodní tok a harašil trávou na břehu. Hal vzhlédl, ale nic nespatřil, přestože jejich tábořiště i mělká říčka byly zalité světlem.

V dálece zanařikalo vytí a Kaprál útočně vyštěkl.

Ten zvuk Halloranovi zachránil život. Bleskem se otočil, aby viděl za sebe, právě včas, aby spatřil stříbrnou čepel vyrazit k svému hrdlu. Stočil se stranou a uskočil. Náhlý vítr rozžhavl temné uhlíky ohně do ruda a Hal překvapeně zíral na útočníka.

Tedy, na žádného útočníka. Čepel tančila vzduchem sama o sobě. Vyrazilo mu dech, když se meč zableskl v bílém světle.

"To je Helmův Zub - můj vlastní meč!" křikl. Zbraň mu věnoval sám Cordell a při zatčení na lodi mu ji zaba-vil. Teď jej svou vlastní mocí ohrožoval!

Jak se zbraň bleskla vpřed, viděl, jak voda v mělkém toku šplíchala pod neviditelnými nohama. Vytrhl meč, co sebral Alvarrovi ze sedla, a odrazil příští úder.

Okouzlený meč se blyštěl vpřed a vzad příliš rychle pro lidské oko a legionář ustupoval, aby se vyhnul další-mu smrtonosnému výpadu. Šok se pomalu měnil ve strach, když poznal, že nelidský útočník by ho mohl za-bít.

Kaprál po něm skočil, vrčel a chňapal po vzduchu. Chrt se ve vodě stočil, když ji zpěnil náraz větru. Sloup vířivého vzduchu psa zvedl a hodil jej na břeh.

Hal neviditelný tvar napadl, sekal na všechny strany a snažil se srazit Helmův Zub k zemi. Víř větru se stočil a Hala oslepil syčící proud vody. Síla vzduchu ho odhodila nazad a on dopadl na břeh.

Jejich dřív tak klidný úkryt se mu teď stal vězením, vápencové stěny mu bránily v manévrování... i útěku. Skalnaté překážky tvořily smrtelnou arénu, kde vítězi bude odměnou vlastní život.

Halloran se zoufale vyškřábal na nohy, Helmův Zub zase útočil. Vrh se skokem po hlavě stranou, aby se vyhnul smrti. Čepel se zasekla do země za jeho zády a Hal se rychle překulil, naraziv ramenem do ostrého předmětu.

Čepel se nad ním zvedla, připravená k zabití, když ně-co do neviditelné postavy vrazilo a odhodilo ji na bok.

Hal viděl, že Erix svírá mocné poleno, které připravili pro oheň. Leč vířící tvar se stácel zpět a Halloran věděl, že jej nemohou přemoci fyzickou silou.

Ostrý předmět ho znovu bodl, jak se stavěl na nohy; uvědomil si, že je to jeho vak, z něž vyčníval vrch jedné z malých lahví, jež stála v postranní kapse. To její ostré hrdlo ho bodalo.

Erix znovu mávla těžkým kusem dřeva, odrazila tu věc s mečem nazad a pak se vír zatočil kolem ní a srazil ji k zemi.

Halloranovi se děsem stáhlo hrdlo - a meč se řítit k němu, neměl tedy v úmyslu zabít Erixitl z Mazticy.

Hal vytrhl flakon z batohu v naději, že snad dokáže víc než jej zneviditelnit. Vyrval zátku a polkl obsah jedním douškem. Zvedl meč a odrazil prudký výpad.

Točící se vír opět proletěl tábořištěm. Vlna vody Hala oslepila a on se zapřel proti drtivé síle, jež ho dvakrát porazila.

Zavřel oči proti bodajícím jehlám vody a pra-chu, sklonil se proti větru a modlil se, aby neztratil rov-nováhu.

Tentokrát náraz větru nebyl tak silný, alespoň ne na celém těle. Cítil, jak mu bije do břicha a nohou, pak už jen do

nohou. Když se voda změnila v opar a vítr se opí-ral nepříjemně, leč nikoli nebezpečně do jeho lýtek, ote-vřel oči.

Pohlédl na oheň, dolů na Erix, viděl hvězdami ozářený horizont, táhnoucí se na míle kolem jeskyňky... I dvace-tistopové zdi, které obklopovaly jejich tábor, teď vyhlíže-ly jako malá překážka v půdě... jsem obr! došlo mu. Na okamžik ho přemohla závrať a zakolísal, točila se mu z té výšky hlava.

Nohy našťěstí vyrostly zároveň s ním a brzo získal rovnováhu. Lehce se sehnul k jeskyňce tak opatrně, jak vůbec dokázal. Viděl stříbrnou čepel rozmáchlou do útoku a odkopl tu otravnou věc pryč. Nyní mu také došel účinek obsahu flakonu: Narostl do výšky snad třiceti stop. Zbraně a oblečení vyrostly zároveň s ním!

Erix ho bezduše pozorovala. Neviditelný stopař opět vyrazil vpřed, Hal zvedl jednu obrovskou nohu a těžce na tu pohyblivou věc dupl. Masivní váha ji stlačila pod vo-du.

Kolem obrovité nohy vyrazila záplava bublin, ale cítil, že hmota té zrůdy se mu stále zmítá pod chodidlem. Klidně stál několik minut a svíjení utichalo. Konečně mu kolem nohy vytryskla záplava bublin, jako kdyby praskl velký pytel vzduchu.

Necítil už žádný odpor, sáhl dolů a vytrhl Helmův zub ze dna. Držel jej jako párátko, rozhlížel se po nějaké známce nebezpečí, ale noc byla konečně tichá a klidná.

Erix cosi nesrozumitelně koktala a obličej měla vyje-vený děsem.

"Nebojte se," uklidňoval ji a jeho hlas hřměl jako bou-ře. "Nebude to trvat dlouho."

Alespoň v to doufal.

? ? ?

"Tamhle uvnitř hory. Tam najdeme Sluneční kámen," vysvětlil Luskag a Poštli mu záviděl, že se sotva zapotil.

Rytíř zasípal nesrozumitelnou odpověď. Strmý výstup spojený s ohromnou výškou způsobily, že se mohl sotva hýbat, natož mluvit. Lapal po dechu, avšak v pomalém, rozvážném výstupu zůstával trpaslíkovi těsně v patách.

Oblečení v bederních rouškách a sandálech šplhali namáhavě vzhůru v oslnivém světle ranního slunce. Svah nebyl nijak zrádný, pouze neustálá dlouhá dřina v atmo-sféře, která obsahovala jen málo vzduchu, aby se dalo dýchat. Hora

zabírala obrovskou oblast pouště, stoupala ze shluku nižších vrcholů a dominovala hornaté krajině ze všech stran. Špinavě bílá sněžná pole, protkaná blátem z tajícího sněhu, zdobila výšiny homolovitého vrcholu a muži konečně dosáhli této oblasti.

"Hora se zrodila v časech Skáložáru," vysvětlil Lus-kag, když se oba zastavili, aby se vydýchali.

Už jste se o tom zmínil dříve," vyhrkl Poštlí mezi ná-dechy. "Co je Skáložár?"

Luskag vykulil oči. "Myslel jsem si, že to musí každý vědět. Skáložár označuje zrod pouštních trpaslíků, ale také zánik všech příbuzných ras."

Poštlí na něho nechápavě hleděl, a tak Luskag pokračoval. "Ten čas byl před mnoha generacemi podle trpasličího odhadu - což znamená mnohem dříve, když se to měří lidskými generacemi - ačkoliv nikdo to neví přesně. Trpaslíci byli zataženi do války se svými úhlavními ne-přáteli, drovy... temnými elfy.

Byl to konflikt, který zničil daleké výspy celého světa, neboť podzemí bylo tehdy propojeno jeskyněmi, průcho-dy a tunely, takže trpaslík mohl překročit velký oceán, jít kolem rozsáhlých sněhových říší severu a jihu, kamkoliv chtěl, aniž by vystrčil hlavu nad povrch země.

Tento region byl doménou mnoha národů - trpaslíků a, ovšem, temných elfů, ale také gnómů a mnoha jiných.

Žádný rod však nebyl tak vypočítavý, tak zlý jako dro-vové.

Hluboko v podzemí drovové udržovali magické ohnis-ko, jež nazývali Temnosvit. Krmili je těly svých nepřátel a Temnosvit rozšiřoval svou moc. Nakonec překonal i ty, co ho živili, a svojí vlastní vůlí přerostl v mohutnou, všeničící sílu - Skáložár.

Pohltil podzemní svět, většinu ho zničil. V ohni se zrodily hory jako tato, zatímco celá města a národy pod-zemí byly úplně zdecimovány." Luskag se odmlčel a Poštlí vycítil utrpení toho příběhu, bolest, která se zdála být tak čerstvá, jako kdyby se zkáza odehrála včera. "Tr-pasličí rasa byla vyhubená mimo několik kmenů, jako byli mí předkové. A i oni shledali, že život v podzemí už nebyl možný, neboť starobylé jeskyně, které oheň nezni-čil, se staly kotli otravných plynů a jezery žhavé roztavené skály. Trpaslíci tedy vyšli na povrch, a nyní žijeme své životy v měkkých jeskyních blízko ohnivého žáru slunce. Trpaslíci z Domu Tezcy jsou posledními potomky kdysi hrdé a urozené rasy.

Z té pohromy však vyšla jedna dobrá věc. Bylo to na-prostě zničení drovů. Ted' aspoň žijeme v klidu a míru, neohrožováni jejich ďábelskými machinacemi."

Poštlí sklonil oči v úctě k bolesti svého společníka. Přemýšlel o moci, která může zničit celá území, celé národy. Suchý vítr zaviřil kolem a Poštlí se otrásl náhlým chladem.

Když Luskag zvedl holou hlavu a rozhlížel se Domem Tezcy, byla jeho pýcha očividná. Holá rozpálená poušť, viděná z téhle vysoké hory, se dálkou měnila - rudé, hně-dé a žluté splývaly v měkkých odstínech, drsné zubaté vrcholy hor nabyly divoké krásy, odtazité a nedobytné.

"A Sluneční kámen... ten se také zrodil ze Skáložáru?" tázal se Poštlí s pohledem na vrchol.

Luskag přikývl a vstal. "A my se raději hneme, jestli chceš dostat jeho radu ještě dnes. Slunce brzo dosáhne vrcholu oblohy a my se musíme předtím dostat až na-vrch."

Poštlí souhlasně broukl a ztuhle se postavil. Většinu hory už zdolali, ta zbývající část byla nejstrmější, posetá uvolněnými kameny a pásy špinavého sněhu. Jeho mysl obestíral opar únavy. Pot ho štípal v očích a zamlžil zrak. Nenesli s sebou žádnou vodu. Luskag mu řekl, že tělo a duše se musí výstupem obnažit. Ten, kdo hledá moudrost Slunečního kamene, musí být čistý a musí svou oddanost prokázat odříkáním.

Konečně se vyšplhali na vrchol a Poštlí zjistil, že stojí na lemu obrovské vulkanické kaldery. Vyčerpaně pohlédl dolů do zívajícího kráteru a zarazil se mu dech, viděl Sluneční kámen! Tělo ho brnělo, mysl ostře zpozorněla. Toto je místo bohů, uvědomil si s úctou.

V kráteru ležel ohromný stříbrný kotouč jako jezero roztaveného kovu. Vnitřek kaldery byla suchá, mrtvá, černá skála. Ale ten disk, skoro tak velký jako hlavní náměstí Nexalu, se zdál zářit svým vlastním životem.

Poštlí od něj nemohl odtrhnout oči, i kdyby chtěl. Dře-pěl na bobku naprosto zajat jeho kouzlem. Luskag seděl vedle a také hleděl do nitra hory.

Zvolna a majestátně se slunce vyhouplo nad protějším okrajem kráteru. Stoupalo výš a výš, zahřívajíc je svým teplem, ale jejich oči se neodvrátily. Poštlí viděl, že kov se začíná hýbat, začíná se otáčet pomalounku v ohrom-ném kruhu.

Kov se točil stále rychleji, jeho nesmírné kouzlo je fascinovalo, omámilo. Rytíř Orlů a trpaslík byli jako sochy, nehnuli ani svailem, ani brvou.

Slunce vystoupilo vysoko nad horu, oslnivý svit dopa-dl na kolo ve žhnoucím odrazu, sálajícím brilantními, koncentrovanými paprsky.

Poštlí cítil příliv síly, která ho téměř srazila nazad. Odhodlaně zapřel oči proti té záři a cítil, jak se jeho tělo zahřívá, až páliho. Jeho zrak se stal bílou nicotou, v níž se otevřel otvor. Ve středu jeho zraku ten otvor rostl, až skrz něj viděl čistou modrou oblohu. Díval se dírou ve svém zraku a viděl kroužící supy; stáčeli se dolů a vzdalovali se mu.

Poštlí zapomněl na bolest, zapomněl na žár. Snesl se se supy, kteří ted' byli orly. Vznášel se, vzpomněl si na pocit letu, ale nikdy dřív v něm nevyvolal tolik radosti.

V prudkém bolestném zlomu letěl s orly nad širou čer-nou pustinou. Navrstveným popelem viděl obrysy zavod-ňovacích kanálů, hromadu kamenů, jež kdysi bývala pyramidou, bažiny, kde kdysi bývala jezera.

Nexal! Plakal pro své město drsným hlasem, jako by vyl. To, co bylo pod ním, byl skutečně Nexal, byl to však Nexal zkázy a smrti. Nebyli tam žádní lidé - divné straši-delné věci se toulaly blátem a troskami: groteskní tvorové se zkřivenými tvary a zvífecíma, nenávistnýma očima.

Poštlí stále zíral dírou ve svém zraku, a ačkoli se snažil odvrátit oči od děsivé scenerie, nemohl. Myslel, že zešílí. Srdce hrozilo, že mu pukne beznadějí.

Potom před sebou spatřil ženu neuvěřitelné krásy. Stá-la mezi černými ruinami a temnota se od ní odtahovala. Tam, kde

se stáhla, se neobjevilo znovu město, ale ukáza-la se alespoň zelená, zacelená, uzdravená země.

Poštli v ptačím tvaru se bezmocně stáčet pod brutálním útokem svého vidění. Zmítal se a padal vzduchem, jako kdyby té hrůze pod sebou mohl uniknout, ale kamkoliv se obrátil, všude čelil novým obrazům naprosté devastace.

Pak pod sebou viděl džungli, přerušenou pruhy sava-ny. Slunce se ukázalo, stoupalo přímo nad zarostlou py-ramidou. Poštliho zrak padl na pyramidu, a to, co viděl, bylo zvláštní: krásná žena tam zoufale bojovala o život. Viděl smečku kojotů, kteří jí chňapali po nohách.

Vedle ní stál kdosi, koho rozpoznal jako bílého muže ze zámoří. Ten také bojoval se smečkou. Poštli viděl, že útočníci byli huňatí tvorové tmavých barev - rezavé, hnědé a černé.

Příští věc, kterou si uvědomil, byla Luskagova ruka, která mu třásla ramenem. Posadil se, mnul si víčka a mrkal, leč nebyl v stavu zbavit se žluté skvrny před oči-ma, skvrny, kde byla ta díra, již se díval na kroužící supy. Neurčitě mu docházelo, že nastala noc.

"Pojď," pobídl ho trpaslík a Poštli zjistil, že také stále mrká. "Byli k tobě bozi laskaví?"

"Byli," zašeptal Poštli. "Vím, co musím učinit."

? ? ?

Odhadce Kardann se u Cordella nechal ohlásit kolem poledne. Kapitán - generál se oblékal a nechal účetního čekat venku.

Kardann se na kamenné lavici nervózně vrtěl, prostor-nému paláci, jenž patřival Caxalovi, a svému okolí nevě-noval mnoho pozornosti.

Byla to velická budova s plochou střechou, s uzavřenou zahradou a bazény. Za otevřeným prostorem se zvedaly obilné zdi s vysokými, vzdušnými místnostmi. Většina městských domů byla postavená ze dřeva nebo šindelů, tato byla vybudovaná z kamene.

Zanedlouho Cordell vyšel ze svých pokojů, aby se se zástupcem Rady šesti setkal a vyslechl jeho zprávu.

"Pracoval jsem za nepříznivých podmínek," vysvětlil účetní.

"Samozřejmě to nebylo jak vážit ražené mince. Můj odhad tedy zahrnuje plus - minus desetiprocentní faktor omylu."

Zbavil se omluvy a rozzářil se. "Jakmile bude tavba a ražení hotovo, můj odhad - předběžný odhad, ovšem - dává pěknou sumu jednoho milionu sto tisíc zlatých mincí. Zdá se, že zlato je téměř ryzí, ač můj závěr bral i to v úvahu." Cordell tiše hvízdal. "To je skvělá zpráva, pane. Sku-tečně skvělá."

Kardann skromně naklonil hlavu, odkašlal si a váhavě se opět zahleděl na kapitána-generála. "Vaše Excellence, mohu se vás zeptat, jestli nyní pomýšlíte na cestu domů?"

Odpovědí mu byl překvapený pohled. "Jistěže nikoliv. My jsme se sotva dotkli povrchu."

"Prosím generála o prominutí," chroptěl účetní, "ale někteří muži mluví o velké vzdálenosti od domova a našich prořídých počtech. Zajisté by bylo velice moudré vrátit se zpátky do Amnu pro další zásoby a najmout více lidí."

A snad jiného odhadce, ty zbaběle? Cordell stěží skryl své pohrdání. "Můj milý účetní, doporučuji vám, abyste myšlenky na návrat do Amnu raději odložil." Jeho hlas převzal obvyklé ostří pevné rozhodnosti, tón kapitána kapitánů. "Jděte znovu přes své výpočty a snažte se tentokrát o víc přesnosti, prosím."

S temným pohledem se Kardann obrátil k odchodu a ztuhle kývl, když za ním Cordell zavolal: "Pošlete mi kapitána Daggranda."

Trpaslík přidusl a zvedl ruku v salutování. "Město je klidné, generále."

"A ten jejich šéf, Caxal?"

"Čeká venku."

"Až se paní Darien dostaví, zavoláme ho. Zůstaňte, kapitáne."

Elfí žena za chvíli vyšla ze svého soukromí na druhé straně širokého dvora, aby se k nim připojila. Stáli ve velké otevřené hale, která sloužila velitelskému štábu za ústřední poradní sál. Jako vždycky se tělo albínky skrýva-lo v hlubinách řasnatého hávu.

Dva strážní uvedli Caxala dovnitř a Cordell bez jaké-hokoli úvodu začal mluvit a Darien plynule překládala.

"Svůj úkol s odvodem zlata jste splnil dobře. Jsem si jist, že mezi vašimi a mými lidmi můžeme očekávat mír. Zbývá ještě jedna věc, kterou musíte vykonat."

Caxal se zamračil, pak z obličeje setřel veškerý výraz. Cordell pokračoval. "Všichni vůdci válečníků, všichni Jaguáři a Orlí, mi musí být předvedeni. Je jich tu hodně, zadrželi jsme je, když přinášeli zlato. Musíme všechny najít a poslat je k nám. Až budou všichni pod zámkem, vrátí se vaše město k normálnímu životu."

Caxal se dotčeně vzpřimil. "Moje město se nikdy ne-vrátí k obvyklému životu," zavrčel, jenže ramena mu opět poklesla.

"Nechápu, proč byste měli muže věznit, pokud se nesnaží uniknout obětování na oltáři. Chcete z nich udělat obětiny?"

Cordell zrudl. "U Helma! Samozřejmě, že ne! Ty bar-barské praktiky jsem navždy zakázal, jsou nezákonné! Tady v Ulatosu a kdekoliv, kam svou legii vezmu!

Válečníky umístíme v místnosti a budeme je tam držet tak dlouho, až se ujistíme, že v Ulatosu nevzniknou žádné potíže. Musí se u mne hlásit dnes při západu slunce."

"Oni však určitě zemřou!" protestoval Caxal. "Nejsou tím typem mužů, kteří mohou žít uvěznění v kleci. Vždyť je zabijete!"

"Jsem ochoten to riziko převzít," štěkl Cordell. "Roz-hovor je skončen."

Rozčilením rozřesený Caxal se uklonil a se sklope-ným zrakem ustupoval ke dveřím.

"Počkejte!" zastavil ho Cordell. "Ještě jednu věc. Chci se poučit o tom místě, o němž jste se zmínil, o Nexalu. Přiveďte mi pár lidí, kteří tam žili nebo jej navštívili. Určitě takové lidi znáte."

"Jak si přejete." Caxal opět kývl na pozdrav a chvatně vyklouzl ze dveří.

"Ubytovali jste naše muže slušně?" Velitel oslovil Daggranda.

"Opravdu skvěle, generále. Výborná strava. Payit'ané nemají pivo či lihoviny," připustil zamyšleně trpaslík. "Ten zdejší nápoj octal, má velice silnou vůni a zvláštní chuť. Ale mužstvu to zřejmě nevadí, vypili ho dost."

"Zůstaneme zde dva dny. Muži si odpočinou. Nechte je, ať se trochu pobaví, postarejte se o nějaké ženy - uť, tyhle záležitosti. Nedrže je moc zkrátka, když se poně-kud vymknou kázní. Jednu věc bych chtěl zdůraznit, kapitáne - každý legionář, který bude přistižen, že schra-ňuje zlato, bude uvržen do řetězů a vystaven na náměstí pro výstrahu svým druhům. Dohlédněte, aby se to všichni dozvěděli.

A potom, kapitáne, pro vás budu mít úkol, který si vy-žádá vaše speciální schopnosti." Daggrande na generála tázavě pohlédl a ten s úsměvem vysvětlil: "Chci u kotviš-tě flotily postavit pevnost. Vy budete stavbu vést. Střídej-te polovinu legie na stavbě, ostatní ať stojí ve zbrani."

Daggrande ihned porozuměl a souhlasně přikývl. "Dobrá volba, pane. Ten skalnatý kopec nedaleko břehu?"

"Velmi správně. Budeme potřebovat také molo a poz-ději snad i vlnolam, ale zatím započneme se základy a přístavištěm pro karaky. Nu, bavte se dobře, než vás pošlu do práce."

Trpaslík věcně přikývl a klapal ke dveřím, do nichž právě vstupoval kapitán Alvarro.

"Ach, kapitáne," oslovil ho velitel. "Řeknu vám, proč jsem vás předvolal. Přijali nás tu celkem pěkně, ale vě-řím, že k zajištění trvalé poslušnosti obyvatel bude nutné další důrazné gesto."

"Ano, generále? Co navrhuje?"

"Chci, abyste ty uvězněné válečníky pozoroval. Vy-berte z nich čtyři či pět, kteří mají nějakého ducha, kteří se chovají jako vůdci. Přiveďte je večer před tento dům." Kapitán - generál se na svého důstojníka zasmušile usmál, oči bleskly jako černé diamanty.

"Zajistíme, aby si bojovníci Ulatosu navždy zapama-tovali, že byli přemoženi Zlatou legií."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Jak se temnoty stahují kolem pobřeží Nexalu.

Zaltec drží celou Mazticu v otroctví. Quotal nás mučí nadějnými sliby svého návratu znamením coatla, vizí Rytíře Orlů, avšak nedává žádné známky příchodu. A teď se tu na zemi roztahuje Starověký.

Následuje smečka svých psů - černých, litych bestii z podsvětí, světů Zalteca a Temnosvitu - a usiluje o zahu-bení budoucnosti dřív, než začne. Tím může být Zaltecův triumf zajištěn.

Jenže nyní se i Starověký hýbe se strachem, neboť části budoucnosti již do sebe přesně zapadají. Musí ji zabít a musí to učinit potají, aby nebyl odhalen. Zdá se, že i Sta-rověci se obávají moci cizinců.

Dívka je stále dítětem plummy a dostává se jí nepředví-dané podpory. Provází ji bílý muž nějak dobytý, ale jako soupevník. Společně vyzývají temnotu, leč temnota je nesmírná a ti dva jsou vskutku velice malí.

19

Helmův přístav

"CO SE TO S VÁMI STALO?" VYDECHLA ERIX. Zapřela se dozadu a vzhlížela k Halloranovi, který se nad ní tyčil do výše.

"Ten kouzelný roztok... jedna z těch malých lahví. Musela obsahovat kouzlo růstu!" Erixitl si přitiskla ruce na uši a Hal se na sebe podíval a představil si ozvěnu svého hlasu, hřmícího v úzkém uzavřeném prostoru skal-naté jeskyňky. Dřepl si a zjistil, že někdy během boje kouzlo světla vybledlo.

"A ten... přízrak, co vás napadl... vůbec jsem jej nevi-děla!"

Erix vstala, přistoupila k obrovitým nohám a bázně se dotkla kolena, jako kdyby se potřebovala ujistit, že je to skutečně on. Sice teď dřepěl a jejich tváře byly blíž, ale i tak vypadal jak hora. Zkusil, co se stane, když promluví potichu.

"Nevím. Slyšel jsem o těch věcech... neviditelných služebnících a stopařích, které si čarodějové mohou při-volat. Myslím, že to byl jeden toho druhu... nějak nás tu našel."

Erix se soustředěně zamračila. "Slyšíte? To vyťí usta-lo!"

Oba chvíli mlčky naslouchali. Noc se jasnila nadchá-zejícím dnem. "Neřekl bych, že vyťí mělo s tímto nevidi-telným chlapíkem něco společného," usoudil. "Teď jistě ztichlo, ale to neznamená, že se... ať to byl, kdo chtěl, vzdal pronásledování."

"Řekl byste, že i ostatní ví, kde jsme? Jestli nás mohl najít stopař, může nás najít i jeho pán."

"Nebo paní..." dodal Hal, máje na mysli Darien. Byl přesvědčený, že mu nikdy neodpustí krádež knihy kouzel, a byl si skálopevně jistý, že ve svém pomstychtivém pronásledování nikdy nepřestane. Jenže ztrátou knihy také pozbyla dost ze své moci a pronásledování pro ni bude nesnadnější.

"Máte pravdu. Myslím, že bychom odtud měli co nej-rychleji zmizet." Růžové světlo zbarvilo polovinu oblohy. Džungle byla tichá, jediným zvukem bylo dorážení příboje za jejich úkrytem.

Halloran se nenadále zhroutil, jeho obrovitá postava padla jako podřatý strom. Opřel se o ruce a kolena a bezmocně zvracel. Na chvíli trpěl děsivým pocitem pádu, svět kolem se točil šílenou rychlostí. Tělo se zmítalo v křečích, tráva mu klouzala v nekontrolovatelných pohybech z rukou.

Konečně se okolí ustálilo, křeče povolily. Klečel, opíral se o ruce a zhluboka oddechoval. Žaludek se utišil, nevolnost přešla a co bylo nejdůležitější, byl opět vysoký jako muž, ne obr.

Erix mu pomohla vstát. "Jste už v pořádku?" tázala se soucitně. "Musel jste mít hrozné bolesti."

Přikývl a zadržel zasténání. "Skutečně jsem měl, jsem rád, že přešly."

Erix pochybovačně vrtěla hlavou. "Nemám to ráda, nelíbí se mi tyhle magické změny. Myslím, že bychom se těch lahvi měli zbavit."

"Vždyť mi to pomohlo! Kdo ví, jak nám pomůže třeba neviditelnost, či obsah té druhé lahvičky? Měl bych ji napřed vyzkoušet."

Natáhl se k vaku u sedla a vyňal malou ampulku. Byla označená stejně nečitelně jako to kouzlo neviditelnosti a růstu. Vytáhl korek a zvedl ji.

"Ne! Počkejte!" zazněl naléhavý hlas dívky. "Je to příliš brzo po tom prvním. Alespoň chvíli vyčkejte, než jej vyzkoušíte."

Chystal se, že ji neposlechne, ale tíseň v tónu hlasu mu jasně řekla, že se opravdu bojí.

"Tak dobře," souhlasil a vsunul láhev zpět do batohu.

? ? ?

"Tito válečníci činili potíže?" dotazoval se Cordell.

Strážé k němu přivlekly čtyři muže v řetězech. Klečeli na náměstí Ulatosu před rozkročeným generálem. Byli špinaví, zbytky potrhaných hader sotva kryly jejich rozkroky. Bylo k neuvěření, že včera byli hrdými Rytíři Orlů a Jaguárů.

"Ano, to jsou oni," bručel Alvarro a uhodil jednoho vězně, jenž se při zvuku Cordellova hlasu odvážil zvednout hlavu. Kavalerista věděl, co velitel zamýšlí, celá šaráda byla hrou, která ho docela bavila. Jejich jediným proviněním byly upřené, zlostné pohledy, místo očí sklopených pokorně na zem, jak se na zajatce slušelo. Payitští bojovníci v nesvobodě rychle propadli zachmuřilé apatii. Ty pohledy byly tedy jedinou známkou ducha, který mezi válečníky našel; Alvarrovi to však stačilo.

"Valdezi, jste připraven?" otázal se Cordell.

"Ano, můj generále!" Valez byl mistrovským kovářem legie. Klekl si před žhnoucí hromadu uhlíků a zručně z ní zvedl dlouhou tyč. Na konci bylo zformováno bdělé oko Helma, rozpálené do červena.

Celá skupina byla na vyvýšené plošině uprostřed náměstí, kolem stály zesílené strážé. Měšťané se zastavovali a přistupovali blíž, čekající na čáry, které jim běloch ještě předvede. Darien, připravená překládat, až přijde čas, stála po velitelově boku.

První bojovník neměl tušení, co se bude dít. Dva legionáři ho surově strhli na zem, klekli si na něj a bokem odvrácený obličej přitiskli ke kamenům. Valez rychle přikročil a přiložil rozžhavený cejch na mužovou tvář.

Rytířova kůže se škvářila, do vzduchu se vznesl oblak páchnoucího kouře. Ječel, ale legionáři ho drželi pevně. Ve vteřině Valdez železo odtáhl a rytíř se válel přes tvrdou dlažbu. Nepříčetně vzlykal, a ačkoliv to legionáři nevěděli, jeho slzy byly slzami hanby, ne bolesti.

Zakrátko byli stejně ocejchováni i ti tři nešťastníci, přestože se pohaně zuřivě bránili. Nakonec měl každý z nich na tváři navěky vypálené znamení planoucího oka.

"Ruka Helma je všudypřítomná," prohlásil biskup s náboženskou horlivostí. Měřil si zlostně ocejchované domorodce, jako kdyby sama jejich jsoucnost byla urážkou jeho boha.

"Vskutku," přikývl Cordell. Kněz mu dělal starosti. Od smrti své dcery byl Domincus posedlý touhou Helmovy pomsty proti všem odpůrcům. Jeho mysl, zamlžená nenávistí, viděla odpůrce v každém z obyvatelů Mazticy.

Nicméně jeho zaslepená horlivost ve skutečnosti po-máhala podrobení Ulatosu. Biskup tak vášnivě kázal o Helmově moci, tak očividná byla Helmova nadřazenost, viděná pod úhlem bitvy, že Payit'ané - jak se zdálo, ne-měli žádné zábrany, aby neuznali Helmovu nadřazenou všemohoucnost. Domincus jim opakoval, že sám Helm osobně zavrhl jejich kacířské bohy. Takže Maztičané se denně shromažďovali, aby si poslechli biskupovo hřmání v jazyce, z něž nerozuměli jedinému slovu. Rozeznali však planoucí oko Helmova praporu a projevovali mu úctu hodnou nejvyššího boha tím, že si lehali na břicho na zem, kdykoli se prapor zvedal na žerd' či klesal.

"Nechť je toto poslední připomínka naší neomezené nadvlády a trestu, jenž postihne naše nepřátele!" prohlásil Cordell a Darien překládala. Zahalená a zamaskovaná elfi žena, jako vždy ukrytá v hávu před slunečním světlem, se spokojeně dívala na ty čtyři zajatce.

Generálova moudrost na ni opět učinila velký dojem. Legie si nemohla dovolit nechat v Ulatosu početnou posádku. Proto si město musí uvědomit a navždy pamatovat, že bylo poraženo. I když v dohledu nebude jediný legionář, měšťané se podívají na tyto čtyři válečníky a vzpomenou si.

"A teď do paláce," řekl kapitán - generál, obrátil se, a pochodoval spěšně do své rezidence. Darien s biskupem ho doprovázeli dvorem, kde čekali Daggrande a Kardann.

"Caxal je zde, generále," oznámil trpaslík.

"Přivedl s sebou další?"

"Ano, pane. Prý je přivedl, aby vás informovali o Nexalu." Kapitán mávl k vnitřnímu dvoru paláce, jenž patřival

Caxalovi.

Cordell rychle prošel pod vínem obrostlým obloukem a našel Caxala na kamenné lavici. Kolem něho sedělo v trávě šest mužů. Kapitán - generál počkal, až k němu dojde Darien, a Payit'ané se vrhli na zem a přitiskli čela do trávy.

Dostavil se celý štáb a přispěchal i udýchaný Kardann a hned si připravil svitek a brk. Cordell skupinku měšťá-nů striktně oslovil.

"Chci, abyste mi řekli všechno, co víte o zemi Nexalu, o lidech i o městě. Neublížím vám, odměním vás, jestliže mi sdělíte své vědomosti. Tak mluvte."

Cordell kráčet sem a tam podél rybníčku s kvetoucími lekníny, diktuje svá slova Darien k překladu. Muži zůstali před kapitánem - generálem uctivě klečet.

"Vy!" Oslovil vysokého muže v obyčejné bílé pláštěn-ce. "Byl jste tam?"

"Zajisté, Nejvyšší ctný pane. Město Nexal je největší v celém Pravém Světě. Ve srovnání s ním je Ulatos nízký shluk chatrčí."

"A co zlato?" zkoušel to Cordell. "Mají Nexalané zla-to?"

"Ach ano, Nejskvělejší přemožiteli! I ti nejmenší z pá-nů nosí na prsou zlaté pláty a v uších a rtech zlaté zátky. Vybírají daně a poplatky všech podrobených kmenů ve zlatě.

Trh v Nexalu je místem, jakému na světě není rovno, Nejzářivější! Samo tržiště pokrývá náměstí o rozloze celého Ulatosu. Vaše Výsost tam najde zlato a tyrkysy, vzácné perly, perly a jadeit, všechny možné poklady, kou-zelnické potřeby, i předměty kouzla per a spárů.

Jsou tam obrovské pokladnice! V Nalteconově paláci jsou ukryté cennosti daleko přesahující obsahem to, co mělo naše malé město. A každý z jeho rádců má palác a každý má takové skladiště, které se neotevřelo, kam až sahají nexalské dějiny!"

"Jak jste se vy o tom dozvěděl?" Generálovi byl mužův přehnaný entuziasmus podezřelý, ale domorodec rychle spěchal s vysvětlením.

"Obchodoval jsem s nexalskými kupci, kteří cestují po celé Maztice. Někdy přichází do Payitu nakupovat perly, které se v méně lesnatých končinách nenajde. Volně mluví o svém městě, o daních, které musí Nalteconovi odvádět do pokladnice tak, jako jejich otcové je museli platit Nalteconovým předkům.

Jednou jsem tam s kupci, potecy, odcestoval a zůstal v tom nádherném městě celý rok. Většinu času jsem trávil na místním tržišti, vyměňoval zboží a učil se jejich způ-sobům."

"A co jejich armáda?"

"Nexalských válečníků je víc než zrněk v písku na po-břeží," odvětil kupec. "Zvítězili nad všemi nepřáteli, podrobili si všechny okolní národy mimo Kultaku. Kul-taka má stejně lité bojovníky, i když jich zase nemá tolik jako Nexal.

"To město Nexal... je opevněné?"

"Je ze všech stran chráněno jezery, ó Nejslavnější vá-lečníku. Musíte jít zvednutými přechody, abyste se dosta-li do města, a každý má dřevěné části, které lze odstranit. Je to město skvělých kanálů, rozlehlých náměstí a širo-kých ulic. Není obklopeno žádnými zdmi."

Ostatní postupně potvrzovali a doplňovali kupcovo vyprávění. Nejvíce detailů hovořilo o barevných zdech, skvělých chrámech a krvavých bozích. Nikdo nedovedl odhadnout velikost armády, ale všichni se shodli, že pay-itské voje byly v porovnání jako nedostatečný regiment.

Kupec mu nakreslil barevnou podrobnou mapu s pře-kvapující přesností, která Cordellovi dala představu při-bližného umístění města a popis okolního terénu. Domo-rodci byli odměněni skleněnými korálky a propuštěni.

Velitel se pak radil se štábem.

"Daggrande, jak pokračuje nakládání?"

"Zlato bylo konečně naloženo dnes ráno, generále. Každá loď naložila část."

"Skvělé! Zůstaneme zde ještě jeden den, aby se muž-stvo mohlo těšit z plodů našeho vítězství."

"Mohl bych se zeptat," Kardann váhavě zkoušel štěstí, "zda kapitán - generál vzal v úvahu návrh, abychom se vrátili do Ammu pro posily? S tím pokladem na palubě rada určitě vybaví mnohem větší flotilu!" Několik kapitá-nů přikývlo a souhlasně zamručelo.

"Legie se vydá na západ!" ut'al Cordell. "My jsme se sotva dotkli zdejších možností. Cožpak nevíte, že jakmile se jednou vrátíme domů, každý rádoby kouzelník a pirát Mečového pobřeží si to namíří do Mazticy?"

"Jistě ta základna, o které se mluví, bude dostatečně sloužit k obhajobě vašich územních nároků. V pevnosti může zůstat silná posádka a vyčkat příjezdu flotily s větším počtem vojáků."

"Mám dojem, že vaše chápání vojenské taktiky není tak na výši jako počítání čísel, milý odhadce." Velitel mluvil jemně, chtěl účetního spíš pokořit než mu rozka-zovat. Daggrande se ironickému bodanci smál, ale Cor-della poněkud přivedl z míry objev, že několik kapitánů bere Kardannova slova příliš vážně.

"Kdybychom opustili toto pobřeží teď," zvyšoval nátlak, "ztratíme všechno, co jsme dosud dobyli. Domo-rodci si uvědomí naši nadvládu jen tehdy, když ji budou mít na očích ne den nebo týden, ale po měsíce, možná i roky!"

Kardann začínal prskat a Cordell ho umlčel pohledem. "V té době chci mít pod vlajkou Zlaté legie celou zemi!" Odmlčel se, aby si byl jistý, že pochopili hloubku jeho závazku.

"Využijte co nejlépe vašeho dne, pokud jsme tady," navrhl lehce. "Zkrátka nastane dřina, začneme se stav-bou Helmova přístavu!"

? ? ?

Gultecův žaludek zase zakručel a štíhlý jaguár vstal a protáhl se s kočičí rozkoší. Odpočíval na silné větvi vy-soko nad

spletitým podrostem. Sedl si a pečlivě se očistil. Cítil hlad, zatím však nebyl naléhavý.

Potom skvrnitá kočka lehce skočila na nižší větev a níže do vidlice sousedního stromu. Chřípí se chvěly, čich zkoumal vzduch po pachu zvěře.

Gultec se držel ve střední výšce džungle, vyhýbal se houštinám u země, byl dobře skrytý v hustém listí. Lovil asi hodinu, leč nezachytil pach ničeho k snědku.

Prodloužené stíny se natahovaly na malých, otevřených mýtinách Dalekého Payitu. Jaguárův skvrnitý tvar se pohyboval nehlučně, oranžový a černý kožich se v padající temnotě mísil s okolím. Žaludek začínal nepříjemně protestovat.

Nyní kočka lovila v lesích velice vzdálených od Ulatu-su. Gultec se propracovával dále na jih, číhal, lovil a spal, jak bylo třeba. Byl hlouběji na jihu než kdy dřív, v oblasti Payitu, o níž měšťané Ulatosu snad neměli ani žádné potuchy. Gultec zrychlil tempo, neboť v minulých dnech neměl mnoho štěstí, lov byl hubený a hlad ho poháněl vpřed větvemi stromů a příležitostně podél stezek dole na zemi. Skočil po malém hlodavci a polkl jej celého jedním rázem, leč ta troška masa jeho útrobám nepomohla.

Snad to byl nátlak hladu, že nebyl dost opatrný. Po mnoho dní nenašel žádné stopy lidské přítomnosti a jeho obezřetnost polevila. Velká kočka se nemusela bát žádných nepřátel, neboť i silná hakuna si obvykle nevšímala jiného kočkovitého dravce.

Gultec tiše klouzal po stezce, noc zatím pokročila, po-dušky mocných tlap tichounce dopadaly do měkké trávy.

Každých pár kroků se zastavil, zvedl hlavu, větřil a zkoumal okolí.

Netrpělivě zrychlil krok do klusu. Jednou mu dokonce uniklo podrážděné zavrčení z hrdla, než si připomněl, že musí zachovat naprosté ticho. Vepředu něco zašustilo a závan vzduchu k němu přinesl vábnou vůni tlustého kro-cana - bílé maso velkého ptáka mu naplní hladem sevřené útroby.

Přikrčil se a plížil se vpřed, plazil se téměř po břiše. Tam! Krocan byl kupodivu u paty velkého stromu. Třepe-tal křídly a zmítal se, ale nehnul se z místa. Ani Gulteco-vy bystré oči nepostřehly tenký řemínek, který ptáka přidržoval.

Jedním bleskovým skokem vyrazil k ptákovi. Útok byl dobře naplánovaný: doskočí deset stop od kořisti a ihned se odrazí k smrtelnému skoku.

Tlapy dopadly na zem připravené hodit ho vpřed, ale země pod ním povolovala, praskala pod jeho vahou. Se skřekem kočkovitého vzteku a paniky propadl změtí větví, skrývajících hlubokou díru, a dopadl na dno s hla-sitým žuchnutím. Neprodleně vyskočil na stěnu pasti, mocné svaly ho vynesly vysoko vzhůru, než ho strmá hladká zeď odrazila zpět dolů. Kočka neustávala v pokusech a vždycky do-padla zase na dno.

Konečně se hladový, vyčerpaný jaguár schoulil. Oči bez mrknutí zíraly vzhůru k noční obloze, na níž začínaly rašit hvězdy. Přes všechn vztek a sílu si Gultec musel přiznat, že je v pasti.

? ? ?

Několik tuctů vojáků zůstalo v Ulatosu, většina legie se hnula k chráněnému přístavišti sotva tři míle od města. Dvě stovky vojáků vyzbrojených nářadím se vrhly na skalnatou výšinu kousek od břehu. Stavba Helmova přístavu začínala.

Darien mocným zaklínáním země upravila terén u la-guny pro přístavní hráz a muži s kolečky a lopatami pro-dlžovali molo do hlubší vody. Kapitán - generál a čaro-dějka se přestěhovali na palubu Sokola.

Pozdě v noci odpočívaly na široké posteli luxusní lož-nice dvě postavy. Cordell zhluboka oddechoval a sem tam tiše zachrápal. Darien nemohla usnout, bdělé otevře-né oči a její elfí čivy vnímaly všechno kolem navzdory černé tmě.

Ženu znenadání přepadl pocit nějakého nebezpečí, pu-dové neomylné varování, jehož bez meškání uposlechla. V posteli se posadila, spustila nohy na podlahu, dotkla se černého hávu s jeho nesčetnými kapsami kouzelných přísad. Vtom skulinou pode dvěma proletěl závan větru. Že-nin nepřírozeně senzitivní zrak okamžitě rozpoznal neviditelného stopaře a zároveň vycítila jeho úmysl.

Vzduch v kabině tichounce syčel; stopař po ní sahal - vztahoval k ní svá mocná neviditelná chapadla. Věděla, že přišel, aby ji zabil. Včasná předtucha však Darien připravila. Plivla, slina letěla k neviditelnému útočníkovi. "Dyss - ssymmi!" vzkřikla a zvedla obě ruce před svůj obličej.

S děsivým savým svistem se vítr stočil do víru, rotoval ve středu pokoje do neustále menšího cyklonu. Jak se srážel, bezmocně se zmítal a potom vydechl v nicotu. Její propouštěcí formule jej odeslala zpět do roviny vzduchu.

Cordella hlasitě zvolání formule vzbudilo a teď ji objal kolem ramen - její chladné, klidné počínání na něj učinilo velký dojem.

"Co to bylo?" Sedl si a ospale mrkal. Slyšel sice sviš-tění větru, ale z útočníka nic neviděl.

"Můj stopař. Nepodařilo se mu zabít Hallorana, tak si místo něho vybral mne. Kouzlo s sebou nese tohle rizi-ko."

Darien lhostejně pokrčila rameny, na útok již nemys-lela mimo fakta, která jeho příchod vyjevil.

"Znamená to, že Halloran žije. Kdyby byl zahynul je-dem, stopař by mě byl nenapadl. Byl by jednoduše zmi-zel."

Cordell se s povzdechem svalil na záda. "Helmovy kletby! Ten chlapec všechno velice ztěžuje."

Darien zlostně přivřela oči, výraz, který Cordell ne-mohl vidět.

"Možná ztěžuje. Ale stejně neunikne!"

"Jsi si tak jistá?"

"Kam může jít? Kontrolujeme Ulatos skrz naskrz a přes město můžeme dohlížet na celý národ. Dříve či poz-ději ho někdo uvidí a ohlásí to. Kamkoli přijde, bude se o něm mluvit, mezi domorodci se nemůže ztratit."

Darien se nad Cordellem sklonila a lehce ho tlačila do peřin. Zasmál se. "Pojď blíž. Rád poslouchám tvoje tem-né úklady." A stáhl ji k sobě.

? ? ?

"Není způsob, jakým bych mohl oplatit tvoji bezmez-nou laskavost. Pro mne to znamená nejen můj život, je to mnohem, mnohem víc." Poštlí se Luskagovi hluboce uklonil, mrkal a konečně odvrátil zrak. Ten zlatý bod mu stále hořel před očima.

Byla to cena, kterou za pohled do budoucna rád zapla-til. Jestli se mu podaří dokončit úkol, který ho čekal, nejen město - celý národ by mohl být zachráněn.

"Byl jsi vzácný společník, Poštlí z Nexalu," odvětil Luskag upřímně. Trpaslík si otřel pot z čela holé hlavy, potom sáhl do toulce připevněného k pasu.

"Potěšil bys mne, kdyby sis na cestu vzal tohle," a na-bídl mu šest štíhlých šípů. Rytíř Orlů je uctivě přijal a uklonil se. Šípy nic zvláštního neoznačovalo, byly perfektně rov-né, vyrobené ze zvláštního rákosu. Lesklé obsidiánové hroty byly zručně vysekané z bezvadného kusu kamene. Ocas každého šípů nesl nadýchané pero, a ačkoliv pera byla malá, Poštlí v nich viděl pravou cenu daru.

Náčelník pouštních trpaslíků a asi dvacítky jeho opále-ných, uprášených válečníků se přišla s Poštlím rozloučit. Rozloučit se s cizincem, jedním z hrstky lidí, kteří kdy vůbec Sluneční dům našli, jak říkal Luskag. Mnoho jich přišlo hledat Sluneční kámen, ale jen málo odcházelo živých.

Stáli ve středu vesnice, která byla prostě kruhem při-zemních jeskynních domovů kolem nitra čtvercového kaňonu. Střed kaňonu byl dávno uhlazen a zde se Poštlí s trpaslíky vděčně loučil, nakonec se vrátil k Luskagovi.

Rytíř Orlů byl v plné výstroji. Z urostlých ramen sply-ovala černobílá pláštěnka, hlavu zdobila helma se zobá-kem, z pasu a na pletených řemíncích postroje viděl luk, šípy, oštěp a maca.

Poštlí se po jedinou zatočil, zvedl paže a péřová pláš-těnka zavlála v širokém kruhu. Pouštní trpaslíci se vyje-veně rozprchlí stranou. Přidřep, mávl mocnými křídly, několik stop letěl nad povrchem a pak se vznesl vzhůru.

Ohromené tváře trpaslíků ho náramně bavily. Křídla bila v pravidelném rytmu, jeho ladný dravčí tvar kroužil, stoupaje kaňonem nad Slunečním domem. Skřek výzvy a pozdravu na rozloučenou se odrážel od skalnatých stěn ještě dlouho potom, kdy se ztratil z dohledu. Studený proud stoupavého horského vzduchu ho zvedl a unášel ho na východ.

Poštlí směřoval přímo k vycházejícímu slunci, tam kam ho vedla jeho vize.

Pod ním ubíhaly širé oblasti země a poušť zvolna ustupovala savaně, pak horám a konečně džungli. Rytíře podporovala moc plumy, nezastavil se, ani aby se najedl nebo vyspal, ačkoliv během jeho letu slunce vyšlo a za-padlo. Dýchal vlhký, těžký vzduch nad hlubokými lesy Payi-tu a jeho svaly nyní bušily přílivem čerstvé energie. Ně-kde v dálce před sebou tušil cíl svého letu. Někde vpředu najde zelenou pyramidu.

? ? ?

Halloran a Erix se probíjeli džunglí celý den, uříčeně dýchali horký vlhký vzduch a dorážejících rojů kousavé-ho hmyzu si už ani nevšíмали. Zřídka kdy narazili na vy-šlapanou stezku a mohli si vysednout na Bouři, kolem níž pobíhal Kaprál. Psovní dusné vedro činilo potíže, jazyk mu visel z tlamy, namáhavě funěl a Hal se obával, jak dlouho to bude moci snést. Vyhýbali se lidským sídlištím a snažili se prorazit si cestu co nejdál do vnitrozemí. Hal odhadoval, že jakékoli pronásledování, do něhož se legie vydá, bude probíhat kolem pobřeží, kde se do dalek prostíral jediný vhodný terén pro muže na koních. Někdy dokonce přemýšlel, jestli by nebylo lepší věrnou klisnu opustit, ale vždycky nápad zavrhl, přestože pro ni musel vysekávat široký průchod hustými liánami a bujnou zelení.

Namáhavý den skončil a oba klesali vyčerpáním. Utá-bořili se na noc na místě mezi dvěma stromy, kde odseka-li splývající plazivé šlahouny a husté kapradí. Halloran byl schopen ještě odsedlat Bouři a potom se zhroutil na zem. Kaprál již spal, tlapy se mu ve snu cukaly a párkrát zakňučel.

Celý den se jim nepodařilo najít čerstvou vodu, ale Erix vždy nasekla jakési rostliny se silnými stébly a ty jim poskytly pramínek té vzácné tekutiny. Po několika soustech placek a fazolí Erix usnula.

Halloran zase vytáhl Darieninou knihu kouzelných for-mulí a soustředil se na její stránky. Slova byla stále vzdá-lená a nezřetelná. Ačkoliv se mu povedlo na Alvarra vrhnout magickou střelu, neúspěšně se potýkal s pokusem se ji znovu naučit. Formule světla se zdála být o něco známější. Konečně se mu oči samy zavřely a kniha mu padla na hrud'.

Kolem půlnoci je Kaprálovo kňučení vzbudilo, důvod jeho neklidu byl jasně slyšitelný: naříkavé, skučivé vytí rozechvělo klid noci a ozývalo se lesem jako hlas zkázy.

"Je blíž," šeptla Erix zděšeně.

V pozadí Halloranovy mysli dřímalo podezření, že ta-hle noční smečka s ním možná nemá nic společného. Nevěděl o žádných kouzlech, která by mohl biskup nebo Darien použít k vyvolání těchto nepřátel, jenže vzdálené vytí, které je pronásledovalo dvě noci po sobě, potvrdilo jeho nejhorší obavy.

"Jsou mnohem blíž," potvrdil ustrašeně, hledě přímo do dívčích očí. Byl by se rád ponořil do jejich tepla a našel v nich úkryt a bezpečí. Věděl, že to ale není možné.

"Co je to?" vyptávala se stísněně. Snažila se skrýt svůj strach, moc se jí to nedařilo.

"Nevím to jistě. Určitě jsou to věci nějakých kouzel, černé magie... velice mocné, velice smrtonosné. Zní po-dobně jako smečka psů při lovu, ale na to jsou jejich hlasy příliš nezemské."

Zhluboka se nadechl a dodal: "Vzpomínáte si, že jsem vám říkal, že jestli se ocitnu ve skutečném nebezpečí, budete muset odejít? Ten čas nastal. Nemůžete setrvávat v mé blízkosti, nedokážu ta stvoření předběhnout, a až mě dostihnou, nebude to hezký pohled. Mohu je snad zdržet, ale kdekoli jinde budete v lepším bezpečí."

Smála se mu a Halloran se zamračil, její veselí ho ni-jak nepotěšilo. "Myslím to vážně! Musíme se rozejít. Pro vás je to

jediné východisko!"

"Zamyslel jste se někdy nad tím, že smečka může pro-následovat mne?" otázala se a pomohla mu vstát. "Bylo by asi lepší, kdybychom zůstali spolu a pomáhali jeden druhému," navrhla Erix.

Hallorana její úvaha zaskočila, styděl se, že ho tato možnost nenapadla už dřív. Od Kachinovy smrti věděl, že má mocné smrtelné nepřátele. Vždyť ten útočník přerušil boj za svítání, přesně kdy minulou noc i psi přestali vý-hruzně halasit. S unavenými, bolestivými svaly se připravovali na po-chod. Vytrápení bylo zřetelnější než včera v noci, ale stále bylo jaksi neurčitě vzdálené.

Zbytkem noci se utahaně vlekli vpřed a zvuk za nimi se ponenáhlu ztrácel, jenže při rozbřesku byli lidé i zvířa-ta na pokraji naprostého vyčerpání. Rámus bestiálních pronásledovatelů konečně umkl.

Když se svítání rozhořelo do denního světla, džungle jim otevřela plochou savanu trav a rákosí a zázrak zázra-ků, čistý rybník! A když slunce vystoupilo výš, všichni se šťastně cákali ve vodě, pili, umývali se a chladili.

Halloran pomlčel o třech supech, které viděl nad nimi kroužit, jen co první paprsky osvětlily zemi.

? ? ?

"Výš! Potřebuje to ještě pět stop!" hulákal Daggrande na vojáky, kteří se zdatně oháněli rýči. Vrhali po něm temné pohledy, sekali hlínu a vršili ji na val, který lemo-val tři čtvrtiny Helmovy pevnosti.

Přes všechnen křik a nadávky v sobě trpaslík nemohl překonat pocit pýchy nad jejich výkonem. V několika dnech přemístili hory zeminy. Zanedlouho tu budou mít vysokou, snadno uhájitelnou základnu přehlížející krásný přírodní přístav a dlouhý pás pobřeží tohoto národa, kteří si říkali Payit'ané.

Malá vesnička pod nimi už nikdy nebude vypadat stej-ně. Široké pole trávy, které ji kdysi obklopovalo, se obrá-tilo v bláto. Poblíž toku byla založena malá kovárna, proud vody zhnědl bahnem, jež odnášel do zátoky, a pláň zatemňoval černý dým ze slévárny. Stezka do Ulatosu se rozšířila v blátivou silničku. Denně přicházely pravidelné dodávky potravin - kakao, kukuřice, krocani a srnčí - všechny nejvybranější pochoutky, jaké mohl Payit po-skytnout; legie se stravovala dobře.

Jak pokračovala stavba přístavní hráze, byly do zátoky naházeny kameny a hlína a teď se pevná zeď táhla do moře nějakých sto stop. K této masivní bariéře byla při-pojena ramena pro kotviště karaků a karavel, takže naklá-dání i vyloďování už nezáviselo na malých lodních člu-nech.

Daggrande pokračoval v inspekci valu. Vrch kopce br-zo obkrouží desetistopová zeď pevně udusané hlíny a zvenčí bude pět stop hluboký příkop. V konstrukci byl ponechán rovný průchod a Darien zaručila, že kouzlo jej v momentě zcela uzavře, bude-li třeba. Daggrande o tom vůbec nepochyboval.

Trpaslík přešel ke vzdálené části hradeb, čelící pevní-ně. Celá délka tohoto úseku byla dokončena první a nikdo tu nepracoval. Kapitán vystoupil na vrch zdi a zahleděl se k jihu. Pás pobřežní pláně, která obklopovala Ulatos, byla poměrně úzká, hned za ní stála neproniknutelná džungle. Legionáři zaslechli nějaké řeči o území nazývaném Dale-ký Payit, rozkládajícím se daleko na jihu, ale o této lesna-té výspě nikdo neměl přesné zprávy.

Domorodci spolupracovali spolehlivě, zásobovali Helmův přístav potravinami, nápoji a péřovými výrobky, ale už žádným zlatem. Cordell denně studoval mapu, znovu a znovu konzultoval s muži, kteří Nexal viděli. Představa toho města - představa lemovaná zlatem, říkal si Daggrande - začínala dominovat velitelvým myšlen-kám.

Samému Daggrandovi se vyhlídka na dlouhou výpravu cizí zemí nezamlouvala, nelíbilo se mu být tak daleko od základny a zásobovacího střediska.

Tady v Ulatosu byli alespoň blízko lodí. Flotila před-stavovala naprosté bezpečí proti národu, jehož největším plavidlem byly kanoe. Nexal je vnitrozemským městem, od moře jej dělí mnohadenní pochod. Určitě ani Cordell nebude tak zbrklý, aby vedl skupinu sotva pěti set mužů do srdce národa, jehož armáda čítá mnoho desítek tisíc hlav! Za těmito úvahami však byl legionář, jenž kapitánu - generálovi složil přísahu poslušnosti, takže tím to bylo dáno.

Kapitánovy roztoulané myšlenky přerušily přidušené hlasy. Zamračil se, podíval se po délce zdi za sebou a nikoho nespatriřil. Naklonil se přes vnější okraj a u paty opevnění viděl skupinku kapitánů včetně spolehlivého Garranta.

Opatrně si dřep! a vyklonil se víc, ale tak, aby ho nepostřehli, a rozeznal klobouk odhadce z Amnu, Kardanna. Měl hlavní slovo.

"Chce, abychom tady pro jeho vlastní slávu pomřeli!" Kardannův nátlak se nesl i ztišeným hlasem. "Každý rozvázný muž by poslal pro posily a vybudoval zde sil-nou armádu, než se vydá dobývat další země!"

"Aj," bručel kapitán Leone, odvážný, ale omezený ve-litel dlouhých luků. "Slyšel jsem, že voje, se kterými jsme se utkali, jsou ničím proti mužům, které může po-stavit vnitrozemí!"

"Musíme poslat do Amnu žádost o další, silné posily!" trval na svém účetní. "To neznamená, že opustíme tuto základnu. Potřebujeme tam poslat jen několik lodí, aby bezpečně odvezly zlato."

"To by bylo moudré," dodal šepem kapitán, jehož tvář pod střechem helmy Daggrande nerozeznal.

"Měli bychom si všichni s generálem promluvit..." na-vrhl Garrant.

"Ne!" sykl Kardann. "Přiliš se bojí o svou moc. Jenom bychom ho postrašili a udělal by něco nepředloženého. Mám jiný plán..."

Od zátoky zavanul silný vítr a Daggrande polekaně ustoupil. Šum teplé brízy přehlušil šepot spiklenců, ale Daggrande slyšel dost.

Byl čas vyhledat generála.

? ? ?

Během dne klopýtali vpřed, až je únava zdolala a padli do jakéhokoliv úkrytu, jenž byl po ruce. Odpoledne ukradli pár hodin spánku, ale jakmile se snesla noc, vytí opět začalo. Každou noc se blížilo, až se ozývalo lesem, jako kdyby smečka měla vyrazit z nejbližší řady stromů. Po čtyřech nocích, držice se neobydlených míst, divoké džungle a bažin, své pronásledovatele zatím nespátřili.

Mnohokrát si Halloran říkal, že by měl zastavit a čelit neznámé smečce svým mečem, ale něco v temném kvile-ní bestiálních hrdel ho přesvědčilo, že by to bylo šílenství. A také pomyšlení na tuto ženu, kterou by čekala stejně krvavá a mnohem násilnější smrt než Martinu, bylo příliš děsivé, než aby se u něj dlouho zdržoval. Hořká vidina obětování ho stále trýznivě mučila. S jistotou cítil, že Erixina smrt by ho stáhla do šílenství.

Zvolna postupovali drsným krajem, aniž by se setkali se známkami lidské přítomnosti. Míjeli křovím porostlé kopečky na mýtinách a při bližším ohledání zjistili, že to jsou zarostlé pyramidy z dávných časů. Zeleň se víc otevřela, pokrývaly ji stále pásy džungle, ale střídaly se s otevřenými travníky nebo savanou.

Ve válečném Kaprálovi se probudily zděděné pudy chrtů, vrhal se do křovin či přes krátké úseky trávy a často se vracel s králíkem, krocanem a jednou dokonce i s opicí. S tímto omezeným množstvím masa a hojnými plody džungle netrpěli hladem.

Ale stále je neúprosně pohánělo hrozné noční vytí, neustále se přibližovalo. Mluvili málo, sdíleli pronikavý pocit strachu. Pouze ráno, když vše, co mohli konečně slyšet, bylo ticho, se zastavili na chvíli odpočinku a hovoru.

"Kdo byla?" zeptala se Erix jednoho rána.

Halloran věděl, koho míní, ale neměl zdání, jak jí vy-světlit, co k Martině cítil. Oba upoceně odpočívali na otevřené mýtině několik hodin po úsvitu. Protože proná-sledovatelé stejně zkracovali svůj odstup noc co noc, dohodli se, že nemá smysl, aby se vyčerpávali přes den.

"Byla to svěhlavá dívka a já jsem ručil za její bezpeč-nost."

"Byla vaší... ženou? Vaší manželkou?" ozvala se na-pjatě.

Hal na ni udiveně pohlédl. "Ne." Náhle mu okouzlení Martinou připadalo hloupé a trapné. Její smrt mu zůstane v mysli jako šokující barbarství, ale byla to ztráta nevinné oběti, nikoliv lásky. Potřásl důrazně hlavou.

"Ne. Byla dcerou našeho kněze. Naneštěstí ji vzal s sebou na cestu." Připomněl si, že doufal, že Martina se stane jeho dámou, snad i ženou. Žena, kterou si přál, nebyla jako Martina. Jeho žena byla klidná, inteligentní, odvážná, tolerantní...

Byla to Erixitl. Halloran se na ni díval, a tentokrát si dovilil ponořit se do těch hlubokých tmavých očí. Cítil teplo, kterým ho obklopile, a pak ji svíral v náruči a na ničem jiném nezáleželo.

"Ty mne děšíš, kapitáne Hallorane," pošeptala mu, když leželi na měkkém travníku. "Ale nebojím se."

? ? ?

Daggrande našel Cordella až večer, když s biskupem a Darien stáli na břehu a společně obdivovali hráz. Byla osvětlená množstvím pochodní, jež se na klidné hladině zářivě odrážely a osvětlovaly práci večerní směny. Trpas-lík se hluboce mračil, máje na paměti zrádné řeči za hra-dební zdi.

"Skvělá práce, kapitáne, jednoduše skvělá!" Cordell ukázal na téčko přístavního mola. "Práce na pevnosti také dobře postupují. Viděli jsme je před chvílí."

"Děkuji vám, generále." I Daggrandovu stoickou po-vahu velitelova slova vzrušila. Zdvořile přikývl. "Promiň-te, pane. Mám nějakou věc, kterou s vámi potřebuji pro-hovořit."

"No, prosím," pobízel Cordell.

"Je... je to důvěrná věc, generále."

Kapitán nechtěl soudit, kdo z velitelových pobočníků je či není loajální.

"Tito dva mají moji naprostou důvěru," řekl Cordell. "Mluvte!"

"Aj, generále." Daggrande si odkašlal. "Byl jsem dnes na inspekci na zdi. Z druhé strany jsem vyslechl nějaké žvásty."

"Vskutku? Snad od našeho milého účetního?"

Trpaslík překvapeně kývl. "Mluví o zradě, generále! Chce najít důstojníky a muže, kteří by ukradli několik lodí a odpluli s nimi do Amnu - s pokladem!" Cordell neukázal žádné pohnutí, jen uhlově černé oči se napětím zúžily. Dlouhou chvíli se ani nehnul.

"Díky, kapitáne. Nedůvěřoval jsem té malé lasičce, ale nikdy bych netušil, že bude tak odvážný." Hlas kapitána-generála byl sevřený, úsečný. "Ale po tomto varování ho prostě zastavím. Vpravdě je to jediné řešení." Obličej se mu stáhl do hladkého úsměvu.

? ? ?

Za šera přišel z džungle tichý, rychlý útok. Žádné vytí jej nepředcházelo. Hal i Erix spali klidně v trávě, jen Kaprál větřil pekelné psy. Rozčilený chrt pronikavě, zuřivě ňafal.

Halloran vyskočil na nohy včas, aby zahlédl Kaprála vrhnout se ke stromům lemujícím mýtinu. Číhal tam tvor, nejméně o polovinu větší než chrt, a Hal viděl rudé oči, zářící jako žhavé uhlíky, a široce rozevřenou zubatou tlamu.

Kaprál na něj záutočil bez ohledu na ostatní, kteří se vynořovali z lesa. Pes skočil, vlčí dravec před ním se přikrčil, rozevřel čelisti a odhalil veliké černé zuby.

Když byl Kaprál ve vzduchu, monstrem vydechlo mocný oblak plamene. Chrt vyjekl a stočil se, než ho oheň obalil mučivým, osudným závojem. Ze široce otevřené tlamy praskaly horké, řvoucí plameny, pekelným žářem rvaly život věrného zvířete. Pes se zhroutil.

Ohromený Halloran skočil zuřivě vpřed. Helmův Zub ťal vzduchem ve stříbrném záblesku a hlava pekelného psa žuchla

na zem. Když vzhledl, spatřil v temnotě lesa další černé tvory. Zdálo se, že jsou všude.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Tiše poslušný až do konce, toužím po znamení naděje nebo slibu.

Naltecona rozhodl, že cizincům pošle dary jako projev uvítání - a svého strachu. Rozhodnutí, které nechal vůli bohů, za něj učinili lidé, a on je teď vítá jako bohy.

Od svých zvědů a stopařů se dozvěděl, že bílí muži touží po zlatě, takže Ctihodný rádce jim pošle zlato, aby ukojil jejich chuť. Řekne jim také o dlouhé a obtížné cestě do Nexalu a chce jim říct, aby lakovou namáhavou výpravu nepodnikali. Jeho rádci a kněží tento postup neschvalují a souhlasně tvrdí, že zlatý dar cizince z jejich hladu po žlutém kovu nevyléčí. Naltecona je tvrdošíjný, a lak dary opouští město v karavaně otroků, nosítek s poklady a vyslanci a zvědy rádcova dvora. Ti cizincům dary předají.

Až tito muži uvidí naše zlato, bojím se, že je nic nezadrží.

20

Setkání a odchod

GULTEC SE KONEČNĚ VZDAL SNAHY VYSKOČIT ven z pasti. Po několika hodinách slyšel přicházet muže a zanedlouho došli k jejímu okraji. Hleděl zuřivě vzhůru do tváří asi dvou tuctů hnědých mužů, oděných v bederních rouškách. Hromově vrčel, ale než se mohl hnout, zakryla ho změť těžkých sítí jako deka.

Několik mužů seskočilo dolů, aby ho svázalo, a nyní vztekle řval, kousal a sekal tlapami. Sítě mu znemožnily veškerý pohyb a byl rychle vytažen nahoru. Trochu ho uspokojilo, že několika mužům tekla krev, ale nyní ho bez okolků vlekli po zemi z dosahu dalších obětí.

Táhli ho takhle asi hodinu, drsný povrch mu působil podlitiny a odřeniny. Hustými oky mnoha sítí moc neviděl, ale poznal, že ho neobklopuje vysoká džungle. Potom z něj několik sítí strhli, zavrčel a zvedl se na nohy. Žluté oči mrkly a upřely se na největší pyramidu, jakou kdy v životě viděl. Tady, v srdci Dalekého Payitu, hluboko v džungli, kde měly žít jen divoké kmeny, někdo vztyčil tuhle obrovitou stavbu.

Všude kolem mohutné pyramidy se prostíraly plochy zelené trávy a zářily modré rybníky. Spatřil další budovy, menší než pyramida, roztroušené mezi pásy, pokrytými džunglí. U paty se rozkládalo široké pole, obklopené třemi vysokými zdmi, a tam se několik mužů honilo za míčem.

Lovci ho vlekli k pyramidě, nevystoupili na ni, jak Gultec očekával, ale i se sítě ho hodili do černého otvoru v základech jako do otevřených dveří. Gultec se zmítal a házel a za několik minut se ze sítě vytrhl, ale to už byl vchod za ním zavřený.

Těžkou hruď jaguára otřásalo hluboké dunivé hřmění. Smysly se přizpůsobily tmě - před sebou viděl černou chodbu a nehlasně se začal plížit podél její zdi. Nevedla do středu pyramidy, jak Gultec hádal, otevírala se však do velké místnosti, odkud se táhl jaguáří pach. Přihrbil se a naježil, uši se složily na mohutnou šíji.

Vteřinu později je uviděl - velké kočky ležely kolem, některé se upravovaly, některé spaly, některé na něho se zájmem hleděly.

A potom si všiml dalšího obyvatele. Přímo naproti němu seděl na kamenném schodu starý muž v bederní roušce.

Dlouhé bílé vlasy lemovaly vrásčité obličej, který vypadal jako zmačkaná mapa nějaké hornaté krajiny. Stařec se soustředil na Gulteca, ostatních koček si nevšímal a ty byly k jeho přítomnosti stejně lhostejné.

Gultec se napjal. Shrbil se níž, břichem se dotýkal podlahy; pomalu se sunul vpřed.

Stařec zvedl ruku a jednou jí mávl před svou tváří. V tom okamžiku se Gultecovo tělo křečovitě stáhlo, překulil se na zem a ve vteřinách se násilně proměnil do lidského tvaru. Omráčeně ležel, přerývaně oddechoval a pozvolna mu docházelo, že proměnu způsobil ten muž. Nerozhodně se posadil a pozoroval ho, jak vstává a pomalu jde k němu. "Pojd', Gultecu," řekl měkce. "Musíš se ještě mnohé-mu naučit."

? ? ?

Poští přitiskl křídla k tělu a padal dolů k pyramidě s jistotou, že tohle je to místo, které mu jeho vize ukázala. Jak přistál na zarostlém vrcholu, slunce mizelo za lesa-tým horizontem. Brzo bude čas.

Poprvé po mnoha dnech se Rytíř Orlů vytáhl do lidského tvaru, usadil se na mechovitě skořepině pyramidy a pečlivě si masíroval ztuhlé svaly, aby se rozhýbaly. Potěšil se stoupajícím kulatým měsícem, jenž se blížil svému úplňku.

Když se mu krev v těle příjemně rozproudila, vstal, přešel k východní straně plošiny a prohlížel si stavbu. Strany byly strmé, zcela pokryté hustými křovinami a mechem; člověk by ji mohl slézt a vyškrábat se nahoru, i když dost obtížně.

Rytíř Orlů očistil kus římsy hned pod vrcholem východní strany. Uctivě tam rozložil šest šípů - Luskagův dar. V měsíčním svitu se jejich materiál stříbrně třpytil. Vedle položil svůj toulec s dvanácti šípů.

Pohodlně se uvelebil a čekal. Meč mu spočíval na klí-ně a luk držel v ruce.

? ? ?

Veliký, rudě rezavý pekelný pes - barva jako zaschlá krev, prolétlo Halloranovi hlavou - vyrazil kolem spále-ného Kaprála. Příšerná tlama se rozšířila dokořán. Hal se vrhl stranou a o vlas se vyhnul plamenné výhni, která za jeho zády ožehla keř.

Vyskočil a zatlačil bestii nazpět bodnutím do prsou - rána víc bolestivá než nebezpečná.

Přepadl ho hrůzný pocit bezmocného vzteku, když vi-děl, že tři z těch zrůd běží k Erix. Dívka stála zády ke stromu se silným klackem v ruce. Jenže ta zbraň byla na nic, nedosáhla ani ke psům, kteří se před ní krčili a oteví-rali tlamy pro výdech smrtonosného záblesku.

"Ne!" řval, sekl nejbližšího psa a skočil přes umírající bestii ve snaze dívku dosáhnout - věděl, že se k ní nikdy nedostane včas.

Trojice pekelných stvůr plivla žhavý dech přímo do dívčiny tváře. Hal zaječel, když viděl vykvést žluté pla-meny, oblévající ji sálavou vlnou d'ábelské magie.

Plameny vybledly a viděl vyděšenou Erix, na jejíž hrudi opeřený amulet svítil a zářil svou vlastní kouzelnou mocí. Vtom k nim Hal doběhl, skolil jednu stvůru bodem do srdce. Ti dva se na něho obrátili, ale Erix jednoho odrazi-la klackem stranou. Druhý oslnil Hala plameny, když meč projížděl jeho hrudí a srdcem.

Lapaje po dechu padl na záda - levou paži měl ožeh-lou, plnou puchýřů. Pekelné zvíře padlo mrtvé, ze tmy se však nořili další. Bouře panicky zařičela, urvala se z otěže a cválala do noci.

"Tudy!" sípal a táhl Erixitl od stromu. Dva psi je na-padli současně - toto je konec, pomyslel si Hal.

Erix mu položila ruku na paži, d'ábelské stvůry vy-dechly a oheň kolem nich syčel jako živá věc, toužící po jejich kůži, jejich životech.

Moc plummy je ochránila, aura dívčina amuletu je halila jako chladný, hebký štít.

Suché větve padlého lesního velikána za nimi vybuch-ly prskavým ohněm a Hal viděl, že je obklopil pomalu tučet těch tmavých bestii. Plameny se rozhořely a v jejich světle za psy zahlédl lehce oděnou černou postavu s kápí, svírající v rukou luk a dlouhý meč.

"Starověký!" vzlykla Erix, jak Halloran zatlačoval nejbližšího psa záplavou výpadů a seků.

"Pojďme!" táhl ji pryč od smečky. Jeden s poraněnou nohou jim skočil přímo do cesty. Při dopadu zakolísal a Hal ho zabil ranou do srdce.

Erix skočila za ním a prchali úzkým pásem lesa, křo-vinami a stromy, které oddělovaly velké mýtiny. Ďábelští psi se hnali hlučně za nimi. Hallorana ožehlá ruka páčila, bodání bolesti mu projíždělo tělem, když se prodírali trnitým křovím a hustým podrostem, jejichž tvrdé větve drásaly popálenou kůži.

Doběhli k rozsáhlé pasece a ve světle měsíce viděl Bouři pádit kolem stěny lesa, jak hledala cestu k úniku. Uprostřed travnatého palouku se zvedal malý kuželovitý kopec.

Psí tvor vyběhl z okraje džungle přímo za nimi a Hal mu rozsekl lebku, i když Erixina ruka na jeho rameni je oba chránila před ohnivým dechem.

Dostaň se na kopec a drž ho! Hlavou mu bleskla zá-kladní poučka legionářské taktiky, než docela propadl beznaději, která se ho zmocňovala. Oba ze všech sil utí-kali ke středu mýtiny, ke kopci, který se tyčil výš a výš, čím víc se k němu blížili. Nízko na východní oblohu vyšplhal zářící měsíc a vrhal své neúčastné světlo na okolní scenerii.

Smečka vyrazila z lesa, přes otevřený palouk letěla k lidem.

Dostaň se na kopec!

Halloran teď viděl, že pahorek je zarostlou pyramidou, jako ruiny těch ostatních, s nimiž se setkávali na svém marném úprku. Zároveň si uvědomil, že pyramidu nikdy nedosáhnou, psi je strhnou dřív.

Zběsile se otočil, aby jim čelil. První z otrockých bestii se odrazila ke skoku, vzápětí se štkem bolesti žuchla na zem. Trhla nohama a tiše ležela.

Něco blesklo kolem nich, něco jako šmouha v měsíč-ním jasu, a další stvůra zemřela. Tentokrát Halloran za-hlédl šíp, třeptící se jako křišť-álový prut, jenž trčel z chlupaté šíje. Ještě třetí pes se složil a Halovo srdce se pozvedlo naději.

Neztrácel čas úvahami o povaze zázrač-né záchrany.

"Běž!" křikl, postrčil dívku k pyramidě a rozběhl se za ní. Vrhli se na první stupeň a drápali se zoufale houšti-nami, Halloran zapomněl na bolest, vytahoval se vzhůru pravou rukou, odstrkoval se nohama.

Přidržovali se porostu, aby po strmé stěně nesklouzli, na chvíli se zastavili a Hal se přes rameno podíval dolů - na mýtině leželo šest zdechlin pekelných stvůr. Několik prozkoumávalo úpatí pyramidy, ale pochyboval, že se k nim mohli dostat.

"Pospěš," pobídl dívku, "musíme rychle nahoru."

"Podívej!" šeptla bázlivě. Stočil hlavu směrem jejího pohledu a spatřil černě oděnou postavu vystoupit z lesa a vykročit do měsícem osvětlené louky. Šla k pyramidě; jak se blížila, z vrchu nad nimi k ní zasvištělo několik šípů a každý z nich se rozprskl v popel dřív, než mohl Starově-kého zasáhnout.

Zde je tedy čekalo konečné vyvrcholení mnohadenní-ho zoufalého úprku. Ta černá postava se s neúnavnou vytrvalostí a všestrannou zručností pokusila zabít Erix už dřívě. Pouze včasný příchod dne ji vypudil z boje. Teď po ní šla znovu s pomocí své úděsné smečky. A tentokrát noc byla mladá.

Maskovaná tvář se podívala vzhůru a Halloran si před-stavil její skrytý výraz posměchu a triumfu. A přece ten pocit výsměchu jen zvýšil Halovu odhodlanost.

"Raději budu čelit jemu než jeho psům," zavrčel a po-máhal Erix ve výstupu.

? ? ?

Cordell hned poslal Daggranda za jeho úkolem. Plán na zhacení Kardannovy zrady bude rychlý a nezvratitel-ný. Trpaslík si vybral jednotku padesáti spolehlivých mužů, nechal je nastoupit do člunů a veslovat k patnácti plavidlům, houpajícím se v hlubokém přírodním přístavu. Pilně pracovali, mnohokrát se vraceli k pobřeží a zase zpátky k lodím. Kapitán - generál poslal pro Kardanna s žádostí, aby se s ním setkal poblíž takřka dobudované pevnosti. Po zápa-du slunce se měsíc vyhoupl nad východním obzorem a zalil jasným plným světlem zátoku i legionářský tábor. Z otvoru pevnosti byl krásný rozhled.

Velitel osamoceně čekal, až se Kardann vyškrábe po příkrém skalnatém úbočí. Na druhé straně pozemku po-kračovaly práce na úpravě čtvrté, poslední hradby. Od-hadce udýchaně dorazil a Cordell zdvořile čekal, až se uklidní.

"Nádherná podívaná, že ano?" položil básnickou otáz-ku, zatímco Kardann lapal po dechu. Karaky a karavely se poklidně kymácelly na ozářené zátocce, táborové ohně tečkovaly břeh a pochoďně lemovaly přístavní hráz. Kar-dannovi ušlo zvýšené pracovní úsilí na břehu. Cordella by překvapilo, kdyby si jej všiml.

"Pojďte, příteli, musíme si promluvit," pobídl Kardann-a a vedl jej do pevnůstky, kde je obklopily vysoké zdi z udusané hlíny.

"Jsou mezi námi někteří," začal velitel taktně, ale věc-ně, "kteří věří, že se snažíte obrátit mé muže proti mně. Tvrdí, že chcete sestavit výpravu na cestu domů, i když naše práce zde není zdaleka dokončená."

"Kapitán - generál je s mým postojem dobře obezná-men," odvětil Kardann ztuha.

"Když vidíte poklady získané v Ulatosu a na vlastní oči jste se mohl přesvědčit, jak snadno se nám město podrobilo, váš postoj se zajisté změnil."

Odhadci se třásla brada úsilím, aby ovládl svůj hlas. "Říkám vám, že jestli si myslíte, že zde můžete přežít, je to holé šílenství! S vaší malou armádou, i když jsou muži skvěle vycvičení a odvážní, vás čeká jenom naprostá zkáza! Nechte mne, ať do Amnu přinesu zprávu o zdej-ším bohatství. Mohu se vrátit s pěti, desetinásobným počtem! Potom můžeme bezpečně pokračovat v našich úmyslech!"

Cordell vzdychl se zřejmou lítostí. "Nepřesvědčil jste se sám, že i malý počet vykoná mnoho, když se v úsilí spojí?" Jak asi Daggrande pokračuje? Bezděky zazname-nal, že měsíc na své dráze postoupil a zalil zemi téměř denním svitem. Čistá obloha zaručovala perfektní osvět-lení pro noční činnost.

"Můj milý kapitáne - generále," sípál Kardann ve sna-ze vypadat pevně a rozumně. "Byla mi svěřena důvěra, abych dohlížel na bezpečí zájmů Rady šesti. Je mojí od-povědností, abych dohlédl, že se ziskem se nakládá ro-zumným způsobem. Pane, musím vás požádat, abyste mi dal lodě a všechno zlato, abych je mohl odvézt do po-kladny jeho právoplatných majitelů!"

"Vy požadujete?" Cordell jako by upadal do deprese. "Mohu si dovolit oponovat takovému autoritativnímu prohlášení?"

"Nemusíte ztrácet odvahu," chlácholil ho Kardann, povzbuzený Cordellovým přístupem. "Vy a vaši muži můžete zůstat, jestli si to přejete. Opravdu můžete zůstat a obsadit tuto pevnost!" Kardann zářil. Byl dobrý taktik.

Daggrande by měl být hotov, rozhodl Cordell.

"Nuže, vaše lodě," pravil a pobídl Kardanna ven z pevnosti do otevřeného prostoru s výhledem na přístav.

"Vyberte si své lodě, Kardanne," oznámil mu suše ge-nerál, když stanuli ve vchodu. "Vyberte si ty, které vás odvezou do Amnu!"

Hlas byl tvrdý jako led.

Kardann zíral na lagunou a opět lapal po dechu. Snažil se cosi říct, slova mu ale uvázla v krku. Přemáhající pocit hrozné paniky a naprosté bezmoci hrozil, že ho zcela zlomí.

Lodě se stále kolébaly na zrcadlové hladině, byly jas-něji viditelné než kdy dřív - každou palubu zachvátil hučící oranžový požár. Svít měsíce ozařoval mračna kouře, stoupající z každého plavidla. Daggrande odvedl dobrou práci. Paluby, stožáry, kabiny, všechno chytlo a plálo. Karaky a karavely polité olejem se požáru rychle vzdávaly a hřmící živeli zasáhl každé vlákno vyschlého dřeva. Boky praskaly, voda prskala přes plameny a jeden za druhým zhasínaly, jak lodě klesaly ke dnu.

"Nu, Kardanne," pobízel Cordell odhadce, jenž se k němu obrátil s hrůzou vytřeštěnýma očima.

"Vyberte si své lodě!"

? ? ?

Halloran spatřil hrdého válečníka hned, jak dosáhl plo-šiny pyramidy. Muž si ho pár vteřin zvědavě prohlížel, Halloran ovšem dělal totéž; zaujala ho široká pláštěnka z orlích per, vysoká helma se zobákem - a dlouhý dřevěný luk, jenž jim zachránil život.

Pomohl Erix přes okraj vršku a ukázal dolů na Staro-věkého, který teprve začínal s výstupem. Muž přikývl a promluvil. Erix mu odpověděla a pak shrnula překlad. "Říká, že je Poštli, Rytíř Orlů z Nexalu. Je zde, protože měl vizi budoucnosti a my jsme její součástí."

Halloran válečníkovi pozorně pohlédl do očí, zvěda-vost nahradil úžas. "Poděkujme mu až po boji," řekl krátce a dál hlídal postup šplhající postavy.

"Cizinci dovedou být velmi nezdvořilí," omluvila ho Erix. "Ale je to skvělý bojovník. Děkujeme vám, že jste nás zachránil. Víte, proti komu se stavíte?"

Rytíř Orlů pokrčil rameny. "Vím, že bojuji pro záchra-nu Nexalu, to je všechno, co potřebuji vědět. Ta zvířata jsou

strašná - jak zrůdní kojoti se silou Tezcy v břiše."

"Slouží Zaltecovi," opravila dívka. "Ta černá věc tam dole je Starověký, chodí teď Pravým Světem."

"Zanedlouho bude chodit světem mrtvých," broukl Poštli. Nevzrušeně zvedl svou macu a šel se postavit po bok Hallorana. Ti dva čekali na Starověkého na samém kraji vrcholu, aby mu nedali sebemenší výhodu.

Maskovaná postava se zastavila z dosahu meče. Za-slechli zvuk, tlumené slovo a Starověký se vznesl přímo do vzduchu! Poštli něco brumlal a Halloran potlačil za-chvění.

Postava se od pyramidy vzdálila, poněmhu stoupala výš, až dosáhla roviny s Halloranem. Zastavila let a ne-hybně visela ve vzduchu. Tělo vypadalo jako člověk, oděný do černého hedvábného hávu a kožených holínek. Měsíční paprsky se od něho bíle odrážely, avšak jeho tvar před nimi zel černou prázdnotou, tmavší než sama noc.

Nenadále zaslechli další rozkaz, měkké kouzelné slo-vo, a nato je obklopila dokonalá tma. "Helmovy kletby!" Hal klopýtl nazad od okraje plošiny s vědomím, že Staro-věký seslal kouzlo.

Slyšel Poštliho bojovně křiknout a následovalo tříštivé praštění. Hal si představil srážku dřevěné macy s dlou-hým černým ocelovým mečem, mohla dopadnout jen s jediným výsledkem. Slyšel tupou ránu a zabručení. Legi-onář konečně protrhl oblast tmy - bublinu magické mlhy, která bránila všemu světlu, aby vstoupilo či zářilo ven.

Ze tmy vybuchl černý tvar a Halloran měl sotva čas zvednout Helmův Zub. Úhyb mu zachránil život. Černá ocel prosekla rukáv jeho košile, o vlas minula kůži.

Hal uskočil, aby byl mezi Erixitl a útočníkem. Bublina tmy se rozplynula, Poštliho však nikde neviděl. Prudký výpad Starověkého jej srazil z plošiny.

Čepele několikrát zazvonily a stejně jako při posled-ním střetu se černá postava pohybovala s neuvěřitelnou lehkostí. Halloran musel opět ustoupit, aby udržel postoj. Erix se za ním starala, aby se nedostali do bezvýchodné pozice.

Ožehnutá paže ho páčila s každým prudkým pohybem, pot mu stékal do očí, rychle mrkal, aby se ho zbavil, proklínaje momentální rozmazané vnímání. A nepřítel ho nepřestával napadat s oslepující, vířivou rychlostí.

Zoufale vyrazil a začal útok, který černého šermíře zpomalil a dokonce přinutil několik kroků ustoupit. Čer-ný stín se okamžitě srovnal a Hal se snažil, aby se ubránil smrští bleskových úderů.

Starověký zaútočil k Halově levici, legionář vyrazil, aby blokoval, a proklínal plazivou zeleň, v níž se mu zachytila noha. Ještě jak padal, útočník sekl doprava. Černá ocel nevyrazila, aby vyhledala muže, vystřelila k Erix. Hal se stočil na nohy, strach dodal energii jeho reakcím, když se vrah vrhl k ženě.

Mysl znovu pátrala po formuli, jakékoli magii, kterou by uměl použít, aby zachránil Erixin život. Vzpomínal na kouzlo magické střely, ale slova si nevybavil. Připomněl si svůj sen - usnul a vzbudil se do světla. Slova rozkazu světla mu nezřetelně táhla myslí, neužitečná a výsměšná. Ale byla vším, co teď měl.

V zoufalství formuli vykřikl, nejistý, zda ji správně vyslovil, zda jeho ruce byly pro seslání ve správné pozici. Kdyby mohl toho černého zadržet aspoň na pouhé dvě vteřiny...

Studený příliv světla je všechny překvapil. Vycházelo z Erixina opeřeného amuletu, nebylo nijak oslepující, ale povrch pyramidy jasně ozářilo. Hal skočil vpřed a ztuhl překvapením - Starověký se bezmocně otočil, ruce při-tisknuté k masce a řval nelidským, vysokým jekem, jako by ho světlo bolestivě páliło do očí.

Syče vztekem odvrátil se od Erix, právě když Helmův Zub bodl k jeho hrudi. Rána byla dobrá a silná, jenže ostří zaskřípalo na černé drátěné košili, která se skrývala pod rouchem.

Starověký rychle nabyl rovnováhy a opět nutil Hala k ústupu divými, bleskovými seky. Ruce měl zvednuté, aby světlo blokovaly.

Halloran sám cítil, že se blíží k okraji plošiny, snažil se odskočit stranou, ale maskovaný útočník cítil chladné, kruté vítězství, výpady přicházely v neúprosné záplavě a Hal se nemohl hnout.

Hal odrazil doleva a ostří ho šlehlo přes pravou paži. Sekl doprava a vykřikl, když černá ocel zajela do spále-ného levého boku. Jeho noha šlápla do prázdna a věděl, že už nemá kam ustoupit.

Helmův Zub se před ním blyštěl, jak udržoval obezřet-nou obranu.

Starověký teď souboj vychutnával, nespěchal. Pak vy-soko zvedl ruku s mečem, špici skloněnou dolů k Hallo-ranovi, který se pokoušel získat prostor pro manévrování.

Šermířova ruka se hnula, ale nikoliv k výpadu. Veliký stín zaclonil měsíc a pak se mocné drápy zařaly do ruky s mečem a sevřely se. Ostrý skřek zuřivého orla Starověké-ho takřka ohlušil.

Poštliho ostrý zobák sekal dolů v divém útoku, svalna-tá křídla bušila do hlavy. Letící orel rval Starověkého, spáry draly lebku, šermíř ranám zoufale uhýbal. Halloran uskočil stranou a s pevnou půdou pod nohama zaútočil.

Dravec se s plácáním křídel zvedl vzhůru - černá čepel po něm máchla. Pár per se snášelo lehce dolů, ale spáry zůstaly zatnuté do černé masky. S dalším mocným máv-nutím širokých křídel se orel vznesl a s ním zmizela i hedvábná maska.

Halloran téměř zadržel úder, tak ho vzhled Starověké-ho šokoval. Obličej byl zkřivený nenávistí, ale Hal zíral na vysokou kšticí bílých vlasů, bledé svítící oči, oboje v prudkém kontrastu k inkoustově černé pleti. Štíhlá posta-va a špičaté uši ho nenechaly na pochybách o jeho půvo-du.

Jeho ruka téměř váhala úžasem a strachem z toho ele-mentu starodávneho d'ábla, prosperujícího v nové zemi. Téměř zaváhal, ve skutečnosti však útočil.

Helmův Zub vyrazil jako hladový tesák do podpaží Starověkého, jak se rozmáchl po orlovi. Špice ostří pro-nikla hluboko, vyhnula se oceli drátěné košile, mířila přímo k útočnickovu srdci.

Černý obličej se zkroutil výrazem nevěřící hrůzy. Vy-třeštěné bledé oči se z hubeného obličeje vypoulily, ústa se nezvučně pohybovala. Halloran meč rychle vytáhl a držel jej připravený pro další bodnou ránu.

Nepřítel se však začínal hrotit. Z úst se vydral zvuk jako bolestné vzdychání tisíce zavržených duší, sténají-cích jeho ústy, a pak z nich vytryskla krev. Světlé oči hleděly na Hallorana s nekonečnou nenávistí, která, jak tělo sláblo, vybledla do prázdneho pohledu mrtvých.

Klesal k okraji pyramid, tělo se převážilo a kutálelo se dolů k zelené zemi.
"Drov je mrtev," řekl Halloran krátce a pozoroval pád temného elfa.

? ? ?

Kapitán - generál Cordell nechal Zlatou legii nastoupit v přesných řadách. Byli zde všichni pěšáci a většina ka-valerie. Několik jezdců hlídkovalo kolem Ulatosu a vybí-ralo poplatky z přilehlých vesnic.

Setniny se seřadily u pevnůstky, která se nyní jmeno-vala Fort Helm. Deset tisíc domorodců - většinou bojov-níků, a mnoho význačných občanů, dětí a žen se přišlo na slavnost nových vládců podívat.

"Muži legie!" Cordellův hlas se rozléhal přes pole a zátoku. Zčernalé vraky několika lodí trčely nad hladinou, většina se potopila do hlubších vod a z vrcholu kopce bylo jejich kostry pod tichou hladinou dobře vidět.

"Náš kurz je rozhodnut! Není cesty nazpět ani pro jed-noho z nás. Legie bude bojovat, uspěje, nebo padne jako jeden celek!

A řeknu vám toto, mí skvělí vojáci, mí odvážní muži! Legie zvítězí! Helm nám dal právo! Naše paže a ocel nám dávají sílu! A naše srdce nám dávají odvalu, abychom vytrvali!

O této velké zemi Maztice víme hodně. Máme tu důle-žitou, bohatou kolonii s pěkným hlavním městem. Až skončíme naši práci, každý z vás dostane odměnu v úze-mí a pokladech.

Ale předtím před námi leží velký úkol. Viděli jsme ně-ktelé národy této země. Leč doslechli jsme se o jiné zemi, jiném národu, o místu, před jeho bohatstvím bledne po-klad, který jsme už získali.

Ta země je pravým srdcem Mazticy, zdrojem bohatství a množství zlata nad všechny představy. Je to země a město: Nexal.

Jak víme, tam jsou pokladnice Mazticy plněné všemi okolními národy! Tam jsou poklady, hodné našeho nej-vyššího úsilí - bohatství, které přinutí celé Mečové poble-ží, aby prahlo po našem úspěchu!

A řeknu vám toto, mí věrní a odvážní vojáci: Náš úkol neskončí, dokud nad Nexalem nezavlaje prapor Zlaté legie, dokud ten poklad, to město nebude naše!"

Z šiků zazněl hřímavý řev souhlasu a domorodce, kteří nechápali, o co jde, to vyděsilo. Pak se zástupy seřadily do setnin.

Zlatá legie se připravila na pochod.

? ? ?

Orel se usadil na vrcholu pyramid, měsíční světlo se zachvělo na hladkých ptačích perech. Tvar vznešeného stvoření se rychle změnil a Poštli přistoupil k Halloranovi a Erix na pokraji zelené plošiny. Hluboko dole při úpatí leželo pokroucené, zlámané tělo elfího drova, Starověké-ho.

Po pánově smrti se zbývající pekelní psi odplížili do ochrany džungle. Tři lidé však zůstali na vrcholu, aby si trochu odpočinuli, nicméně jejich pozornost zatím nepo-levila.

"Musím ošetřit vaše zranění," podotkla konečně Erix. Halloranova paže byla masou utrpení a Poštli v orlím tvaru dostal šleh přes nohu, když se drov po něm ohnal mečem. Sečná rána se zacelila, jakmile rytíř převzal lid-skou podobu, ale noha byla velmi zesláblá. "Pojďme dolů. Najdu něco, čím bych je omyla a ovázala."

Halloran se strchoval o osud Bouře, neměl tušení, jestli věrnou klisnu psi dostihli, nebo zda unikla. Zoufale doufal, že přežila, ale po celé ozářené mýtině po ní neby-lo ani stopy.

Hal slézal sám bez pomoci příkrý svah. Pravou rukou mohl hýbat, Erix tedy pomáhala Poštlimu, jemuž zraněná noha podklesávala. Sestupovali opatrně, pomalu a bez nehody se dostali dolů.

Hal silně hvízdal a ze stínu úkrytu vyrazila Bouře a ra-dostně k němu cválala. Erix našla rostliny s dutým kme-nem, které byly plné vody, a rány jim vyčistila.

Halloran skoro bolest nevnímal, hlavou mu vířily spo-jitosti a náznaky. "Ten drov... Starověký... a Zaltec!"

Vyprávěl Erix všechno, co o drevěch věděl, a ta to překládala Poštlimu. Byli to podzemní elfové, ďábelsky zlí, zběhlí v záležitostech světských i kouzelnických. Bylo jich hodně, byli nesmírně mocní a neblaze proslulí ve všech Zapomenutých říších, odkud byli buď vytlačeni nebo zahnáni hluboko do podzemí.

"A teď spolupracují s kněžským řádem nesrovnatelné, nepředstavitelné krutosti, s neukojitelnou touhou po krvi. Proč chtějí všechna ta srdce?"

Poštli jim pak řekl o své vizi budoucnosti, kterou mu Sluneční kámen vyjevil. "Ukázal mi maztickou ženu a muže z jiného světa. Kdybych je mohl najít, tedy kdy-bych našel vás a přivedl vás do Nexalu, mohl bych snad odvrátit zkázu, která městu hrozí.

Možná že důvod mé výpravy tkví ve vaší znalosti a v tom, čeho je tento drov důkazem. Půjďte se mnou do města v Srdci Pravého Světa?"

Halloran měl náhlý pocit beztíže, pocit svobody, jaký si nikdy nedovedl představit. Zlatá legie pro něj byla navždy odbytá, byla částí dřívějšího života. Obrátila se proti němu, takže v sobě nenašel ani špetku viny. Žil v novém světě neuvěřitelných tajemství a nevyslovitelných divů. A on - víc než kdokoliv jiný - měl možnost, aby ty divy viděl, ta tajemství vypátral.

Erixitl vzala jeho ruce do svých a hleděla mu do tváře. Velké vlhké oči plnilo měsíční světlo, přetéka-lo teplým vodopádem, který Hallorana plnil pocitem štěstí.

"Půjdu s tebou, kdykoliv se rozhodneš odejít. Vždycky jsem si toužebně přála vidět Nexal."

Halloranova mysl již byla rozhodnutá a její souhlas ji jen utvrdil. Všechna únava z něj spadla, cítil se hrdý a

neporazitelný, prolutý radostí z jejich úniku a vítězství. Měl dobrý meč, spolehlivého koně a knihu kouzel. A dvě ampule magického roztoku. Ale měl také dva věrné společníky, ženu, která své přátelství mnohokrát dokázala - a i něco víc - a odvážného, zkušeného muže, který riskoval a málem ztratil život, aby je zachránil. Půjdou společně do města zlata.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Jen já sám očekávám v Nexalu příchod osudu.

Bohové v Maztice se probouzejí, zaznamenávají změnu, která začíná bořit zemi. Zaltec soptí, zatímco mladý Tezca a Azul pozorují a chvějí se.

Bůh cizinců, nazývají ho Helmem Bdělým, je v Pravém Světě novou silou, mocnou a hroživou jsoucností, která zstrašuje mladší bohy a ohrožuje samy základy života.

Zaltec se Helma nebojí, ale jeho hněv roste nad drzostí jeho následovníků. Chtějí dosáhnout zákazu obětování srdcí bohu války a toto on nemůže dovolit. Tak se Staro-věci shromažďují v jejich Vysoké jeskyni a velekněží Zal-teca spřádají kouzla. Povolují moc Zmijí ruky, nesené Hoxitlem, aby sjednotila města a národy Mazticy ve válce proti cizincům.

Návrat coatla zapálil v mé hrudi naději, neboť opeřený had byl od věků poslem Opeřeného. Quotalovy chrámy však zejí prázdnotou a jeho mlčenliví kněží se radí s věšt-bami a vizemi s žádným slibem brzké naděje nebo radosti. Pravý bůh se ještě nevrací.